LISA CRAWFORD

Bărbatul de gheață

Traducerea și adaptarea în limba română de

ELENA MITU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Abigail West privi cecul de o mie de lire, întrebându-se la ce să folosească acest chilipir neașteptat. Nu stătu prea mult pe gânduri, pentru că în inima ei știa deja ce avea de făcut.

Bunul simț o îndemna să-i pună la bancă, pentru zile negre, dar atitudinea „la naiba cu grijile" pe care o moștenise de la bunica ei – al cărui nume de botez îl purta – n-o lăsa. N-are nevoie de așa ceva; o să-i cheltuie. Până la ultimul bănuț. Și nu pe ceva necesar, ca de exemplu o nouă garderobă, de care chiar avea nevoie, ci pe ceva extravagant – o călătorie în țara pe care își dorise toată viața s-o vadă: India. India, locul natal al prinților ale căror povești le știa pe dinafară. India, a cărei mâncare tradițională, curry, o gătea de două ori pe lună; ale cărei picturi le admirase dintotdeauna și a cărei muzică o asculta cu mare plăcere.

Împăturind cecul, îl puse în geantă și trimise în gând o mulțumire din toată inima calculatorului care-i alesese numele drept unul dintre ale câștigătorilor Premiului Bond.

– Ești nebună dacă vrei să cheltuiești toți banii pe o vacanță, fie ea chiar și în India, protestă prietena ei Millicent Thomas, când află ce planuri avea. De ce nu pui jumătate din ei la bancă? Oricum, ți-ar rămâne destul de mulți de cheltuit.

– Nu mi-ar fi de-ajuns să plec în India. Cel mai ieftin loc de vacanță pe care îl pot găsi costă nouă sute cincizeci de lire. Îmi mai rămân cincizeci de lire pentru haine.

– Bine că-ți mai rămân, mormăi prietena ei. Cât privește restul… După ce vacanța va lua sfârșit, vei rămâne fără nimic.

– Nu-i așa, nu cu vacanța asta, răspunse Abby. O să am mii de amintiri de care mă voi bucura toată viața.

– Amintiri! făcu Milly o grimasă. Numai din asta trăiești. Dacă nu te trezești și să începi să trăiești în prezent, o să ajungi fată bătrână. Dacă vrei să-ți folosești banii pentru o vacanță, de ce nu te duci în Bahamas sau în sudul Franței?

– Decât să fac una ca asta, mai bine stau acasă. Oh, Milly, de ce nu încerci să înțelegi ce simt? De când mă știu, am vrut să merg în India.

Milly o privi lung.

– Ți-ar face mai bine să te duci în America– tot nu reușesc să-mi dau seama de ce ți-ai lăsat mama și surorile să plece în California fără tine.

– Pentru că nu voiam să emigrez, de asta. Oricum, plecarea mamei și a gemenelor a fost cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla.

– Nu spui asta decât pentru că…

– Asta simt, o întrerupse Abby pe prietena ei. Nu poți să-ți dai seama cum e să fii rățușca cea urâtă într-o familie de trei lebede. Mama e la fel de frumoasă ca surorile mele, adăugă ea.

– N-ai recunoscut acest lucru până acum.

– Abia de curând m-am împăcat, în sfârșit, cu această idee. Mă simțeam atât de prost pentru că le invidiam… Dacă ar fi fost egoiste și răutăcioase, cred că mi-ar fi fost mai ușor. Dar erau tot

timpul atât de iubitoare, încât mă simțeam și mai rău. Dacă ar fi ghicit ce simt, cred c-ar fi fost îngrozite. Nu e vina lor că sunt atât de frumoase de-ți taie respirația când le privești, după cum nu e nici vina mea că sunt atât de ștearsă.

– Nu ești ștearsă, o întrerupse cu afecțiune prietena ei. Ești micuță și subțire, dar nu e nimic în neregulă cu tine, ceva pe care niște haine noi și un machiaj făcut cu grijă să nu le poată rezolva. Pe așa ceva ar trebui să-ți cheltuiești banii, Abby, nu pe călătoria asta nebunească în India.

– Nebunească sau nu, eu tot mă duc!

– De ce nu-i scrii o scrisoare mamei tale, să vezi ce are de spus?

– N-am de ce să-i scriu. Știu foarte bine ce-ar spune – exact ce spui tu, răspunse Abby, iar figura ei micuță deveni dintr-o dată serioasă. Crede foarte mult în ideea punerii banilor la bancă pentru zile negre; poate pentru că tata a făcut exact opusul, iar când a murit, ea a rămas cu multe datorii, cu ipotecă pe casă și cu trei copii de crescut. Nu putea să se ducă la serviciu, pentru că n-avea cu cine să ne lase, așa că a fost nevoită să închirieze camere, să spele, să gătească până la epuizare.

– Cu toate acestea, totul s-a rezolvat până la urmă. A fost grozav cum au câștigat surorile tale concursul de frumusețe.

Tânăra femeie dădu aprobator din cap.

– S-au purtat minunat cu noi. De când au început să câștige atât de bine, au preluat toate grijile casei.

– Nu mai sunt probleme când ai bani, zâmbi ironic Milly. Dar nu văd de ce-ai fi atât de recunoscătoare pentru ce-au făcut pentru tine. Pentru numele lui Dumnezeu, ani de-a rândul ai fost menajera lor neplătită. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convinsă c-ar fi trebuit să pleci cu ele în America. Poate că acolo ți-ai fi câștigat un nume și bani.

Abby începu să râdă.

– Ei, acum cine visează prea mult? Nu, Milly, mi-e bine aici. E minunat să nu mai fiu tot timpul comparată cu fabuloasele gemene West și să nu mai am prieteni pe care să-i duc acasă și care, văzându-le, să uite de mine în secunda următoare.

– Care prieteni? întrebă Milly, încruntându-se. De câte ori îți cere cineva să ieșiți împreună, refuzi imediat.

– Nu i-am refuzat decât pe cei care nu mi-au plăcut.

– Și de unde știi dacă o să-ți placă sau nu, dacă nu ieși cu ei? Sau îl aștepți pe Făt-Frumos care să vină pe un cal alb și să te răpească?

Abby începu să râdă.

– Câtă istețime din partea ta să ghicești!

– Ei, n-o să-l găsești în India.

– Poate că n-o să-l găsesc niciodată. Tocmai de aceea vreau să-mi cheltuiesc banii așa, nebunește.

– Trebuie să fiu mulțumită că-ți cheltuiești banii pentru tine, nu pentru vreuna dintre operele tale de caritate.

– Nu se poate, acum mă faci să mă simt vinovată! zâmbi ea, dar se gândea cu adevărat la problema care se ivise. Doamna Perkins are nevoie de un nou scaun cu rotile și…

– Să nu-ndrăznești! Dacă se va plânge doctorului așa cum ți se plânge ție, sunt sigură că va primi unul. Nu, Abby, dacă vrei să faci praf câștigul ăsta, măcar fă-o pentru tine.

Trei zile mai târziu, Abby își duse la îndeplinire planul, semnând un cec de nouă sute cincizeci de lire pentru o agenție de turism care efectua excursii în India.

– N-o să regretați alegerea făcută, îi spuse zâmbind bărbatul de la ghișeu, întinzându-i chitanța. Acum trei ani am mers și eu în acest tur și a fost experiența vieții mele.

Simțindu-se ca și cum ar fi plutit, tânăra femeie ieși din birou. Mai erau șase săptămâni până la ziua mult așteptată și era sigură că va număra fiecare oră până atunci.

***

În mașina firmei de turism care o ducea spre aeroportul Heathrow, simțea nevoia să se ciupească de braț, să vadă dacă nu cumva visează. Alte opt persoane călătoreau cu ea, cu toții de vârstă mijlocie și părând înstăriți; bărbații purtau costume de tweed, iar femeile erau elegante, acoperite cu blănuri.

Abby își dori să fi avut ceva mai drăguț de îmbrăcat, decât rochia de lână și jacheta, dar cu doar cincizeci de lire pentru haine, fusese nevoită să se concentreze pe cele de vară. Știa foarte bine că, odată ajunsă la Delhi, va trebui să lase la o parte hainele de iarnă. Era destul de speriată la gândul că-și va petrece Crăciunul printre străini, într-o țară străină și departe de familia ei, la sute de mile distanță. Dar cel puțin acolo va fi soare, ceea ce era un gând destul de îmbucurător.

Se încruntă, conștientă că începuse să-și plângă de milă. Dacă ar fi rămas în Anglia, probabil c-ar fi stat cu Milly și părinții acesteia în Devon, sau și-ar fi petrecut timpul cu doamna Perkins, bătrâna care locuia la parter, în aceeași casă cu ea. În loc de asta, va lua masa de Crăciun la Bombay– curry și orez, în loc de curcan și umplutură de castane.

Începu să zâmbească la gândul ăsta și în obraz îi apăru o gropiță. Era de o rotunjime moale, încălzită de încântarea care îi adusese sclipiri în ochii căprui, catifelați. Acestea erau cele mai frumoase trăsături ale figurii ei: ochii mari, inocenți, cu colțurile ușor ridicate, ceea ce-i dădea un aer exotic. În rest, nu era decât un mic elf englezesc, toată numai piele și os, cum îi spusese o dată mama ei. Era foarte adevărat, cu toate că în ultimul timp unghiurile ascuțite fuseseră atenuate de curbe rotunjite, dar, în comparație cu

strălucitoarele ei surori, era mult mai greu de remarcat. Își privi mâinile delicate care se odihneau pe genunchi, ținând o copie legată în piele a unei cărți „Vedac", o carte de teologie indiană care fusese cadoul de Crăciun pe care îl primise de la domnul Rogerson, în al cărui anticariat lucra.

Nu putuse să facă facultatea – cu toate că ar fi reușit să ia o bursă din care să se întrețină pe perioada studiilor, dar așa n-ar fi reușit să-și ajute financiar mama. Aceasta se lupta încă să le crească pe gemene, care nu aveau decât paisprezece ani. Așa că Abby renunțase la studii și-și luase o slujbă. Ajunsese la domnul Rogerson cu mult noroc, trimisă de directoarea de la școala în care învățase, care era verișoara acestuia.

– E un anticar în adevăratul sens al cuvântului, îi explicase doamna Williams. Are o librărie minunată, dar refuză cu încăpățânare să angajeze un ajutor, așa că locul e din ce în ce mai dezordonat.

– Și de ce credeți că mă va angaja pe mine? întrebase Abby.

– Pentru că iubești cărțile și ești o persoană drăguță, zâmbise femeia, făcându-i unul din rarele ei complimente. Ești inteligentă și înveți repede. Du-te la el, Abby. Dacă nu-ți place, oricum n-ai ce pierde.

Dar lui Abby îi plăcuse domnul Rogerson foarte mult, iar o săptămână mai târziu era deja angajată ca asistenta lui. Mai degrabă povara lui, își spusese destul de des în primele luni de lucru, pentru că era atât de mult de învățat de la el, iar ea se simțea îngrozitor de neștiutoare. Cu toate acestea, după șase luni era în stare să se descurce cu toate comenzile care veneau din cele patru colțuri ale lumii și știa ce cuprinde valoroasa colecție din anticariat.

La un an de la venirea ei în anticariat, șeful ei îi plătise niște cursuri de secretariat, ca să se poată ocupa mai ușor de corespondență, iar ea absolvise în jumătate din timpul necesar, fiind cea mai bună din grupa ei.

– Of, măcar dacă gemenele ar fi fost aproape la fel de deștepte ca tine! suspinase mama ei.

– La cât sunt de frumoase, de ce-ar avea nevoie să fie și deștepte? răspunsese Abby, fără să aibă habar că în câteva luni surorile ei vor câștiga un concurs de frumusețe în care intraseră doar de curiozitate, dar care le trimisese pe prima treaptă a drumului lor meteoric spre faimă și avere.

Banii pe care îi câștigau îi împărțeau cu generozitate, oferindu-se chiar să-i plătească lui Abby cursurile la facultate. Dar Abby ajunsese să țină foarte mult la șeful ei retras și absent din lumea reală, așa că refuzase oferta, cu toate că era mulțumită că nu mai trebuia să participe la cheltuielile familiei. Așa reușise să-și păstreze o parte din salariu, iar când mama și surorile ei anunțaseră că vor pleca în America, era deja capabilă să cumpere și să mobileze un mic apartament.

Cu toate acestea, talentul ei de a găsi și ajuta persoane în nevoie nu-i lăsase contul în bancă să crească niciodată prea mult, sau să-și permită haine noi, ceea ce-i reproșase întotdeauna prietena ei Milly.

– Când o să te întorci din India, o să te fac să-ți cauți ceva nou de lucru, declarase aceasta foarte hotărâtă, cu două nopți înainte de plecarea ei. Dacă o să muncești în continuare pentru bătrânul acela, o să ajungi ca el! Ar trebui să lucrezi într-o firmă mare, în care să poți cunoaște lume nouă.

– Bărbați noi, vrei să spui, răspunsese Abby, apoi îi povestise lui Milly că temerile ei pentru viitor nu erau întemeiate, pentru că șeful ei îi povestise că magazinul lui urma să fie demolat, pentru niște construcții noi și, cu toate că va primi despăgubiri, era prea prea bătrân s-o mai poată lua de la capăt.

– Nu trebuie să-ți faci griji că nu-ți vei găsi ceva de lucru la întoarcere, îi spusese bărbatul. Cărțile și clienții mei vor fi preluate de o firmă prestigioasă, al cărei director m-a asigurat că va fi încântat să-ți păstreze slujba.

– Sper că nu vrei să te duci? o întrerupsese Milly. Acum ai șansa să faci ceva mai interesant.

– Știu. Ai dreptate. Dar nu vreau să mă mai gândesc la asta până la întoarcere. N-am de gând să las nimic să-mi strice plăcerea călătoriei.

La toate acestea se gândea Abby acum, în timp ce autocarul străbătea autostrada, întrebându-se dacă pensionarea forțată a domnului Robertson nu era încă un semn de la destin că ar fi trebuit să plece și ea în California. Clătină din cap, dându-și seama de asta abia când clama aurie cu care își prinsese părul îi alunecă pe gât. O prinse repede și o puse în geantă. Părul ei lung era atât de mătăsos , încât majoritatea clamelor pentru păr alunecau, iar gestul cu care își împinse părul lung de pe față era unul automat, dar plin de grație inconștientă.

Ca să uite de anumite lucruri care puteau să-i strice dispoziția, își deschise geanta și scoase itinerarul primit de la agenție. Aproape îl știa pe dinafară, dar îl citi din nou, bucurându-se de senzația pe care i-o dădeau numele străine: Agra, Varanese, Jaipur…

Era atât de absorbită, încât nu observă că ajunseseră la aeroport decât în clipa în care autocarul se opri, așa că-și urmă însoțitorii spre ghișeul de acces.

Era foarte multă lume în jur, așa că își dădu seama că va dura cel puțin o jumătate de oră până când va ajunge la ghișeu. Răbdătoare, se așeză la coadă, privind copiii indieni cu ochi strălucitori care se agățau de mamele lor, în timp că tații lor, nerăbdători, se împingeau unul în celălalt, dorind să ajungă mai repede la avion.

Era la ghișeu acum și, după ce-și urmări din priviri valiza dispărând pe banda transportoare, se dădu înapoi, dorind să elibereze locul. În acea clipă se izbi de ceva dur, care nu se clinti și, neliniștită, își ceru scuze.

Întorcându-se, văzu brațul unui bărbat înalt, bine făcut, îmbrăcat într-un costum cenușiu. Primul lucru pe care îl remarcă la el fu înălțimea, apoi auriul ochilor, care erau de o culoare neobișnuită, cum nu mai văzuse niciodată. Arătau ca niște bucăți de chihlimbar, strălucind cu aceeași intensitate ca acesta. Dar expresia lui era dură, aproape amenințătoare, până când zâmbi ușor, părând să se îmblânzească. Figura lui n-ar fi putut în nici un caz să fie descrisă ca una blândă, dar nu mai părea atât de amenințătoare ca prima oară când îl zărise, iar acum murmură o scuză, cerându-i iertare că fusese în calea ei.

– E vina mea, spuse ea, zâmbindu-i larg. Imediat, figura lui se întunecă și se retrase din fața ei, întorcându-se spre femeia înaltă care era cu el.

Sunt mamă și fiu, își spuse Abby, sau poate chiar nepot și bunică, pentru că femeia părea prea bătrână să-i fie mamă. Dar semănau prea mult ca să nu fie o legătură de sânge între ei; aveau aceleași profile, ca dăltuite în piatră și aceleași linii în jurul gurii. În cazul femeii, liniile îi dădeau personalitate, dar în cazul lui, păreau severe. În mod sigur, e nepotul ei, trase Abby concluzia, dar apoi începu să se îndoiască, pentru că femeia își puse mâna stângă pe brațul bărbatului și nici o verighetă nu strălucea pe degetele ei.

Conștientă că se uita insistent la ei, Abby ieși din rând și căută din priviri un semn care s-o conducă spre sectorul „Imigrări". Nu se îndepărtase decât câțiva pași, când cineva îi atinse umărul, nu foarte gingaș. Se întoarse și-l văzu pe bărbatul de care se lovise și care îi întindea geanta.

– Ai uitat asta, spuse el fără să zâmbească și, înainte să-i poată mulțumi, îi întorsese deja spatele.

Ce bărbat nesuferit, își spuse tânăra femeie, îndepărtându-l apoi din minte, în timp ce își făcea loc prin mulțime. În așteptarea

zborului, se bucură de mâncarea gratuită și de cafeaua pe care o primi în sala de așteptare, pentru că fusese prea nerăbdătoare să plece si nu luase micul dejun.

Nu trecu mult și zborul ei fu anunțat. Pășind pe covorul albastru din avion– atât de mare încât părea o navă și nu un avion– Abby se simți deja în India, întâmpinată fiind de însoțitoarea de zbor, o tânără măslinie, îmbrăcată într-un sari roșu și turcoaz. Altă tânără o însoți la locul ei, care era aproape de mica bucătărie a avionului. Din fericire, aceasta nu conținea ustensile de bucătărie, ci era decorată cu scene de dans, în culori care se potriveau cu albastrul covorului.

Figura ei plină de încântare o dădu de gol, pentru că femeia care se așezase lângă ea îi spuse:

– Bucură-te de frumusețe, draga mea, pentru că te asigur că la capitolul eficiență mai au foarte mult de lucrat.

Întorcându-se, Abby o recunoscu pe femeia care stătea de vorbă cu bărbatul încruntat de care se lovise. Se întrebă unde era el și de ce nu stăteau împreună, dar răspunsul veni repede, fără să fie nevoie să întrebe, pentru că femeia continuă.

– Faci turul Indiei cu agenția Gallway și King, nu-i așa? Te-ai lovit de nepotul meu la ghișeul de bilete. Venise să mă conducă.

– Era atât de multă lume, explică Abby, încât cred că m-am lovit de toată lumea.

– Întotdeauna e aglomerație la aeroport. La început, când voiai să zbori undeva, erai tratat cu respect, dar acum suntem tratați ca niște vite.

– Mi-e teamă că n-am zburat de destul de multe ori ca să observ, zâmbi Abby.

– Eu am zburat și poți să mă crezi pe cuvânt. Suntem tratați ca niște animale. Dacă sunt întârzieri, nu ți se spune niciodată. Dacă sunt greve, te găsești întotdeauna în mijlocul lor, iar când ajungi în

sfârșit la destinație, trebuie să aștepți ore întregi pentru a-ți recupera bagajul sau să stai la cozi interminabile pentru controale de securitate.

– Și cu toate acestea, văd că încă mai zburați, zâmbi Abby, arătându-și gropița.

– Doar pentru rapiditate, draga mea, nu din plăcere, răspunse femeia, așezându-se mai comod în scaun.

– Doriți să stați la geam? întrebă Abby, dornică să-și facă însoțitoarea să se simtă mai bine.

– Nu, mulțumesc. Nu-mi place să privesc de sus.

– Vă este teamă de înălțime? întrebă Abby cu simpatie.

– Sunt îngrozită, răspunse femeia cu o voce atât de fermă, încât Abby n-o crezu. Nu numai că vorbea ca o persoană care călătorea foarte des, dar și arăta așa. Purta un costum de tweed, sub care se ghicea marginea de mătase a unei bluze elegante. Figura ei era acoperită de riduri fine, dar trăsăturile erau puternice și ochii îi străluceau plini de viață, chiar dacă părul era în întregime alb. Numai mâinile ei, osoase și cu vene vizibile trădau faptul că avea în jurul vârstei de șaptezeci de ani. Cu toate acestea, era plină de viață fiind, fără îndoială, o femeie întreprinzătoare, cu o viață interesantă în urma ei.

În jurul lor, scaunele se ocupau încetul cu încetul. Se dădu semnalul de prindere a centurilor de siguranță și de stingere a țigărilor și, fără nici un efort, ca o pasăre, avionul se ridică de la sol. Cu o viteză care îți tăia respirația, pământul se îndepărtă în urma lor, iar avionul plonjă în albastrul clar al cerului. Abia acum Abby se relaxă, lăsându-se pe spate și zâmbind fericită. Vacanța mult așteptată începuse.

Capitolul 2

Cu toate că un călător încercat ar fi considerat călătoria de douăsprezece ore până la Delhi ca lipsită de evenimente, pentru Abby fusese o sursă de noi experiențe, fiecare o plăcere în felul ei. Imensul avion aterizase la Paris, la Geneva și la Beirut, lăsând cam cincisprezece la sută din pasageri la fiecare oprire, dar luând un număr egal în schimb. În timpul primelor opriri Abby rămăsese în avion, dar la Beirut coborî, prea neliniștită să poată dormi, cu toate că femeia în vârstă de lângă ea dormea deja de mai multe ore.

Numai că Abby era hotărâtă să savureze fiecare moment din minunata ei vacanță, așa că se plimbă prin aeroport, care era luminat cu toate că era foarte devreme. Își luă o ceașcă de cafea înainte de a se întoarce în avion, de unde urmărea fascinată procedura de îmbarcare a pasagerilor și a bagajelor lor.

În curând se ridicară din nou în aer, îndreptându-se cu toată viteza spre destinația mult așteptată.

– N-ai dormit deloc?

Vocea însoțitoarei ei o făcu pe Abby să se întoarcă spre aceasta.

– Sunt prea neliniștită ca să pot dormi.

– Vei fi obosită când vom ajunge la Delhi, continuă femeia, apoi o privi scrutător. Mmm, poate că nu… Ești tânără și hotărâtă. Numai oamenii în vârstă sunt nevoiți să-și conserve energia.

– E prima dumneavoastră călătorie în India? întrebă Abby.

– Am mai fost o dată, cu mulți ani înainte ca țara să-și dobândească independența, așa că, într-un fel aș putea spune că e prima oară.

– Sunteți sigură? Poate că oamenii s-au schimbat, dar lucrurile pe care vrea cineva să le vadă trebuie să fi rămas la fel.

– Depinde de ce ai venit să vezi, fu răspunsul scurt. Pentru mine, demni de văzut sunt oamenii; pentru tine cred că sunt lucrurile.

Tânăra femeie aprobă cu o mișcare din cap.

– De mică am adorat toate lucrurile care provin din India: tablourile, statuile, arhitectura.

– Intenționezi să urmezi întregul itinerar?

– Da. Dumneavoastră?

– Da, sper s-o pot face. Dar va depinde foarte mult de cum mă voi simți. Giles – nepotul meu – a fost de la început împotriva acestei călătorii. Crede că sunt prea bătrână să mai hoinăresc prin lume și, dacă vârsta e un criteriu important pentru acest lucru, atunci are dreptate.

– Dacă poți sau nu să călătorești ar trebui să depindă de cum te simți, nu de câți ani ai, răspunse Abby.

– Ei bine, eu mă simt ca un pui proaspăt ieșit din ou și am mai multă energie decât persoane care au pe jumătate vârsta mea.

Forța care vibra în vocea femeii o convinse pe tânăra ei însoțitoare că avea dreptate. Nu era o femeie care să se dea bătută în fața vârstei. Era clar că nepotul ei nu putuse să vadă acest lucru.

– Veniți din Londra? întrebă Abby.

– Da, din Hampshire. Și tu ești din Londra, nu-i așa?

– Da, locuiesc în Victoria.

Prinsă în vârtejul întrebărilor iscusite ale femeii, tânăra ajunse să povestească totul despre sine; despre slujba ei – și despre pierderea ei – precum și despre premiul care o adusese în situația de a-și împlini visele.

– O prietenă foarte bună mă sfătuia să-mi cheltuiesc banii pe înfățișarea mea, adăugă ea cu naturalețe, dar anii pe care i-am petrecut cu Belinda și Diana m-au ajutat să accept faptul că am o figură ștearsă.

– Surorile tale trebuie să fie excepțional de frumoase dacă te consideri ștearsă. Cu ochii tăi căprui, catifelați și cu… Femeia se opri brusc. N-re rost să mai continuu. Încrederea în tine trebuie să vină din interior, nu de la cei din jur. Câți ani ai, copilă?

– Nu sunt tocmai o copilă, zâmbi Abby, am douăzeci și patru de ani. Arăt mai tânără pentru că sunt scundă și slabă.

– Micuță și suplă, veni repede răspunsul. Nu ți se pare că sună mult mai bine?

– Ba da, dar e prea flatant.

– Dimpotrivă, n-am făcut decât să spun ce văd. Acum spune-mi cum te cheamă. Ești prea tânără pentru mine ca să-ți spun în continuare domnișoara West.

– Mă numesc Abigail, dar toată lumea îmi spune Abby.

– Eu sunt Matilda Bateman și sunt încântată să călătorim împreună. Ce păcat că n-am stat de vorbă la aeroport. Sunt sigură că Giles ar fi fost mai liniștit să mă știe împreună cu cineva atât de drăguț.

Aducându-și aminte de modul în care se purtase bărbatul, tânăra femeie nu înclină să fie de acord cu însoțitoarea ei, dar se abținu să spună ceva.

– Va fi foarte interesant să văd India prin ochii tăi inocenți, continuă doamna Bateman. A trecut atât de mult timp de la prima mea călătorie, încât abia îmi mai aduc aminte că am făcut-o.

– Eu nu cred că voi uita prima mea călătorie, chicoti Abby, pentru că va fi și ultima. La anul nu voi merge mai departe de Bournemouth, unde locuiesc niște prieteni apropiați.

– Cât pesimism la cineva atât de tânăr! Dacă vrei ceva în viață, trebuie să crezi întodeauna că-l vei avea. Pentru o persoană sănătoasă, sunt trei „d"-uri pe care refuz să le accept: disperarea, depresia și destinul. Primele două trebuie să lupte întotdeauna împotriva celui de-al treilea, pe care fiecare și-l construiește pentru sine.

Viața femeii probabil că o făcuse să creadă ce spunea, dar nu era o filozofie pe măsura lui Abby. Pentru ea, destinul era o forță atotputernică, în care credea din toată inima. Plină de tact, schimbă subiectul și discutară despre tot felul de lucruri până când femeia în vârstă adormi din nou. Abby ațipi și ea, trezindu-se când însoțitoarea de zbor veni să ia farfuriile și paharele, pentru că avionul se pregătea de aterizare.

Ca un imens albatros, avionul ateriză și în câteva minute pasagerii începură să coboare. Abia după ce trecură de vamă putu Abby să vadă tot grupul de călători ai agenției de voiaj. Erau douăzeci cu totul și, cu toate că nu era singura care călătorea neînsoțită, era cu siguranță cea mai tânără. Mai erau doi bărbați de vârstă medie și două femei rotunjoare, profesoare, după bănuiala lui Abby. Restul grupului era format din cupluri de vârstă mijlocie.

Un indian îndesat, care se prezentă ca fiind reprezentantul agenției, îi conduse spre un autocar micuț, care urma să-i ducă în oraș.

– Domnul Shiran, ghidul dumneavoastră, vi se va alătura ceva mai târziu, în această după-amiază, adăugă bărbatul, iar pentru moment eu vă voi răspunde la toate întrebările. După cum știți, restul zilei este la dispoziția dumneavoastră.

– Eu vreau să fac niște cumpărături, spuse una dintre femei, doar n-am venit tocmai până aici să stau degeaba.

Abby lăsă murmurul conversației să treacă pe lângă urechile ei, admirând pe fereastră peisajul. Treceau printr-o zonă rurală, de câmpie. Pământul părea destul de fertil și era împărțit în zone mici, la fel ca ogoarele din Anglia. Dar nu erau decât foarte puțini oameni care lucrau, cu toate că putuse zări un plug cu boi și câte o femeie aplecată asupra pământului. Nu trecură prin sate, dar în depărtare se zăreau clădiri joase.

Chiar dacă se apropiau de oraș, peisajul nu se schimbase prea mult și nici drumul, care, deși se lărgise, nu era pavat. Foarte des autocarul era încetinit de vaci care apăreau în fața lui. Fu prima oară când Abby zări animalul sacru, cu toate că urma să vadă multe sute de-a lungul călătoriei; biete animale fără adăpost care rătăceau pe străzi căutând ceva de mâncare. Sacre și de neatins, erau lăsate să-și găsească singure ceva de mâncare și să moară pe străzi, de unde erau mai apoi adunate de gunoierii orașului. Era un aspect al Indiei pe care Abby va ajunge să-l urască.

Într-un târziu, autocarul opri în fața hotelului Oberoi și trei sferturi dintre pasageri, printre care și doamna Bateman, coborâră. Restul se îndreptară spre un hotel mai mic, Noranda, și abia acum își dădu Abby seama că majoritatea grupului erau călători ai „clasei întâi". Cu toate acestea, era prea bine dispusă ca să-și mai facă griji; chiar dacă micuța cameră de hotel era prea puțin mobilată, totuși avea o baie funcțională și multă apă caldă.

Salonul era modest și scaunele tari, iar mesele erau din lemn, fără fețe de masă, dar prânzul servit era în totalitate din bucătăria indiană și era excelent.

După masă, Abby își despachetă unele haine și, nedorind să rămână înăuntru, se hotărî să pornească la o explorare de una singură. Nu putea să zboare jumătate de planetă ca să ajungă aici și imediat să se așeze în pat. Își schimbă hainele în unele comode, fără să știe prea bine cât era de cald, așa că luă și un pulover și ieși.

Primul lucru care o izbi fu absența traficului, iar singurele mașini care treceau nu erau decât vehicule vechi. În schimb, erau o mulțime de biciclete, aceasta părând să fie principala modalitate de deplasare, fără să mai ia în calcul micul autobuz, zărit o dată sau de două ori, în care era atât de multă lume, încât părea o cutie de sardele. Magazinele pe lângă care trecea erau mici, cu o singură cameră, cu vânzători care stăteau în mijlocul mărfurilor lor. Dar ce mărfuri aveau! Țesături și argint, sticlă și obiecte din metal, mirodenii, obiecte din piele sau sariuri colorate, care-ți luau ochii.

Temându-se să nu se îndepărteze prea mult de hotel, tânăra se opri, apropiindu-se să se uite la niște bijuterii, încântată de calitatea lucrăturii. Numai că se hotărâse să nu cumpere încă nimic, așa că rezistă chemărilor și laudelor vânzătorilor. Când se oprise să admire niște țesături, câțiva cerșetori se apropiară de ea: doi băieți nu mai mari de zece ani, cu ochii strălucind, o femeie cu un copil în brațe și o fetiță îmbrăcată într-o rochie murdară, dar cu o față de înger. Ce aveau în comun cu toții erau mâna întinsă, cerând bani. Nu putu să reziste, așa că, adunând din portofel toate monedele pe care le avea, le împărți. Aproape imediat, se simți ca și cum sute de vulturi s-ar fi aruncat asupra ei, colesită de o mulțime de cerșetori apăruți din toate părțile, care o înconjurară, cerșind cu voci stridente.

– Nu mai am, strigă ea. V-am dat toate monedele. Vă rog să mă lăsați să plec.

Când făcu un pas, mai mulți cerșetori o înconjurară, iar încercările ei de a scăpa fără să-i rănească fură inutile. Numai împingându-i cu toată forța reuși să-și facă drum printre ei, acoperindu-și urechile să nu le mai audă țipetele. Alergă spre hotel, urmărită de cei mai curajoși dintre ei, care nu renunțară decât în clipa în care o văzură intrând pe ușa hotelului.

Nu crezuse niciodată că va fi atât de fericită să intre în micul hol, iar zâmbetul proprietarului hotelului îi păru atât de cald și de primitor. O privire aruncată spre stradă îi spuse acestuia ce se întâmplase, așa că se apropie de ea, privind-o cu îngrijorare.

– E mai bine să nu dați bani cerșetorilor, spuse el. Dacă le dați, nu vă vor mai lăsa în pace și unul se va transforma într-o mie.

– Știu, răspunse ea, dar e atât de greu să refuzi. Unul dintre ei era o fetiță…

– Trebuie să rezistați… guvernul tot anunță că se va da o lege împotriva cerșetoriei, iar când va intra în vigoare, va fi mai bine.

Din punctul de vedere al lui Abby, adevărata problemă era împiedicarea oamenilor să ajungă în situația de a cerși, mai degrabă decât interzicerea cerșitului.

Se îndreptă gânditoare spre scări, dar când pusese piciorul pe prima treaptă, proprietarul hotelului veni spre ea, cu o bucată de hârtie în mână.

– Ați primit un telefon, zâmbi el. Doamna Bateman ar dori să luați cina împreună, la Oberoi. Dacă vreți, vă pot face rost de un taxi, o ricșă. E prea departe să mergeți pe jos.

– Taxiurile sunt scumpe?

El o privi surprins.

– Totul este ieftin pentru turiști aici, numai că trebuie să stabiliți prețul înainte de plecare…

Ceva mai târziu, stând pe scaunul tare și strâmt al vehiculului tras de bicicleta cu trei roți, Abby ajunse la concluzia că merita să cheltuie în plus pentru un taxi adevărat, cu atât mai mult cu cât faptul că o altă ființă umană era cea care muncea pentru transportul ei nu era ceva foarte plăcut.

Cu toate acestea, bărbatul era foarte mulțumit de banii pe care îi primi la coborâre și se oferi să aștepte și s-o ducă înapoi.

– Voi lua cina aici, spuse ea. Cred că va dura câteva ore.

– Aștept. Dacă mă cheamă altcineva, mă întorc. Dar vă rog să mă așteptați.

– Nu, spuse tânăra femeie cu fermitate, n-o să te aștept și nici nu vreau să mă aștepți.

Fără să-i lase timp să mai spună ceva, intră în holul hotelului, unde doamna Bateman o întâmpină cu multă căldură.

– Mă bucur că ai venit, copilă. Nu mi-am dat seama că nu stăm la același hotel. Este confortabil cel în care stai?

– Da, mulțumesc. Masa de prânz pe care am luat-o acolo a fost delicioasă.

– Sper că nu ești prea sătulă. Se spune că restaurantul de aici e cel mai bun din oraș.

– Nu sunt niciodată prea sătulă, mărturisi Abby.

Doamna Bateman începu să râdă și o conduse în sala de mese, unde petrecură ceva timp alegând meniul. După ce dădură comanda, femeia mai în vârstă începu să vorbească despre India; despre arhitectura și literatura ei, despre mâncărurile, religiile și tradițiile variatelor culturi.

Lui Abby îi era foarte greu să plece, dar știa foarte bine că trebuie să-și lase însoțitoarea să se odihnească, așa că se ridică de pe scaun cu regret.

– Dacă nu mă găsești cumplit de plictisitoare, spuse doamna Bateman brusc, în timp ce-o însoțea în holul hotelului, aș fi fericită să facem turul împreună. Desigur, numai dacă nu găsești pe cineva de vârsta ta.

– Nu prea cred. Toți din acest grup sunt bătrâni.

Abby își mușcă buzele, supărată de lipsa ei de tact, dar femeia de lângă ea chicoti amuzată.

– Numai femeile între două vârste se supără când sunt numite bătrâne. Când ajungi la vârsta mea, o privești ca pe un compliment, zâmbi ea, bătând-o pe umăr pe tânăra femeie. Ce vreau să spun e că, dacă vrei să stai cu mine, nu trebuie să ai nici o ezitare dacă dorești să-ți petreci timpul cu altcineva.

Promițându-i că-și va aduce aminte de aceste cuvinte, Abby se întoarse la hotel. Camera ei mică era primitoare, așa că se urcă repede în pat. Nu-i venea că creadă că e în India. Zâmbind, închise ochii și adormi imediat.

Se trezi la șapte a doua zi dimineață și făcu repede un duș, îmbrăcându-se apoi. O aștepta o dimineață de vizitat, iar autocarul urma să vină la opt și jumătate la hotel, apoi să treacă pe la celălalt, ca să-i ia și pe ceilalți turiști.

Cu toate că erau foarte multe monumente de văzut, pentru călătorul obișnuit numai unele prezentau interes. Cel mai important era „Fortul Roșu", celebru pentru arhitectura lui și pe care Abby visase dintotdeauna să-l vadă.

Cu toate acestea, era nepregătită pentru imaginea splendidă din fața ochilor, animată de sute de papagali verzi care își făcuseră cuiburi pe dalele de piatră roșie și care dădeau numele construcției. De-a lungul intrării erau foarte multe magazine cu suveniruri.

– Ne vom opri aici la întoarcere, dacă doriți să cumpărați ceva, le spuse ghidul.

Abby ar fi vrut să zăbovească mai mult în marile săli, să admire pe îndelete comorile adunate aici și, cu toate că încerca să rămână cât mai aproape de grup, rămase destul de repede în urmă, pierdută în admirație. Se întreba cum arătase oare acest loc când era încă locuit, când își auzi numele strigat de către ghid și-l zări îndreptându-se spre ea.

– Vă rog să rămâneți cu grupul, spuse el iritat. Dacă nu, vă veți rătăci.

– Dar îmi place să mă uit cu atenție la lucruri…

– Atunci, poate că ar fi mai bine să veniți din nou mâine, doar e o zi la dispoziția dumneavoastră.

Dând din cap, îl urmă ascultătoare, îndreptându-se spre grupul care aștepta.

– O să vin din nou aici, cu un alt ghid, îi spuse doamna Bateman, când o ajunse din urmă. Aș fi mai mult decât fericită dacă vei veni cu mine.

– Cu mare plăcere, răspunse Abby, dar numai dacă mă lăsați să-mi plătesc partea mea.

– Nu fi prostuță, copilă. Pentru mine va fi o plăcere să călătorim împreună.

În timp ce se îndreptau spre autocar, femeia continuă:

– Dacă n-ar fi insistat nepotul meu, aș fi stat acum la hotelul tău. Dar el a vrut neapărat să acord mai multă atenție vârstei mele.

Plină de tact, Abby nu făcu nici un comentariu. Curiozitatea cu privire la însoțitoarea ei nu scăzuse, ci crescuse, pentru că în comportamentul acesteia erau niște nepotriviri care o intrigau.

Doamna Bateman stătea la Oberoi, dar purta haine care erau la modă în urmă cu treizeci de ani și, cu toate că geanta ei era din

piele de crocodil, era atât de învechită, încât în unele locuri era roasă ca de cari. Oare fusese odată bogată, iar acum sărăcise, sau fusese întotdeauna săracă, bazându-se pe rude bogate, ca nepotul ei, care aveau grijă de ea? Nu-i părea genul de femeie care să accepte milă, chiar dacă în spatele acesteia stătea dragostea.

– Ce păcat că Giles n-a vrut să vină în această călătorie, spuse femeia, întrerupând șirul gândurilor lui Abby. Dar spunea c-a văzut destul din India.

– Nu mi-l pot imagina mergând într-un astfel de tur, răspunse Abby. Nu pare genul care să asculte sfaturile unui ghid.

– Nici nu e, zâmbi doamna Bateman. Dar Giles n-a fost niciodată aici ca turist, ci doar cu probleme de serviciu.

– De serviciu?

– Da, de fapt se află încă aici. Nu era la Londra decât pentru câteva zile, ca să-l vadă pe unul dintre miniștri. În ultimii trei ani a locuit în India. Acum e în Bombay, dar timp de doi ani a mers foarte des în zona de nord. Lucrează în ingineria nucleară și chiar acum supraveghează construirea unui reactor nuclear.

Abby părea destul de impresionată, așa că femeia continuă să povestească viața nepotului ei. Nu mai exista nici o îndoială că el plătise pentru excursia mătușii lui, pentru că aceasta povesti că era orfan de la treisprezece ani, iar de atunci ea se ocupase de el.

– Nu știam nimic despre copii și nici nu-mi plăceau prea mult, continuă femeia, dar prezența lui Giles în casa mea a fost un cadou neașteptat. Era un copil adorabil.

Abby se strădui să-și imagineze cum arăta bărbatul întunecat pe care-l întâlnise la aeroport ca un copil adorabil, dar nu reuși.

– De mic era talentat, tot timpul făcea farse. Îmi amintesc că în primul an la Eton a căzut dintr-un pom și s-a lovit la cap. Când

și-a revenit, a susținut că nu poate să mai vorbească englezește. O săptămână întreagă a păcălit pe toată lumea, vorbind latinește!

Abby înghiți cu greu un nod din gât. Interesul pe care Giles cel cu ochii de chihlimbar îl trezise în ea la prima lor întâlnise se transformase în respect. Era foarte bine că nu venise împreună cu mătușa lui. Ce fel de conversație ar fi putut să-l intereseze pe un bărbat care la paisprezece ani vorbea o latină atât de fluentă încât putuse să-și păcălească profesorii o întreagă săptămână?

– O să mă văd cu Giles în Bombay, desigur, încheie doamna Bateman. Grupul nu va fi acolo decât trei zile, dar aș vrea să-mi petrec o lună cu el. Poate mai mult chiar, dacă simt că am nevoie.

– Nevoie?

– Nevoie de odihnă, desigur, răspunse femeia repede, aruncându-i o privire ciudată, care o făcu pe Abby să se întrebe dacă spusese adevărul.

– Nepotul dumneavoastră e căsătorit? întrebă ea.

– Numai cu meseria lui. Îi spun din când în când că într-o zi mă aștept să mă facă nașă unei nou-născute centrale nucleare!

Abby începu să râdă. Poate că era imposibil să râdă cu eruditul Giles, dar ascultând remarcele mătușii lui, era desigur posibil să râdă de el.

Capitolul 3

Cu toate că vorbea atât de mult despre ruda ei favorită, doamna Bateman nu dezvăluise nimic despre propria persoană, iar Abby nu știa mai nimic despre trecutul doamnei.

Un lucru era clar: își adora nepotul, iar acesta era și el foarte legat de ea. Era o femeie cu care te puteai împrieteni cu ușurință, pentru că era plină de umor, inteligentă și, în ciuda unor izbucniri ocazionale, liniștită. Făcuse foarte multe pentru ca Abby să se simtă bine, insistând să petreacă fiecare seară împreună și luând-o cu taxiul ei în toate locurile pe care le vizitaseră cu o zi înainte, pentru a-i satisface dorința de a privi mai de aproape. Nu-i dăduse voie tinerei să participe la plată, iar Abby ajunse la concluzia că totul era plătit de generosul Giles.

Când ajunseră la Clark-Shiraz, în Agra, călătorind într-un autocar cu aer condiționat, grupul de călători se împărțise deja în grupulețe mai mici.

– Nu înțeleg de ce-au venit în călătoria asta, cel puțin jumătate din ei, observă doamna Bateman în prima seară. Pentru cei mai

mulți dintre ei nu e decât o foarte scumpă călătorie pentru cumpărături, iar clădirile frumoase sunt doar un bonus.

– Nu-i condamn pentru că au cumpărat atât de multe. Unele bijuterii și țesături sunt într-adevăr remarcabile.

– Dar văd că pe tine nu te-a cucerit nimic.

– Nu-mi trebuie acest gen de lucruri, nu mi se potrivesc…

– Ar trebui, pentru o fată atât de drăguță ca tine.

Abby clătină din cap, dând pe spate o șuviță de păr de culoarea mierii.

– Nu sunt drăguță. Poate că sunt inteligentă, energică… puteți să folosiți orice adjectiv vă vine în minte, mai puțin cel pe care l-ați folosit.

– Asta înseamnă că nu te pot numi inteligentă, răspunse doamna Bateman. Nu dacă poți să spui așa ceva. Ești drăguță, draga mea, continuă ea, privind-o scrutător, cu ochii ei mari și strălucitori. Poate că am folosit un cuvânt nepotrivit. Un adjectiv mai bun ar fi frumoasă.

Abby era prea amuzată ca să se simtă jenată și văzând aceasta, însoțitoarea ei făcu o grimasă de enervare.

– Pentru tine ce înseamnă frumoasă? întrebă ea. Cineva care are sâni mari și păr argintiu?

– Nu tocmai, răspunse Abby, apoi rămase câteva secunde pe gânduri. Dar cred oricum că e important să aibă o statură potrivită.

– Și ce e în neregulă cu a ta?

– Sunt prea mică… nimeni de înălțimea mea n-a câștigat vreodată un concurs de frumusețe.

– Nu te analiza după standardele mediocre de frumusețe ale timpurilor noastre, o întrerupse femeia. Înălțimea nu înseamnă neapărat frumusețe. Presupun că surorile tale egoiste sunt cele care ți-au distrus încrederea în tine, nu-i așa?

– Gemenele nu sunt egoiste, răspunse tânăra imediat, și nu este nimic în neregulă cu încrederea în mine.

– Probabil că nu în ceea ce privește inteligența. Dar din punct de vedere emoțional, ești încă o copilă.

– Nu sunt de vină surorile mele pentru acest lucru.

– Ba eu cred că da. Ar fi trebuit să te ajute să te pui în valoare.

– Au încercat, zâmbi Abby. Numai că ideile lor nu se prea potriveau cu ale mele. Nu sunt genul care poartă gene false și haine sexy, iar când au văzut cât de caraghios arătam, au…

– Au renunțat și te-au lăsat în pace, nu?

– Erau foarte ocupate cu cariera lor, încercă tânăra să-și apere surorile.

Când doamna Bateman se pregătea să răspundă, toată lumea fu chemată să urce în autocar, pentru prima vizită a Taj Mahalului.

– Mâine o să-l putem vedea mai bine, pe zi, îi informă ghidul lor. Dar pentru prima privire aruncată, nu este nimic mai potrivit decât lumina lunii.

Ghidul avusese mare dreptate. Intrând prin poarta imensă și privind pentru prima oară monumentul de marmură, Abby știu că nu va mai vedea vreodată ceva atât de impresionant. Ceața se ridica ușor din râul care curgea în apropiere, înconjurând clădirea, care părea că plutește. Cerul de deasupra era întunecat, iar luna plină era ascunsă în nori care aruncau umbre misterioase asupra domului.

– Să ne apropiem, propuse ghidul, conducându-i de-a lungul grădinii.

Se apropiară de clădire, privind-o cu răsuflarea tăiată. Era greu de crezut că omul putuse să viseze și cu atât mai puțin să construiască ceva atât de magnific. Abby se gândi la cei douăzeci de mii de sclavi care munciseră și muriseră pentru ca un împărat să poată aduce un ultim omagiu soției moarte.

Nu mai conta tot ce citise despre această construcție, uluitoarea ei frumusețe făcea ca orice altceva să pălească. Era atât de copleșitor, încât Abby întoarse privirea, prea emoționată ca să poată spune vreun cuvânt. Încetul cu încetul, ceilalți membri ai grupului începură să se îndepărteze, căutând alte unghiuri din care să admire clădirea, dar Abby și însoțitoarea ei rămaseră pironite locului, sub aceeași vrajă. Simțeau aceeași emoție, iar acest lucru le apropie și mai mult.

Un suspin scăpă de pe buzele tinerei femei.

– Sper că nu plângi, Abby.

– E prea frumos pentru lacrimi.

– Împăratul și-a transformat lacrimile în marmură, construind acest mormânt. Nu s-a mai gândit la altceva tot restul vieții lui.

Abby suspină din nou.

– Cred că a iubit-o foarte mult dacă a vrut să-i ofere un astfel de loc de odihnă.

– De fapt, este unul dintre lucrurile care-mi displac foarte mult.

– Nu vă place construcția? întrebă tânăra, uluită.

– Nu, n-am vrut să spun asta. Cum ar putea să nu-mi placă? Dar, din punctul meu de vedere, construirea unui altar al dragostei este doar o risipă de energie și emoție. Nu contează cât de mult iubești pe cineva, trebuie să-i accepți moartea și să trăiești mai departe. Trebuie să privești înainte, nu înapoi.

Un strănut întrerupse cuvintele femeii, iar aceasta își strânse mai mult haina în jurul corpului.

– Mă crezi o bătrână prozaică, nu-i așa?

– Nu, deloc.

– Și totuși sunt, zâmbi femeia, dar un nou strănut o făcu să se ridice. E cam răcoare aici. Cred că mă voi întoarce la hotel. Nu veni cu mine, adăugă ea, văzând-o că vrea să se ridice. Ne vedem mâine. O să avem o zi lungă de vizitat.

Avusese mare dreptate, pentru că a doua zi fu foarte aglomerată. Întâi vizitară o piață, unde geanta uneia dintre turiste fu furată, apoi un templu, la fel de aglomerat ca piața, și din nou Taj Mahalul, care în lumina zilei arăta la fel de frumos.

Amurgul cobora deja când se întoarseră la Clark-Shiraz unde, după cină, urma să aibă loc un spectacol de dans în grădina hotelului.

– Nu voi veni, îi spuse doamna Bateman lui Abby, mă simt destul de obosită, așa că voi lua cina în cameră.

Tânăra o privi cu atenție, observând că era cam îmbujorată. Din fericire, stăteau în același hotel, așa că, imediat după ce luă cina, urcă în camera însoțitoarei ei, dorind să vadă cum se simte.

În cămașa de noapte din bumbac, cu dantelă la gât și la mâneci, femeia își arăta într-adevăr vârsta. Vocea ei era destul de răgușită și chiar în clipa în care o saluta, începu să tușească.

– Nu credeți c-ar fi cazul să vedeți un doctor? sugeră Abby.

– N-am nevoie. Am avut bronșită și orice neatenție o declanșează din nou. Nu-i decât vina mea că m-am așezat pe zidul acela de marmură.

– Aveți medicamentele la dumneavoastră?

– Am luat câteva mai devreme, dar poți să-mi aduci din baie siropul pentru tuse.

Abby intră în baie, uluită de numărul de medicamente înșirate în dulăpiorul din perete. Dacă femeia avea nevoie de toate aceste medicamente, nu era de mirare că nepotul ei era îngrijorat pentru starea sănătății ei.

– Nu cred că voi putea să merg mâine la Fathepur-Sikri, dar l-am vizitat ultima oară când am fost aici și nu cred că s-a schimbat prea mult.

– Cred că va fi un oraș foarte bine păstrat.

– Da, dar un oraș mort, ca Pompeiul. Acum patru sute de ani era principala reședință a împăratului, dar după moartea lui Akbar – care a fost unul dintre cei mai importanți împărați – a căzut în dizgrație. Cu toate acestea, este o priveliște care merită văzută.

– Totul în India merită văzut, spuse Abby atât de convinsă, încât doamna Bateman începu să râdă.

– Mă faci să-mi dau seama ce bine e să fii tânăr.

– E la fel de bine să ai inima tânără ca a dumneavoastră.

– Mulțumesc, draga mea. E foarte frumos din partea ta să spui asta. Vino să mă vezi când te întorci.

Cu mult înainte de ora stabilită, Abby aștepta cu nerăbdare autocarul. Cu toate acestea, conștiința n-o lăsa să plece fără să vadă cum se simte doamna Bateman, așa că alergă în camera acesteia.

Dintr-o privire, își dădu seama că femeia suferea de ceva mai grav decât de o simplă răceală. Ochii ei străluceau de febră, iar în timp ce-i spunea să nu piardă autocarul, deveni incoerentă. Îngrijorată, Abby hotărî că trebuie să cheme un medic.

Bărbatul de la recepție îi spuse că în hotel se găsea deja un medic, care vizita un alt turist și că-l va trimite la bolnavă imediat ce va fi disponibil.

– Ghidul dumneavoastră vă așteaptă, adăugă bărbatul. Vă rog să vă grăbiți.

– Va trebui să plece fără mine, răspunse Abby, încercând să treacă peste dezamăgirea pe care o simțea. Nu pot s-o las pe doamna Bateman singură.

– Putem să-i aducem o soră medicală.

Cu toate că-și dorea să accepte, Abby îi mulțumi recepționerul, dar refuză oferta lui.

La câteva minute după plecarea autocarului apăru și medicul, care examină cu multă atenție pacienta aproape inconștientă. Figura lui se întunecă, iar Abby începu să se teamă că era ceva grav.

– E o bronșită foarte puternică, trase el concluzia. Vă las niște antibiotice, dar nu cred că vom vedea o schimbare mai devreme de douăzeci și patru de ore.

– Credeți că ar fi mai bine să meargă la un spital? întrebă Abby.

– Nu încă. Nu pot lua o hotărâre până n-o văd din nou. Între timp, o să aranjez să primiți medicamente, răspunse el, privind-o apoi cu atenție. Sunteți o rudă?

– Nu, sunt o prietenă. Dar o să stau cu ea toată ziua.

Cu un semn aprobator din cap, medicul ieși, iar Abby se așeză pe un scaun lângă pat, cu o carte în mână. Cel puțin putea să citească despre orașul pe care nu putuse să-l viziteze.

Medicul se întoarse după-amiază, dar tânăra putuse să-și dea și singură seama că starea femeii se înrăutățise. Respira cu dificultate, iar din când în când vorbea fără șir.

– Nu trebuie să vă alarmați, o asigură medicul. Până dimineață se va simți mai bine.

Abby nu era foarte sigură că medicul avea dreptate, iar temerile ei crescură o dată cu trecerea timpului, mai ales că bolnava începuse din nou să delireze.

– Lasă-mă în pace, Giles! Nu sunt copil. Am călătorit în jurul lumii de două ori înainte să te fi născut și n-am nici cea mai mică intenție să-mi petrec ultimele zile într-un scaun cu rotile. E adevărat că sunt bătrână, dar nu sunt nici senilă și nici bolnavă.

Abby zâmbi. Chiar dacă delira, femeia nu părea să-și abandoneze principiile. Cât de tare trebuie să se fi înfuriat nepotul ei! Chiar dacă îl văzuse doar în treacăt la aeroport, își dăduse foarte repede seama că nu-i genul de bărbat care să suporte să nu-i fie

respectate dorințele. Se citea din toată ființa lui un aer de comandă, iar ceea ce aflase despre el de la mătușa lui îi confirmase prima impresie.

Se apropie încet de pat. Doamna Bateman părea mai mică și într-adevăr foarte bolnavă. Dacă nu-și va reveni, ce va spune nepotul ei, aflând că n-a fost înștiințat de boala mătușii, mai ales că se afla în India?

După o clipă de ezitare, pentru că-i era foarte greu să caute prin lucrurile altcuiva, Abby deschise geanta bolnavei, care se afla pe măsuța de la capătul patului, căutând o agendă.

Din fericire, descoperi foarte repede un carnețel în care, pe lângă mai multe numere de telefon și adrese, era și cel lui Giles Farrow din Bombay. Făcu o comandă telefonică și așteptând, se plimbă nervoasă prin cameră, întâi convinsă că a făcut ce trebuia, apoi îndoindu-se. Apoi sună telefonul și nu mai era timp de ezitări, pentru că la celălalt capăt al firului era nepotul doamnei Bateman, a cărei voce părea foarte severă.

– Nu mă cunoașteți, începu ea, dar călătoresc împreună cu mătușa dumneavoastră. Ne-am… ciocnit la aeroport și…

– Ce-i în neregulă cu mătușa mea? o întrerupse el și, supărată pe ea însăși că se pierduse în explicații inutile– ce importanță mai avea dacă se cunoșteau sau nu?– Abby îi povesti despre starea mătușii lui.

– Medicul spune că nu sunt motive de îngrijorare, dar…

– Dar dumneavoastră sunteți destul de îngrijorată și ați hotărât să mă anunțați.

– Da, răspunse Abby cu fermitate. N-aș fi făcut-o dacă erați în Anglia, dar…

– O să vin cu primul avion. Nu cred că voi ajunge în această seară, dar mâine la prima oră voi fi acolo.

Tânăra era surpirnsă de repeziciunea cu care luase decizia.

– Nu mă așteptam să veniți aici, domnule Farrow, spuse ea.

– În acest caz, de ce m-ați mai anunțat?

– Voiam să știți ce se întâmplă. Dar dacă…

– M-ați anunțat, iar acum îmi veți da voie să hotărăsc singur ce trebuie să fac.

Cu un salut rece, îi închise telefonul, iar Abby lăsă și ea receptorul în furcă, în același timp ușurată și iritată. Ce bărbat nesuferit! Cu toate acestea, era bucuroasă că-l anunțase, pentru că nu mai purta singură povara bolii doamnei Bateman. Dacă femeii i se întâmpla ceva în această seară sau în timpul nopții, înainte de sosirea nepotului ei, nimeni n-ar fi putut s-o învinovățească.

Ridicând din nou receptorul, ceru la recepție să-i fie adusă cina în camera doamnei Bateman, apoi se duse la fereastră, privind lung afară. Fusese o zi foarte obositoare. Să stai lângă cineva bolnav nu-i cel mai potrivit mod de a-ți petrece vacanța.

Căscă și se întinse, nerăbdătoare să-l vadă pe Giles Farrow preluând controlul situației.

Cu un suspin, se așeză lângă fereastră, luându-și bărbia în palme. În zare se vedeau clădirile fermecătoare ale Indiei, strălucind în lumina apusului de soare. Numai că, într-un fel, această scenă era dominată de amintirea unor ochi de chihlimbar, care străluceau cu căldură, cu toată răceala vocii posesorului lor.

Capitolul 4

Abby dormi surprinzător de bine în fotoliul de lângă patul doamnei Bateman și nu se trezi până la răsăritul soarelui.

Imediat se ridică, privind spre pat. Femeia era încă adormită, dar fața ei nu mai era atât de roșie, iar respirația îi era mai ușoară.

Abby se încruntă. Dacă ar fi așteptat până dimineață și nu i-ar fi dat telefon lui Giles Farrow, poate că ar fi fost mai bine. Oricum, era prea târziu. Dacă bărbatul își păstrase decizia luată, probabil că acum era deja în avion.

Privind la ceas, văzu că era deja trecut de șapte și, având grijă să nu facă zgomot, intră în baie și făcu repede un duș. Singura nemulțumire era că trebuia să poarte din nou aceleași haine. Cu toate că ar fi dorit să îmbrace altceva, n-avea curaj s-o lase singură pe bolnavă. Când se întoarse în dormitor, aceasta se trezise și o privi uimită.

– Dumnezeule, copilă, ce faci aici?

– Am stat cu dumneavoastră noaptea trecută.

– Ai stat cu mine? Vrei să spui că nu te-ai întors în camera ta?

– Doctorul nu voia să fiți lăsată singură. Dar am dormit foarte bine în fotoliu. Ce-ar fi să comand micul dejun? Ce v-ar plăcea să mâncați?

– Nu vreau decât niște ceai.

Femeia o privi lung.

– Nu-mi amintesc mare lucru despre ziua de ieri. Știu că ai venit dimineață la mine, dar după aceea, totul pare începețoșat. Am luat-o razna? întrebă ea, cu obișnuita sinceritate.

– Sunteți pe aproape, zâmbi Abby, întrebându-se dacă e momentul potrivit să-i spună despre vizita nepotului ei. Trăgând aer în piept, începu să-i povestească ce făcuse seara trecută. Doamna Bateman se încruntă.

– N-ar fi trebuit să-l deranjezi. E foarte ocupat și nu suportă să fie deranjat.

– Mie nu mi s-a părut supărat. Mi-a spus că-i pare bine că l-am anunțat.

– Bineînțeles c-a fost recunoscător, doar ținem atât de mult unul la celălalt. Dar e prea ocupat ca să facă atâta drum până aici, mai ales că nu e cazul.

– Când i-am telefonat seara trecută, eram sigură că trebuie să știe. Păreați atât de bolnavă, iar eu eram îngrijorată. Poate că, dacă am fi fost în Anglia, cu doctori englezi, aș fi fost mai liniștită.

– Nu-i nimic în neregulă cu doctorii indieni. Trebuie să înveți că Anglia nu e singura țară în care se pot găsi oameni valoroși. Ești prea inteligentă să faci o asemenea greșeală.

– N-am călătorit destul, își însuși tânăra critica. Dar, orice ar fi, nu-mi pare rău că v-am anunțat nepotul.

– A spus la ce oră va ajunge?

– Acum, dimineață. Dar nu mi-a spus ora exactă.

Veni și amiaza, iar Giles încă nu apăruse, iar mătușa lui ajunse la concluzia că nu prinsese primul zbor, ci pe cel de-al doilea. Cu

trecerea orelor, scăzu și regretul lui Abby că-l chemase, pentru că îmbunătățirea stării de sănătate a doamnei Bateman se dovedi temporară și temperatura îi crescu din nou. Cu toate acestea, nu-și mai pierdu cunoștința, deși era tăcută și somnolentă.

Abia la prânz bolnava reuși să înghită câteva linguri de supă și un pic de orez. Dându-și seama cât de mult timp pierduse Abby din pricina ei, se supără foarte tare.

– N-o să mai ai altă ocazie să vezi Fathepur-Sikri. Dacă n-ai vrut să mă lași singură ieri, ar fi trebuit cel puțin să te duci azi. Ce prostie din partea mea să nu închiriez un taxi și un ghid pentru tine, care să te ducă azi acolo.

– Am văzut Taj Mahalul, spuse Abby hotărâtă. E mai mult decât am visat vreodată.

Doamna Bateman nu părea prea convinsă, dar n-o contrazise.

– La ce oră pleacă grupul spre Jaipur?

– Trebuie să fim la aeroport la șase. Asta înseamnă că vom pleca de aici la cinci. Dar dumneavoastră nu puteți să veniți.

– Știu asta. Poate că sunt o femeie încăpățânată, dar nu sunt destul de inconștientă să cred că mă pot ridica din pat pentru o călătorie atât de lungă cu avionul, zâmbi femeia, încercând să se ridice în pat într-o poziție mai confortabilă. E cazul să te duci în camera ta și să-ți faci bagajul. Nu vreau să întârzii.

– N-o să-mi ia prea mult timp. Oricum, nici n-am despachetat totul. Dacă plec de aici la sosirea nepotului dumneavoastră, am timp suficent.

Dar hotărârea lui Abby nu părea cea mai bună, pentru că se făcuse deja patru și Giles Farrow nu apăruse încă. Doamna Bateman adormise, după o repriză foarte obositoare de tuse, iar Abby nu voia s-o trezească. Aruncă o privire spre telefon, apoi

coborî la recepție, rugându-l pe recepționer să dea un telefon la aeroport și să afle la ce oră urma să sosească avionul de Bombay.

– Nu sunt decât două zboruri directe de la Bombay, unul care a ajuns deja la unsprezece și altul care trebuia să ajungă la două, dar a fost întârziat din cauza unor probleme la un motor. Poate că sosește mai târziu, sau chiar mâine dimineață.

Nevenindu-i să creadă, Abby îl privi contrariată.

– Domnul Farrow era foarte grăbit și voia să ajungă cât mai repede. Sunt sigură că a venit cu altă companie aeriană.

– Pe liniile interne nu operează decât o companie, proprietate de stat.

Mușcându-și buzele, Abby plecă în căutarea reprezentantului agenției de turism. După cum se aștepta, îl găsi afară, discutând cu unii membri din grup, care își făcuseră deja bagajele.

– Domnule Shiran! strigă ea, iar bărbatul se întoarse, apoi se îndreptă spre ea.

– Cum vă simțiți azi, domnișoară West? întrebă el cu politețe. A fost foarte frumos din partea dumneavoastră că ați rămas cu doamna Bateman. E norocoasă să aibă o astfel de prietenă.

Abby ignoră complimentul.

– A apărut vreo schimbare în ora de plecare?

– Nu, plecăm la cinci, așa cum a fost stabilit. Dacă bagajul dumneavoastră este gata, voi trimite pe cineva să-l aducă din cameră.

– Nu mi-am făcut încă bagajul. Domnul Farrow n-a ajuns.

Văzând nedumerirea indianului, îi explică plină de răbdare despre ce e vorba, cine e domnul Farrow și că acesta trebuia să ajungă, dar zborul fusese întârziat.

– Nu pot s-o las pe doamna Bateman singură.

– De ce nu? Doctorul Bira este cel mai bun din oraș, iar dacă este nevoie o va interna într-un spital sau într-o clinică particulară.

– Dar nu pot să plec până nu sunt sigură că domnul Farrow e pe drum.

– De ce nu-i dați un telefon acasă? Sunt sigur că există acolo cineva care să știe cu ce avion a plecat.

Supărată că nu-i venise până acum această idee, Abby alergă în hol și dădu telefon. Îi luă mai mult de un sfert de oră să prindă legătura și era deja la capătul răbdării. După ce reuși să afle ce dorea, se întoarse la domnul Shiran îngândurată.

– Știu sigur că domnul Farrow a plecat din Bombay, spuse tânăra. Îngrijitorul casei lui mi-a spus că trebuia să se vadă cu un ministru într-un oraș în drum spre Agra. Dar nu știe unde. Asta înseamnă că vine cu un alt avion, oftă ea. N-am ce să fac, trebuie să rămân. Credeți că puteți să-mi faceți rost de un bilet pentru Jaipur, mâine?

– Nu prea cred. Aceste bilete sunt rezervate cu săptămâni înainte. Dar o să încerc, adăugă el, încercând s-o liniștească, apoi îi făcu semn să-l urmeze la recepție.

– N-am vești prea bune, anunță bărbatul, după ce puse receptorul în furcă. Sunteți pe lista de așteptare pentru zborul de mâine, dar sunteți a cincisprezecea la coadă.

– Ce-o să se întâmple dacă nu reușesc să plec mâine?

– Numele dumneavoastră va fi transferat pe lista pentru ziua următoare. Dar până atunci noi vom fi deja în drum spre Udaipur, așa că va trebui să faceți rezervare pentru altă rută. S-ar putea să existe și acolo o întârziere, se încruntă el. Cred că ar fi mai bine să vă fac rezervare pentru Udaipur.

Abby aprobă cu un semn din cap, încercând să arate mulțumită când domnul Shiran o anunță că reușise. Oricum, însemna că nu va putea să vadă nici Jaipur, așa cum nu văzuse nici cea mai mare parte din Agra.

Înghițindu-și dezamăgirea, îi privi pe ceilalți membri ai grupului care urcau în autocarul care urma să-i ducă la aeroport. Autocarul dispăru într-un nor de praf și privind în urma lui, Abby simți un inexplicabil dor de casă, ca și cum s-ar fi simțit singură pe lume. Dar nu era adevărat. Încă o avea pe doamna Bateman.

Scuturând din cap cu hotărâre, se întoarse în hotel. Mai întâi urcă în camera ei, schimbându-și rochia, apoi se îndreptă spre camera bolnavei. Aceasta încă dormea, așa că se așeză în fotoliu, ascultând cântecul îndepărtat al unei păsări. Avea un efect calmant asupra nervilor ei zdruncinați și se relaxă încetul cu încetul, închizând ochii.

Aprinderea bruscă a luminii o sperie și se ridică imediat în picioare.

Giles Farrow intrase în cameră, înalt, întunecat, arătând atât de englez, încât lui Abby i se strânse inima. Înainte să poată spune vreun cuvânt, doamna Bateman se ridică pe perne și zâmbi spre el, părând în același timp încântată și rușinată.

– Giles, dragul meu, îmi pare atât de rău că te-am făcut să vii până aici degeaba. Mă simt mult mai bine. Abby n-ar fi trebuit să te anunțe aseară.

– Aseară te-ai simțit rău, răspunse el, îndreptându-se spre pat și sărutând-o pe obraz cu multă afecțiune. Nu-ți cere scuze că te simți mai bine. Sunt încântat s-o aflu.

– Chiar dacă ai irosit o zi întreagă? Oh, Giles, îmi pare rău.

– Călătoria a meritat osteneala– chiar și numai ca să te aud cerându-ți scuze de două ori într-un minut! Nu cred că ai mai făcut vreodată așa ceva.

Doamna Bateman clătină din cap dar, înainte să poată spune ceva, începu să tușească. Nepotul ei rămase lângă pat, privind-o

îngrijorat, apoi îi întinse o batistă și îi puse un pahar de suc de fructe. După ce luă câteva înghițituri, bătrâna o căută din priviri pe Abby și-i zâmbi cu afecțiune.

– Draga mea, sunt încântată să-ți spun că ai scăpat de mine, spuse ea, apoi își privi nepotul. Biata copilă a pierdut toate excursiile de ieri și de azi, adăugă ea. Dar cel puțin nu vei mai pierde și altele, așa că fugi repede și bucură-te de ședereа la Jaipur. Te rog totuși să-mi lași adresa ta din Londra, ca să te pot găsi acolo. Mi-a venit o idee pe care vreau s-o discutăm.

Tânăra se ridică în picioare. O privire aruncată spre ceas îi spuse că grupul era deja în drum spre Jaipur. Era conștientă de privirea rece și critică a lui Giles, neștiind ce a făcut s-o merite. Oare, în ciuda a ceea ce-i spusese mătușii lui, era deranjat de faptul că-l făcuse să piardă o zi? Starea de enervare pe care i-o producea o făcu să vorbească.

– Mi-e teamă că grupul a plecat deja, doamnă Bateman. Au plecat la cinci, iar acum este deja opt.

Uluirea se citea pe figura femeii.

– Draga mea copilă, de ce nu mi-ai spus? Știai că Giles trebuie să vină. Ar fi trebuit să pleci!

– Avionul domnului Farrow a avut întârziere, răspunse Abby, evitând să-l privească. Și nimeni nu știa la ce oră va ajunge.

– N-aveai nici un motiv să rămâi.

– Nu mă simțeam bine să vă las singură. Sincer, nu mă deranjează. Am o zi în plus și pot să merg la Fathepur-Sikri mâine. Deci n-am pierdut nimic.

– Da, e o idee bună. Și vei pleca mâine la Jaipur?

Ezitarea lui Abby dură doar o fracțiune de secundă, dar fu suficient pentru ochii ageri ai femeii, care o privi cu atenție.

– Ai ratat și excursia la Jaipur, nu-i așa?

– Da. Domnul Shiran nu mi-a putut găsi bilet decât pentru poimâine, spuse tânăra, apoi se forță să adauge cu voce veselă. Dar nu era prea mare lucru de văzut la Jaipur și voi folosi timpul de aici să mă duc din nou la Taj Mahal.

– E îngrozitor cât de mult ai pierdut din turul acesta, protestă doamna Bateman, apoi își privi nepotul. Giles, trebuie să ne gândim la ceva.

– Acum sunt prea obosit, răspunse el cu răceală. Am avut o călătorie teribilă și trebuie să fac un duș, să mă schimb și să mănânc ceva.

– Du-te și fă duș, iar după aceea ia-o pe biata copilă cu tine la cină. Insist, e imposibil să mai stea în camera mea, pe un fotoliu.

Abby simți privirea ochilor de chihlimbar fixată asupra ei.

– Ne întâlnim în salon într-o oră, spuse el.

Tânăra acceptă cu un semn din cap, cu toate că, dacă n-ar fi fost mătușa lui de față, ar fi refuzat o astfel de invitație, atât de nepoliticoasă.

– Într-o oră, repetă el, apoi ieși din cameră.

Rămasă cu femeia în vârstă, Abby se întrebă dacă n-ar trebui să-i spună că nu vrea să cineze cu el, dar se hotărî să nu spună nimic. Oricum, nu era prea încântată de perspectiva companiei lui.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru că ai stat cu mine, murmură doamna Bateman. Ai o inimă foarte generoasă.

– Oricine în locul meu ar fi făcut la fel, protestă Abby.

– Nu, n-ai dreptate. Ar fi stat o oră, sau toată seara, dar apoi ar fi chemat o asistentă medicală– cum ar fi trebuit să faci și tu. Nu, draga mea, chiar ai o inimă generoasă.

Cuvintele acestea aduseră lacrimi în ochii tinerei, atât de încercată în ultima perioadă.

– Mă duc în cameră să mă schimb, spuse ea cu voce răgușită, încercând să evite alte mulțumiri.

– Foarte bine. Nepotului meu nu-i place deloc să aștepte. Este singura dată când își pierde calmul.

Înghițindu-și comentariul sarcastic care-i stătea pe limbă, Abby zâmbi și ieși din cameră.

***

Sosind la parterul hotelului cu trei minute înainte, își găsi gazda deja așteptând. Se schimbase într-un costum bej, purtând o cămașă de mătase care se asorta. În lumina slabă, părul lui părea și mai întunecat, cu toate că nuanța de mahon era încă vizibilă.

– Poți să alegi mâncare indiană sau europeană, spuse el brusc.

– Aici n-am mâncat decât mâncare indiană, răapunse ea. Sunt îngrozită când citesc povestiri despre oameni care călătoresc în jurul lumii și mănâncă la micul dejun ouă cu șuncă și la cină friptură de vită. Ar putea la fel de bine să stea acasă.

– Depinde de stomacul fiecăruia. Dacă o persoană este obișnuită cu o anumită dietă, ar face mai bine să rămână la ea.

Logica cuvintelor lui o împiedică să răspundă, așa că rămase tăcută, dorindu-și să fi avut curajul să refuze invitația la cină. Privi meniul cu atenție. Foarte multe dintre felurile de mâncare îi erau necunoscute. În mod normal, ar fi întrebat chelnerul ce reprezintă fiecare, dar sub privirea severă a bărbatului din fața ei, alese unul dintre felurile cunoscute, pui Tandoori.

– Altceva? o întrebă el.

– Mai trebuie să iau și altceva?

– Dacă ți-e foame, da.

– Mi-e foarte foame, mărturisi ea. N-am luat decât o gustare la prânz.

– Erai prea ocupată s-o faci pe îngerul salvator?

Ironia din vocea lui era ușor de remarcat, iar tânăra dori să se ridice și să plece. Cu un mare efort de voință, se controlă.

– Îmi pare bine că acum ți-e foame. Să fie oare din cauză că ai obținut ce-ți doreai?

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Ai reușit să te faci remarcată de mătușa mea. Nu asta îți doreai?

Abby nu era sigură că auzise corect, dar furia de pe figura lui Giles Farrow îi arătă că nu i se păruse. Dintr-un motiv necunoscut, el credea că încercase deliberat să intre pe sub pielea mătușii lui.

– Nu știu de ce ai o părere atât de proastă despre mine, domnule Farrow, rosti Abby, a cărei voce tremura, așa că făcu o pauză. Dar te asigur că pentru mine a fost într-adevăr un sacrificiu să rămân cu mătușa ta și să pierd o bună parte din tur. Nu-mi pot permite să mă mai întorc în India, iar această călătorie înseamnă foarte mult pentru mine.

– Nu atât de mult cât ar însemna mătușa mea. Ai putea avea parte de mult mai multe călătorii interesante, dacă-ți joci bine cărțile.

Mânioasă, Abby îl privi peste masă.

–Ce-aș putea dori de la mătușa ta și de ce și-ar bate ea capul cu mine?

– Pentru că ai putea să fii pentru ea secretara și însoțitoarea pe care și-o dorește, răspunse el. Este prima oară când călătorește singură. Până acum a avut întodeauna pe cineva care să-i bată la mașină și să aibă grijă de notele ei. E o muncă minunată și nu te condamn că ți-o dorești. Șase luni petrecute într-un conac la țară și alte șase călătorind prin lume…da, e un program foarte atractiv.

– Nu știu despre ce vorbești. N-am nici cea mai mică idee că vrea să angajeze pe cineva și…

– Scutește-mă de povești. Nu mai rămâne decât să-mi spui că nici nu știi cine este.

– E atât de importantă poziția de mătușă a ta? întrebă Abby cu ironie.

El zâmbi, dar nu era urmă de umor în zâmbetul lui.

– Îți dau nota maximă pentru această încercare, domnișoară West, dar știi al naibii de bine cine e mătușa mea. Toată lumea a auzit de Mattie Bates.

– Mattie Bates? repetă tânăra. Doar nu vrei să spui că doamna Bateman e… Dar n-am avut nici măcar… Vrei să spui Mattie Bates, scriitoarea de cărți polițiste?

– Da, răspunse el sec, și te rog să mă scutești de restul piesei de teatru.

– O să fac mai mult decât atât, domnule Farrow. O să te scutesc de chinul de a lua masa cu mine.

Furioasă, se ridică brusc în picioare.

– Am suportat destule insinuări. Chiar dacă mă credzi sau nu, aș vrea să-ți spun adevărul. N-am știut că mătușa dumitale este altceva decât o adorabilă femeie în vârstă, care călătorește singură. Și dacă vrei să știi, eram sigură că-i plătești vacanța.

Fără să-i dea ocazia să răspundă, se îndepărtă rapid de masă, îndreptându-se spre ușă.

Stătea lângă lift, cu degetul pe buton, când o ajunse din urmă.

– Ar trebui să iei masa cu mine, spuse el cu răceală.

– N-ai decât s-o iei singur. Sunt sigură că te vei bucura mai mult de ea.

– Îmi pare rău că te-am supărat, domnișoară West.

– Nu m-ai supărat. Sunt destul de obișnuită să fiu acuzată că profit de femeile în vârstă. De obicei le fac asigurări de viață de sute de lire și le arunc din mașină!

Ușile liftului se deschiseră în fața ei și păși înăutru.

– Te rog, întoarce-te la masă, o să stăm de vorbă, spuse el repede.

– Nu, mulțumesc, mă duc să mă culc.

Ușile se închiseră și abia când liftul se puse în mișcare se sprijini de perete, conștientă că tremura din tot corpul. Ce bărbat plin de ură era și ce părere proastă trebuie să aibă despre oameni, dacă era în stare să creadă că s-a împrietenit cu mătușa lui din interes.

Mattie Bates. Numele aduse în mintea lui Abby tot ce știa despre creatoarea celebrilor detectivi Domnul Gill și Alphonse Drake; ale cărei cărți erau în topul vânzărilor de mai bine de treizeci de ani. După cărțile ei fuseseră făcute filme, la fel de bine primite de public. În ceea ce privește persoana, sănătatea ei era celebră, ca și capacitatea de a-și proteja viața privată.

Ușile liftului se deschiseră, iar ea păși în hol. Era clar că Giles Farrow se simțea vinovat că va fi beneficiarul unei averi atât de mari și de aceea era foarte suspicios și neprietenos cu toți cei care se apropiau de mătușa lui. Acest gând o făcu să-l displacă și mai mult.

Cu gândul că o va liniști, hotărî să facă o plimbare cu ricșa, așa că se îndreptă spre recepție, cerând un taxi.

Bărbatul de la recepție îi procură repede o ricșă, iar ea urcă, dându-i conducătorului adresa unui hotel pe care-l văzuse când plecaseră spre Taj Mahal.

Vântul rece îi răvășea părul, dar nu reușea s-o calmeze, pentru că în minte îi stăruiau cuvintele lui Giles Farrow. Cum îndrăznea s-o acuze că încercase deliberat să se facă utilă? N-o cunoștea deloc pe mătușa lui dacă o credea în stare să se lase păcălită de o fetișcană. Doamna Bateman era o fină observatoare, căreia nu-i scăpa nimic, iar comentariile ei privind restul călătorilor fuseseră foarte corecte. Numai în cazul nepotului ei se înșela.

– O să plec de aici la prima oră, murmură Abby. Dacă nu găsesc un avion într-o direcție interesantă, mă mut la alt hotel. O să-i arăt domnului Mare-și-Tare că n-am nici o intenție să intru pe sub pielea mătușii lui.

Hotărându-se, Abby se calmă suficient ca să observe că bărbatul care conducea bicicleta se oprise și se întorsese spre ea.

– E mult până la hotel, spuse el. Mai plătiți zece rupii.

Abby se enervă. Apoi o cuprinse frica. Cu toate acestea, știa că nu trebuie să arate, așa că-l privi pe bărbat cu îndrăzneală.

– Nu plătesc nici măcar o rupie în plus. Am hotărât deja un preț.

– M-am răzgândit. E prea departe. Plătiți opt rupii în plus.

– Nu, repetă Abby.

Nu o deranja prețul, care era foarte scăzut pentru un european, dar știa foarte bine că nu trebuie să cedeze șantajului.

– O să-ți dau ceva în plus când ajungem la hotel, spuse ea.

– Dacă nu plătiți, nu vă duc.

– Atunci, voi găsi pe alcineva care mă va duce.

Repede, înainte să-și piardă curajul, sări pe pământ. Nu erau lumini pe stradă după care să se ghideze, dar porni hotărâtă. Nu se mai vedea nici un alt autovehicul și nici măcar un pieton și era sigură că nu va mai găsi un taxi. Cu toate acestea, știa că nu va avea o discuție cu bărbatul cu ricșa și că nu va ceda cererilor lui. Dacă cedează, nu face decât să-l încurajeze să ceară mai mult, sau chiar să-i fure geanta și s-o ucidă. Înspăimântată de acest gând, începu să meargă mai repede.

– Veniți înapoi, doamnă, auzi ea o voce, care îi spuse că bărbatul o urmărea. Urcați, adăugă el, cu voce voit blândă.

– Nu, mulțumesc, o să găsesc pe cineva care să mă ducă.

– Nu mai e nimeni, e prea târziu. E prea departe să mergeți pe jos. Haideți cu mine. Nu vă iau bani până la hotel.

– Nu, repetă ea, grăbind pasul.

Privirea bărbatului nu-i plăcea deloc și n-avea nici cea mai mică intenție să se întoarcă în ricșă. La capătul străzii începea o porțiune acoperită cu iarbă, pe care se vedeau mici mogâldețe, despre care ghidul spusese că sunt oameni care n-au unde să doarmă. Fusese îngrozită de această priveliște, dar acum îi vedea ca pe singura ei șansă de a scăpa de bărbatul care o urmărea.

– Nu vreau să vă sperii, doamnă. Urcați în ricșă și vă duc la hotel.

Fără să-i răspundă, încercă să meargă mai repede. Dar o durere ascuțită în partea stângă o împiedica să grăbească pasul. În spatele ei auzi zgomotul unei mașini, iar farurile luminară strada în fața ei. În loc să treacă pe lângă ea, mașina încetini și cineva privi la ea pe fereastră.

– Domnișoară West?

Cu o tresărire de uimire, se opri, privind figura atrăgătoare a lui Giles Farrow.

– De ce alergi pe stradă? întrebă el.

– Bărbatul voia să-i plătesc în avans, iar eu n-am crezut că-i înțelept s-o fac.

– Nici să mergi pe jos nu e înțelept. Urcă, spuse bărbatul pe un ton hotărât, deschizându-i ușa.

Mândria îi cerea lui Abby să refuze, dar frica o împinse să accepte și, fără un cuvânt, se așeză lângă el. Abia atunci el îi spuse ceva în indiană bărbatului cu ricșa. Abby nu înțelese, dar tonul făcea traducerea inutilă și nu fu surprinsă să-l vadă pe acesta pedalând grăbit, uitându-se speriat în urmă.

– Ce i-ai spus? întrebă ea cu voce slabă.

– I-am spus că, dacă îl mai văd dând târcoale hotelului, îl jupoi.

– Cum ai știut unde să mă găsești?

– N-am știut, a fost un adevărat noroc să merg pe drumul ăsta. Te-am urmat în hol, dar plecasei deja. Recepționerul mi-a spus că ai luat o ricșă, așa că am pornit în căutarea ta. Femeile singure n-ar trebui să meargă prin oraș noaptea. Totuși, dacă țineai neapărat să pleci, ar fi trebui să iei o mașină.

– Sunt mai scumpe.

– Doar câteva rupii în plus, ridică el din umeri. Nu cred că ții chiar atât la bani.

Vocea lui era serioasă, iar ea se întrebă cum putea să fie atât de puțin înțelegător cu cei care au mai puțini bani.

– Am venit în această călătorie cu o sumă fixă de bani, spuse ea cu răceală, iar banii pe care îi cheltuiesc în plus mă vor împiedica să cumpăr ce mi-am propus.

– Cred că ești destul de inteligentă să prețuiești mai mult siguranța ta decât niște nimicuri.

– Oh, ești imposibil! exclamă ea, refuzând să mai spună vreun cuvânt.

Câteva minute mai târziu erau înapoi la hotelul din care plecaseră. Când taxiul opri în fața intrării, Giles se întoarse spre ea.

– Stai puțin, cred că trebuie să știi că ți-am schimbat camera.

– Poftim?

Uluirea o lăsă fără cuvinte.

– Am cerut la recepție să ți se schimbe camera. Mătușa mea a cerut asta, nu eu. Vrea să ai o cameră cu vedere spre Taj Mahal.

Emoționată, Abby simți că ochii i se umplu de lacrimi. Draga doamnă Bateman! Cât de dragută era, nu ca nesuferitul ei nepot.

– Nu e nevoie, domnule Farrow, răspunse ea. Plec din Agra mâine și n-are rost să mă mut pentru o noapte.

– A fost deja aranjat.

– Se poate anula.

Sări repede din taxi și se îndreptă spre recepție. Ceruse deja cheia, când Giles o ajunse.

– Nu face atâta caz, domnișoară West, spuse el blând. Mătușa mea vrea să te răsplătească pentru bunătatea pe care i-ai arătat-o și nu e frumos să refuzi.

Se întoarse spre el, ridicându-și bărbia și dorindu-și să fie cu un cap mai înaltă. Ochii lui de chihlimbar o țintuiau, iar culoarea lor se intensifică în clipa în care un zâmbet neașteptat îi apăru pe buze.

– Pentru cineva atât de mic, ai un temperament de-a dreptul vulcanic. Dar sunt prea obosit să mă cert cu tine. Dacă nu vrei să faci cum vrea mătușa mea, îți sugerez să te duci să-i spui.

Dinții mici ai lui Abby prinseră buza de jos, conștientă că bărbatul o făcuse să pară un copil obraznic.

– Foarte bine, o să fac așa cum dorește doamna Bateman, murmură ea, apoi îi aruncă o privire provocatoare. Nu cred că plata pentru camera mea înseamnă foarte mult pentru ea. Probabil că poate să cumpere întreg hotelul fără să simtă.

Pentru o clipă el păru uluit, dar își dădu repede seama că voia să-l provoace, așa că aruncă o privire grăbită spre ceas.

– Nu știu ce simți, domnișoară West, dar eu sunt foarte flămând. M-ai făcut să plec de la masă, iar pofta mea de mâncare refuză să se mai lase amânată. Vreau să-mi continuu masa și sugerez să te retragi în camera ta și să faci la fel.

Fără să mai aștepte, se răsuci pe călcâie lăsând-o singură, în același timp amuzată și înfuriată.

Până ajunse în noua cameră, se calmase deja. Această cameră era la același etaj cu a doamnei Bateman, iar când intră își găsi bagajul deja acolo. Era cea mai luxoasă cameră în care stătuse

vreodată și se aruncă veselă în pat, apoi se ridică și începu să despacheteze. Cu toate acestea, foamea nu-i dădea pace și tocmai când se gândea ce să comande, auzi o bătaie în ușă. Ușa se deschise și în cameră pătrunse un chelner cu o măsuță încărcată. Îl privi plină de uimire.

– N-am comandat nimic.

– Comanda a venit direct la bucătărie, răspunse el, apoi duse masa lângă fereastră. Dacă mai doriți ceva, vă rog să mă chemați.

Se retrase cu o plecăciune plină de respect, iar Abby rămase singură în fața măsuței. Mâncarea era caldă și aromată: pui crocant, orez cu fructe uscate, spanac condimentat.

Își dădu seama că Giles comandase pentru ea, dar acest gând nu reuși să-i micșoreze apetitul. Trase un scaun aproape și începu să mănânce cu poftă. Ei, bine, nu era la fel de luxos ca salonul în care trebuia să cineze, dar cel puțin nu era obligată să suporte compania unui bărbat pe care îl detesta.

Rămase o clipă cu furculița în aer. Nu era corect să spună că-l detesta, era un cuvânt prea dur. Mai potrivit ar fi că-i displăcea. Da, în mod clar, îi displăcea Giles Farrow.

Capitolul 5

După masa excelentă, Abby se prezentă la ușa camerei doamnei Bateman și, văzând raza de lumină care se strecura pe sub ușă, știu că femeia era încă trează.

– Ce bine-mi pare să te văd, exclamă doamna Bateman în clipa în care intră pe ușă. Sunt încântată că ai luat cina cu Giles. Ați avut ocazia să vă cunoașteți mai bine.

Abby zâmbi fără să-i răspundă, nedorind ca prietena ei să afle că se înțelegea cu nepotul ei ca șoarecele cu pisica. Știu foarte bine cine e șoarecele, își spuse cu tristețe, așezându-se pe marginea patului.

– Arătați mult mai bine, spuse ea.

– Mă simt mai bine, zâmbi doamna Bateman, privind cu atenție obrajii îmbujorați ai lui Abby, puși în valoare de rochia delicată. Îți place camera?

– E foarte frumoasă, dar a fost o idee extravagantă din partea dumneavoastră. Mă simțeam foarte bine în camera mea.

– Da, dar acum ai în fața ochilor o priveliște pe care știu că o adori.

Cele două femei își zâmbiră cu afecțiune, știind că gândeau la fel.

– Nu vreau să stai aici cu mine ca să-mi ții companie, continuă scriitoarea. Am auzit că în unul dintre saloanele de la parter funcționează un ring de dans.

– Nu mă interesează, răspunse tânăra. Dacă vreau să dansez, pot s-o fac foarte bine și la Londra.

– Dansezi des?

– Nu prea, dar pentru că asta e alegerea mea. Găsesc bărbații de vârsta mea prea imaturi, iar cei mai în vârstă sunt fie căsătoriți, fie interesați doar de o pradă tânără.

– Adică doar de o parteneră de pat, nu-i așa? întrebă doamna Bateman, începând să râdă când văzu expresia de pe figura lui Abby. Nu-s chiar atât de demodată pe cât par, nu-i așa?

Tânăra începu să râdă.

– Cred că m-ați crezut o sălbatică pentru că nu v-am recunoscut. Când mi-a spus domnul Farrow…

– Ți-a spus Giles? întrebă femeia, părând deranjată. Ar fi trebuit să-l avertizez să-și țină limba. Voiam să-ți spun când ajungeam la Bombay. Vezi, m-am gândit la ceva.

– La ce?

– Nu ghicești despre ce e vorba?

După ceea ce aflase de la nepotul ei, bănuia despre ce era vorba, dar nu voia să spună. Așa că făcu un semn negativ din cap.

După cum își imaginase, scriitoarea îi propuse să-i devină secretară și însoțitoare.

– Nu-mi răspunde acum, copilă. Gândește-te bine. Casa mea e la țară, iar viața acolo este foarte liniștită. Mai călătoresc, desigur, iar tu ar trebui să vii cu mine, dar nu se mai întâmplă la fel de des ca altădată. Opt luni pe an ai duce o viață izolată de restul lumii. Și ar trebui să muncești destul de mult.

– Dacă tot mi-ați enumerat motivele pentru care ar trebui să refuz oferta, zâmbi Abby, n-ar fi cazul să-mi spuneți și de ce ar trebui să accept?

– Pentru că mi-ai spus că iubești viața la țară. Pentru că-ți plac foarte mult animalele și dacă stai cu mine poți să ai câinele tău. Pentru că-ți place să călătorești, iar următoarea mea excursie e în Japonia… Dar insist să te gândești bine.

Abby privi fix covorul.

– Nepotul dumneavoastră vă vizitează des?

– În ultimii trei ani, de când trăiește în India, nu m-a vizitat. Dar se întoarce în Anglia peste câteva luni, așa că sper că mă va vizita cel puțin o dată pe lună.

– Știe că-mi faceți această ofertă? Să știți că nu va fi de acord. Crede c-am fost draguță cu dumneavoastră pentru că urmăream acest post.

– De unde se vede că și cei mai deștepți bărbați sunt incapabili când trebuie să analizeze o femeie. Nu-i de mirare că nu m-am măritat niciodată!

După ce o privi cu atenție, scriitoarea adăugă cu seriozitate.

– Nu-l lăsa pe Giles să te supere. A avut întotdeauna grijă să nu profite cineva de mine și, pentru că știu că și tu ești preocupată de această problemă, mi se pare că aveți ceva în comun.

Abby se abținu să spună că singurul lucru pe care îl au în comun este antipatia reciprocă.

– Mi-ar plăcea să lucrez pentru dumneavoastră, doamnă Bateman. Pare o slujbă atât de interesantă!

Femeia părea încântată, iar Abby se strădui să se gândească la bucuria acesteia a doua zi când îl întâlni pe Giles în fața ușii mătușii lui.

– Așadar, ai pus mâna pe ce-ți doreai, nu-i așa? întrebă el cu răceală.

– Dacă așa crezi, domnule Farrow, răspunse ea fără să se tulbure. Nici nu-mi trece prin cap să încerc să-ți schimb părerea pe care o ai despre mine.

– Nici n-ai reușit. Poate că ai păcălit-o pe mătușa mea, dar mai exist și eu prin preajmă.

– Veghind să nu care cumva să fug cu argintăria?

– Din fericire, cea mai mare parte din banii ei sunt în bancă, răspunse el. Așa că nimeni nu mai poate să profite de ea.

– Nici măcar nepotul ei?

Giles făcu un pas în direcția ei, iar Abby se retrase speriată. Numai că bărbatul se controlă imediat, cu toate că privirea lui era plină de dispreț când deschise ușa dormitorului mătușii lui, lăsând-o să intre prima.

Doamna Bateman stătea în fotoliu lângă fereastră, arătând aproape recuperată.

– Cred că mă voi duce la o plimbare, anunță ea, după ce le răspunse la salut. Dar tu, draga mea Abby, te vei duce la Fathepur-Sikri. Am angajat un taxi și un ghid care te vor duce acolo. Te așteaptă jos.

Ochii tinerei femei străluceau de încântare, conferind o frumusețe aparte figurii ei micuțe, dar zâmbetul păli în fața privirii încruntate a lui Giles. Nu era greu de ghicit ce gândea despre ea.

– N-ar fi trebuit să închiriați o mașină doar pentru mine, spuse ea. Sunt sigură c-aș fi găsit un grup de turiști căruia să mă alătur.

– N-are rost să discutăm despre asta. E deja aranjat. Acum fugi și simte-te bine.

Într-adevăr, plimbarea fu foarte plăcută. Orașul era construit din piatră cărămizie, la fel ca Fortul Roșu din Delhi, dar asemănarea se oprea aici. Clădirile erau decorate cu piloni de piatră sculptați, atât de bine conservați, încât cu greu îți venea să crezi că erau atât de vechi.

Cu toate că orașul ar fi trebuit să fie un loc protejat, vandalii lăsaseră deja urme pe pietrele lui, murdărite de desene obscene. Amintirea acestora o obsedă pe tânăra femeie pe drumul de întoarcere, ajutând-o să treacă mai ușor peste greutățile drumului. La jumătatea drumului se opriră, pentru că șoferul voia să pună apă în radiator, așa că mașina fu foarte repede înghițită de o mulțime de cerșetori, care cereau bani, bătând în geam și încercând s-o impresioneze cu povestea vieții lor. Unii povesteau despre părinți neputicioși, sau despre cei zece frați de acasă. Cu toate că rezistă rugăminților lor, Abby fu atât de impresionată, încât abia când ajunseră la hotel se opri din tremurat.

Era deja ora două când ajunse la hotel, așa că, după ce se schimbă, coborî să ia masa. În salon erau mai multe grupuri de turiști: un grup de treizeci de nemți, câțiva japonezi gălăgioși și un grup liniștit de nordici. Era singura persoană care mânca singură.

Abia după masă, când își bea cafeaua, își dădu seama că va trebui să se obișnuiască destul de repede cu traiul la hotel. Noua ei slujbă presupunea mult mai multe călătorii decât visase vreodată. Încă nu-i venea să creadă că avea o astfel de ocazie. Traiul în Hampshire pentru nouă luni putea fi considerat plictisitor de majoritatea femeilor de vârsta ei, dar pentru ea era o adevărată plăcere; una din multele care o așteptau, era sigură de asta.

Doamna Bateman o va învăța atât de multe, ținând cont de experiența ei de viață. O făcea pe Abby să-și aducă aminte de tatăl ei, un adevărat erudit, a cărui moarte, când era încă o copilă, o marcase profund.

Gânditoare, privea în gol, tresărind speriată când Giles Farrow apăru lângă masa ei.

– Trebuie să reacționezi ca un iepure speriat de fiecare dată când mă vezi? întrebă el, abia ascunzându-și starea de enervare.

– Nu mă așteptam să te văd, răspunse ea, evitându-i privirea. Am uitat să-ți mulțumesc pentru mâncarea pe care mi-ai trimis-o aseară în cameră.

– Sper că mâncarea ți-a îmbunătățit starea de spirit.

– Nu-i nimic în neregulă cu starea mea de spirit, domnule Farrow. Ai venit să mă cauți sau erai în trecere?

Bărbatul ignoră ironia din vocea ei.

– Am venit să-ți spun că eu și mătușa mea plecăm la Bombay mâine dimineață. Medicul a spus că poate să călătorească, iar eu aș prefera s-o duc la mine acasă. Știu că vrei să pleci de aici la Udaipur, dar când ajungi la Bombay mătușa mea vrea să vii să stai cu noi.

– Aș prefera să stau la hotel. Oricum, e inclus în prețul călătoriei.

– Mătușa mea crede că te vei simți mai bine cu noi.

Ar fi fost nepoliticos să refuze; doamna Bateman știa că nu se înțelege prea bine cu nepotul ei, dar n-ar fi vrut s-o facă să se simtă prost.

– Foarte bine, răspunse Abby. Voi încerca să nu-ți stau în cale.

— Tot ce vreau e să-i fii de folos mătușii, fără s-o folosești.

Tânăra femeie încercă să nu se enerveze. Oare nu va înceta niciodată? Chiar dacă nu spusese nimic, el înțelese supărarea ei, așa că zâmbi slab.

– Nu mă pricep la femei, domnișoară West, cu atât mai puțin la femeile tinere și drăguțe.

– Cred că nu vorbești despre mine, răspunse ea repede.

– Nu credeam că ești genul care vânează complimente.

– Nu vânez complimente, domnule Farrow. Numai că sunt conștientă de propriile limite.

– Nu e cazul, așa că nu mai juca teatru, aruncă el.

Abby se enervă din nou. De ce credea că voia s-o facă pe timida și de ce insista s-o creadă drăguță?

– Mai am ceva de spus, adăugă el. Mătușa e nemulțumită că ai pierdut excursia la Jaipur și m-a rugat să aranjez să te duci acolo.

– Cum aș putea? Grupul este acolo astăzi, iar eu n-am cum să ajung. De aceea, mă voi duce direct la Udaipur.

– Poți să te duci la Jaipur după excursia la Udaipur și te rog să uiți de tur. Am prieteni acolo și ar fi încântați să te primească trei, patru zile, sau cât vei dori să stai. După aceea poți să vii la Bombay.

Era o propunere foarte greu de refuzat, dar știa că nu vrea să-i fie datoare acestui bărbat.

– Am plătit deja pentru două zile la Udaipur, domnule Farrow și mă voi mulțumi cu atât. Voi pleca din Udaipur o dată cu restul grupului și voi veni la Bombay.

– Prea multă mândrie strică.

– E alegerea mea.

Fără să mai spună ceva, bărbatul îi întoarse spatele și plecă, lăsând-o să-și bea cafeaua, care era acum rece și amară. Se întrebă ce anume din viața lui l-a făcut fie asemenea acestei cești de cafea.

Răspunsul la această întrebare veni pe neașteptate ceva mai târziu, în timp ce stătea cu doamna Bateman lângă piscina hotelului. Giles Farrow nu se vedea prin preajmă, iar Abby era prea recunoscătoare pentru absența lui ca să mai întrebe unde este. Nu era cazul însoțitoarei ei, care își făcea în continuare probleme că l-a deranjat.

– La sfârșitul unui proiect este întotdeauna foarte ocupat, mai ales în cazul unui proiect atât de important.

– Au avut succes? întrebă Abby.

– Da, un mare succes. Guvernul indian ar vrea să-l mai păstreze încă trei ani, dar nu mai vrea. Spune că Anglia are mai multă nevoie de el.

– În acest caz, de ce a mai venit aici?

– L-au rugat cei de la Ministerul Afacerilor Externe. Relațiile dintre țări se construiesc și pe baza schimburilor tehnologice, nu doar comerciale. Era foarte greu pentru Giles să refuze, mai ales c-a fost rugat de primul ministru, adăugă femeia, suspinând. Hotărârea asta l-a costat fericirea.

Abby deveni atentă, dar se abținu să întrebe.

– Adevărul e, continuă femeia, că nu cred că Vicky, în inima ei, credea ce i-a spus atunci. Nici eu nu credeam. Am crezut că face pe inaccesibila, dar lăcomia a dat-o de gol.

Tânăra femeie făcu o grimasă.

– Îmi închipui că, pentru că era nepotul dumneavostră, era foarte vânat.

– Nu numai pentru că era nepotul meu, ci și pentru că a moștenit de la tatăl lui Farrow Engineering.

Cu toate că știa prea puține despre afaceri, Abby auzise despre corporația multinațională cu acest nume. Înțelese cât de mult trebuie să-l fi înfuriat acuzația ei că vrea banii mătușii lui.

– De ce zâmbești? întrebă doamna Bateman.

– Mi-am amintit ceva ce i-am spus domnului Farrow ieri, răspunse Abby, ezitând. Nu ne înțelegem foarte bine. N-are încredere în mine.

– N-are încredere în nici o femeie de când l-a dezamăgit Vicky. Chiar dacă s-ar fi căsătorit, mă îndoiesc că ar fi găsit fericirea. Era o femeie calculată și preocupată doar de ea, iar până la urmă cred că s-ar fi dat de gol. Sub exteriorul acesta dur, Giles e un romantic.

Lui Abby îi venea greu să creadă. După părerea ei, Giles Farrow putea fi descris în foarte multe feluri, dar în nici un caz un romantic.

– Era frumoasă? întrebă ea, copleșită de curiozitate.

– Foarte frumoasă. Era și foarte manierată și fermecătoare, profitând din plin de farmecele ei. Cred că de aceea era sigură că Giles va face tot ce vrea ea. Când el n-a vrut și a ales să plece în India, ea a rupt logodna. Bietul Giles, a primit o lovitură foarte grea.

– Dar de ce n-a vrut să vină? Știu că la Bombay e foarte cald, dar…

– În primele optsprezece luni, urma să călătorească între Calcutta și Delhi, iar din când în când și în alte zone din țară. Nu era o viață potrivită pentru o proaspătă mireasă, sunt de acord cu acest lucru, dar sunt sigură că Giles ar fi găsit o soluție convenabilă. Dar Vicky nu se vedea având acest gen de viață. Ei îi plăceau cinele de afaceri, cercurile bogătașilor. Până la urmă s-a măritat cu un milionar american la două luni după ruperea logodnei, iar Giles a rămas nemângâiat până acum.

– Credeți că era îndrăgostit de ea?

– Dacă n-ar fi fost, i-ar veni ușor să vorbească despre ea.

Lui Abby îi era greu să-l vadă pe Giles Farrow ca pe un iubit neconsolat. Numai că, din ceea ce spunea doamna Bateman, așa stăteau lucrurile. Din punctul ei de vedere, putea să reacționeze așa și din cauza mândriei rănite. Avea o părere atât de bună despre propria persoană, încât despărțirea de logodnica lui trebuie să fi fost o lovitură.

– La ce te gândești? o întrebă însoțitoarea ei. Pari neconvinsă.

– Încercam să-l văd pe nepotul dumneavoastră așa cum îl vedeți, recunoscu tânăra. Numai că imaginea pe care mi-am format-o despre el mă împiedică. Îmi dau seama că această experiență l-a întristat, dar nu cred că e o dovadă de maturitate să te lași copleșit de neîncredere.

Femeia nu răspunse, iar Abby se temu că fusese prea sinceră, deranjând-o. Era pe punctul să-și ceară scuze, când o auzi întrebând:

– Tu crezi că e neîncrezător? Dacă cineva i-ar spune așa ceva, ar răspunde că e o reacție logică.

– Da, o neîncredere logică. Cred că într-o bună zi va fi și el conștient de acest lucru.

– Numai dacă se îndrăgostește din nou.

– Mi-ar plăcea să fiu în preajmă când se va întâmpla una ca asta! zâmbi Abby.

Doamna Bateman îi întoarse zâmbetul.

– Sper că vei fi.

***

Abby nu era foarte liniștită la gândul că va pleca la Udaipur și o va lăsa singură pe doamna Bateman, dar trebuia să recunoască faptul că nepotul ei, chiar dacă era nesuferit, ținea foarte mult la mătușa lui. Așa că hotărî să se simtă bine în hotelul de lângă unul dintre marile lacuri făcute de om pentru care orașul era vestit.

În afara orașului era Palatul de vară al maharajahului, transformat în hotel. Aici fuseseră cazați călătorii de la categoria de lux, dar Abby, care vizitase hotelul, era mulțumită de hotelul din oraș. Acesta era aproape de Palatul de iarnă, mult mai frumos, din punctul ei de vedere.

Se plimbă prin bazarul orașului, vizitând fiecare magazin, privind bijutierii la lucru. Nu se putu abține și cumpără un colier filigranat care-i scoatea în evidență gâtul delicat și, pentru că era foarte ieftin, luă și o brățară care se potrivea.

Din când în când își amintea de doamna Bateman și de nepotul ei. Imaginea unui bărbat înalt, șaten îi făcu inima să bată mai tare,

până când acesta se întoarse cu fața. Nu era prea fericită la gândul că va sta în casa lui în Bombay, dar refuză să-și facă probleme. Va avea destul timp acolo.

Domnul Shiran fu surprins când îl anunță că va părăsi grupul la Bombay. Era îngrijorat că ceva o nemulțumise în timpul turului, așa că se grăbi să-l liniștească.

– Voi lucra pentru doamna Bateman, explică ea, și este mai convenabil să stăm împreună.

– Dar o să facem foarte multe excursii cu plecare din Bombay. Doar nu vreți să le pierdeți?

– Nu m-am înscris la nici una– erau prea scumpe pentru mine. Voiam să explorez orașul de una singură.

– Înțeleg. În acest caz, n-aveți ce pierde. Și sunt sigur că veți găsi casa domnului Farrow mai confortabilă decât hotelul.

Abby se îndoia de acest lucru, dar rămase tăcută. Nu voia să recunoască nici față de propria persoană cât era de agitată la gândul că va sta atât de aproape de acest bărbat nesuferit.

Acestea erau gândurile ei în dimineața în care ajunseră la Bombay, după un zbor lipsit de peripeții. Giles Farrow trimisese o limuzină pentru ea. Șoferul era indian și, cu toate că purta uniformă, avea pe cap un turban. Engleza lui fără cusur o surprinse, iar bărbatul fu un adevărat ghid, care de-a lungul orei pe care o făcură pe drum, îi făcu o succintă prezentare a orașului.

– Domnul Farrow locuiește în oraș? întrebă ea.

– Da, doamnă. Locuiește în Malibar Hill. Este una dintre cele mai frumoase zone din oraș.

Desigur, bogatul domn Farrow nu putea alege altceva, își spuse Abby cu ironie, apoi se certă singură pentru răutatea ei. Dacă ar fi știut mai devreme motivul pentru care se purta atât de rece, ar fi avut destulă compasiune să-l înțeleagă și suficientă inteligență să nu-l provoace.

– Aproape am ajuns.

Cuvintele șoferului o făcură să tresară. Observă că mergeau pe o stradă mărginită de copaci, în dreapta căreia era vizibilă marea. Bombay-ul era construit pe câteva insule unite între ele, iar din loc în loc aveai vedere la Oceanul Indian.

Mașina încetini, intrând pe niște porți imense de metal și, după câteva sute de metri, opri în fața unei case cu trei etaje.

Fără să întrebe, Abby își dădu seama că respectiva clădire fusese un palat. Urcând scările de marmură și intrând în holul înalt, fu uluită de splendoarea locului. Era ca și cum ar fi pătruns într-un decor de film din anii treizeci și nu s-ar fi mirat dacă i-ar fi văzut pe Ginger Rogers și Fred Astaire întâmpinând-o în pași de dans.

În locul lor, o întâmpină Giles Farrow, care păși spre ea cu hotărâre, iar ochii lui străluceau, duri ca piatra. Inima lui Abby începu să bată mai tare și cu un efort conștient, își aminti că n-are de ce să se teamă de el. Cu toate acestea, îi era foarte greu să-și păstreze calmul sub privirea lui rece, indiferentă.

– Ai avut o călătorie plăcută? întrebă el cu politețe.

– Da, mulțumesc.

– Mătușa mea e în grădină, continuă el, îndreptându-se spre ușile de sticlă de la capătul holului.

Tânăra și-ar fi dorit să meargă întâi în camera ei, să se schimbe și să facă un duș, dar era hotărâtă să nu-i ceară nimic. Era un bărbat atât de nepăsător – în ciuda spuselor mătușii lui – care nu putea să-și dea seama cât de obosită și murdară se simțea după călătoria care durase destul de mult. Descheindu-și încă un nasture, încercă să-și îndepărteze gulerul rochiei de gâtul pe care-l simțea transpirat, dar îl urmă fără un cuvânt.

Hainele lui erau formale: un costum gri și o cravată închisă la culoare, iar Abby se întrebă dacă era genul care poartă costum și cravată și când cinează singur în junglă. Își mușcă buzele,

abținându-se să nu zâmbească. El deschise ușile de sticlă, conducând-o printr-o grădină mică, dar foarte verde, spre piscină. Doamna Bateman stătea la umbra unei umbrele mari, în dungi albe și albastre. Pe masă, în fața ei, erau o cană mare cu suc de fructe și gheață, niște pahare, un casetofon și o agendă.

– Vezi, am început deja să lucrez, zâmbi femeia. Dacă cineva îți spune că o dată cu vârsta scade creativitatea, ai motive să-l contrazici.

– Dar tu ești un fenomen, o tachină nepotul ei, înainte ca Abby să poată răspunde.

– Dacă numești fenomenală sănătatea, puterea și dragostea de muncă, ai mare dreptate. Dar mulți oameni folosesc vârsta ca o scuză pentru inactivitate. Să nu cazi în această cursă, Giles. Munca pe care o iubești te păstrează tânăr.

– Dar câți dintre noi își iubesc munca? întrebă el.

– Tu o iubești, așa că nu te mai preface. Câteodată mă gândesc că munca e totul pentru tine.

– Am luat hotărârea cu ani în urmă, spuse bărbatul, întorcându-se să plece.

Mătușa lui îi aruncă o privire lui Abby, zâmbi și se întoarse din nou spre nepotul ei.

– Doar nu vrei să trăiești ca burlac toată viața?

– Ba da.

– Și ce se va întâmpla cu Farrow Engineering și cu banii pe care o să-i moștenești de la mine?

– Sunt atâtea opere de caritate, răspunse el cu răceală. Acum, dacă am terminat de vorbit despre viața mea amoroasă, am mult de lucru.

– Bine, bine. Iei masa cu noi?

– Nu. O să ne vedem la cină.

– Nu mergi să ne conduci la petrecerea domnului Chandris?

– Crezi că te simți destul de bine pentru o petrecere? întrebă nepotul ei, privind-o scrutător.

– Te rog, nu sunt invalidă! N-am mai văzut familia Chandris de când locuiau la Londra și sunt nerăbdătoare să-i văd.

– Aș putea să-i invit la să cineze cu noi într-o seară.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ridică ea vocea, vreau să ies undeva!

Ridicând din umeri, le întoarse spatele și se îndepărtă. Abby se așează pe un scaun. Pentru că acceptase ospitalitatea lui Giles Farrow – dacă aceasta putea fi numită ospitalitate– presupunea că era cazul să-și preia munca. Numai că nu știa prea bine ce trebuie să facă. Doamna Bateman spusese că e vorba despre muncă de secretariat, așa că aruncă o privire la casetofon.

– Dacă pot găsi o mașină de scris, pot începe să transcriu caseta.

– În timpul vacanței? Draga mea copilă, nu sunt o stăpână de sclavi, zâmbi scriitoarea. Poate că ai părăsit turul agenției, dar turul tău privat abia începe.

– Turul meu privat? întrebă Abby, nedumerită. Ce vreți să spuneți?

– Nu mai întreba. E un secret. La urma urmei, misterul e arma mea.

Neștiind dacă e tachinată, tânăra era nesigură.

– Aș fi mult mai fericită dacă aș face ceva pentru dumneavoastră în timpul șederii aici. Dacă nu, mă voi simți vinovată că n-am stat la hotel.

– Prostii! exclamă doamna Bateman, dar privind-o cu atenție, continuă. Foarte bine. O să-ți poți liniști conștiința dacă te chinuie atât de tare. Dar, dacă vrei să fii angajata mea, va trebui să faci tot ce-ți cer.

Abby știa că aceste cuvinte ascundeau o capcană, iar scriitoarea nu voia să-i dezvăluie despre ce e vorba.

– Sunteți un adevărat tiran, zâmbi ea. N-o să vă ascult decât dacă sunt de acord cu ce-mi cereți!

Doamna Bateman suspină.

– Văd că mi-am angajat un mic dragon! Nu contează, ești un dragon atât de fermecător. Mi-ar plăcea să-l farmeci și pe Giles.

Abby se îmbujoră și schimbă repede subiectul.

– Ce s-a întâmplat cu fosta dumneavoastră secretară? întrebă ea.

– A fugit cu o sumă destul de mare de bani. Avea mare nevoie de ei – nu pentru ea, ci pentru un nemernic, logodnicul ei. Am sperat că, dacă stă mai mult cu mine, o să-l vadă așa cum e în realitate, dar n-a făcut-o.

– Ce s-a întâmplat cu ea? Sper că v-ați recuperat banii.

– Nici măcar n-am încercat. Giles voia s-o dau în judecată, dar n-am vrut. Suma de bani era mică pentru mine, dar însemna destul de mult pentru ea.

– Cum puteți să fiți atât de iertătoare?

– De ce n-aș fi? Cred că ea suferă cel mai mult.

Abby rămase o clipă pe gânduri.

– Sunt surprinsă că m-ați angajat fără referințe, spuse ea.

– Draga mea, ești transparentă ca un cristal!

– Cât de plictisitoare mă faceți să par!

Ochii negri ai femeii sclipiră.

– N-am spus ca sticla obișnuită.

Abby începu să râdă și se ridică brusc, îndreptându-se spre piscină. Corpul ei arunca o umbră pe apă și, o dată cu briza ușoară, umbra își modifică forma.

– Aș vrea să fiu blondă și înaltă, spuse ea, desfăcându-și brațele, sau brunetă și exotică, nu un șoricel oarecare.

– Nu ești un șoricel oarecare, zâmbi doamna Bateman, ci unul cu părul de culoarea mierii și ochi căprui catifelați. Trebuie să încetezi să te vezi așa, ți-am mai spus.

Abby își șterse fruntea transpirată.

– E foarte cald aici. Aș vrea să mă schimb în ceva mai răcoros.

– Mergi prin grădină spre bucătărie. Acolo o s-o găsești pe Indira, bucătăreasa. Ea se ocupă de casă.

Mulțumind cu un semn din cap, se îndreptă spre bucătărie, de unde venea o aromă delicioasă de curry. O tânără într-un sari colorat zdrobea mirodenii. Când o văzu pe Abby zâmbi sfios și strigă ceva spre încăperea alăturată. La auzul vocii, apăru o femeie incredibil de grasă.

– Da, domnișoară, doriți un ceai? întrebă ea.

– Nu, mulțumesc, zâmbi Abby, îmi caut camera. Sunt secretara doamnei Bateman, care mi-a spus să vin aici și să întreb de Indira.

– Eu sunt Indira, spuse femeia, făcându-i semn s-o urmeze de-a lungul bucătăriei până în holul principal. La strigătul ei, apăru repede un bărbat.

– De ce nu i-ai arătat domnișoarei camera ei? se răsti bucătăreasa.

Făcând o plecăciune, bărbatul o conduse pe scara de marmură spre un dormitor care avea ferestrele spre grădină. Mobila era mare, după cerințele dimensiunilor dormitorului, iar în pat ar fi putut dormi o întreagă familie. Dulapul era atât de mare, încât tot bagajul ei s-ar fi pierdut înăuntru. Ferestrele aveau draperii brodate cu fir de aur, iar covorul era atât de gros, încât aveai impresia că mergi prin iarbă. O ușă în dreapta ducea spre baie, care avea o cadă de marmură roz și robinete aurii, care se potriveau cu prosoapele galbene și pufoase.

Abby își desfăcu bagajele, făcu repede un duș și se schimbă, apoi se întoarse în grădină, unde doamna Bateman scria ceva în agendă.

– Cât de atrăgător ți se pare „Crimă cu o bulă de aer"?

– Crima nu mi se pare niciodată atrăgătoare, răspunse Abby fără să se gândească prea mult, apoi făcu o figură atât de dezgustată, încât scriitoarea începu să râdă.

– Să înțeleg că nu ești un fan al meu?

– Ba da. Numai că mă atrage mai mult modul în care sunt construite personajele, decât crimele pe care le puneți să le comită.

– Același lucru spune și Giles, mărturisi femeia, apoi închise agenda. Sper că ai ceva frumos de îmbrăcat pentru această seară, Abby. Familia Chandris dă întotdeauna petreceri minunate și sunt sigură că te vei simți foarte bine.

– Vreți să mă luați cu dumneavoastră? întrebă Abby, alarmată.

– Desigur. Ești și însoțitoarea mea, nu doar secretară, așa că mă aștept să mergi peste tot cu mine, adăugă scriitoarea, privind-o cu atenție. Ai arăta foarte bine într-un sari. Ai vrea să porți unul?

– Ce vor spune indienii? întrebă Abby.

– Vor fi flatați.

– În acest caz, răspunsul meu este da.

– Am câteva. De fapt, sunt bucăți de material, de cinci sau șase metri lungime. Dar trebuie să porți o bluză specială și o fustă lungă și dreaptă pe dedesubt. O s-o rog pe Lala să-ți ia măsurile și să-ți facă unele.

– Lala?

– Menajera de la etaj. E o croitoreasă excelentă. Hai să mergem la ea.

Plină de curiozitate, Abby o urmă pe doamna Bateman în dormitorul acesteia, unde o chemară pe menajeră. Aceasta părea doar puțin mai în vârstă ca Abby, iar trăsăturile figurii ei erau atât de delicate, încât păreau desenate. După ce ascultă cu atenție despre ce e vorba, dispăru pentru câteva minute și se întoarse pregătită pentru a lua măsurile tinerei femei.

– Vei avea bluza și fusta pe la cinci după-amiază, zâmbi doamna Bateman. Acum urmează partea cea mai interesantă: să alegem cel mai potrivit sari, adăugă ea, arătând spre un dulap înalt cu multe rafturi. Cu grijă, Abby deschise primul sertar, ținându-și respirația de încântare la vederea materialor prețioase din interior.

– Nu pot să aleg, șopti tânăra, copleșită de frumusețea acestora.

– Atunci o să aleg eu, spuse scriitoarea și, apropiindu-se de sertar, scoase o bucată de mătase de un roz pal, tivită cu auriu.

Luând materialul, o înveli pe Abby în strălucirea lui, zâmbind încântată.

– Culoarea se potrivește foarte bine cu pielea ta. O face să strălucească.

Ținând materialul cu mâinile, tânăra se îndreptă spre oglindă. N-avea nici cea mai mică idee cum va arăta îmbrăcată în sari, așa că trebui să accepte alegerea prietenei ei.

Spre seară, ajunse la concluzia că alegerea fusese inspirată. Într-adevăr, pielea ei părea să strălucească, pusă în valoare de mătase. Până și părul ei părea schimbat, cu mici luciri aurii. Intrigată, o urmări pe Lala cum pliază lungimea materialului, pe care îl prinde cu ace de siguranță aurii, apoi îl aranjează în jurul mijlocului ei, prinzându-l de fusta pe care i-o făcuse. După încă două mișcări experte, materialul se transformase într-o rochie vaporoasă, care dădea staturii ei mici o eleganță de care nu mai fusese conștientă.

– Foarte multe femei europene adoră să poarte sari, spuse Lala cu vocea ei cântată. Dar sunt puține cele care arată atât de bine ca tine. Secretul stă în oasele mici.

Abby acceptă remarca drept un fapt și nu un compliment.

– Trebuie să am grijă la mers, zâmbi ea. Nu cred că merge să-mi legăn brațele sau să pășesc foarte ferm.

Pentru că Lala nu înțelegea ce vrea să spună, îi demonstră. Tânăra indiancă izbucni în hohote de râs. Abby micșoră pasul, pășind încet și egal.

– Foarte bine, zâmbi Lala. Ești o indiancă perfectă.

Abby se întoarse la oglindă, privindu-se cu atenție.

– Totuși, lipsește ceva, spuse ea, dar nu-mi dau seama ce.

Fără să răspundă, Lala își scoase de la gât colierul de aur și cerceii, și i-i întinse.

– Te rog să-i iei, vreau să ți-i împrumut. Cred că vei descoperi că asta îți lipsește.

Tânăra își puse bijuteriile, constatând că tânăra indiancă avusese dreptate.

– E foarte frumos din partea ta să-mi împrumuți bijuteriile, zâmbi ea. Mulțumesc.

– Mâine o să-ți spun de unde poți să-ți cumperi un set. Nu sunt scumpe.

– Dar sunt prea bogate pentru hainele mele obișnuite și nu prea cred că voi mai purta un sari.

– Poți să-ți cumperi un set mai simplu. Arăți atât de bine cu ele.

Abby mângâie cerceii bogați. Erau foarte provocatori. Bijuteriile și hainele au efect asupra comportamentului unei persoane și, gândindu-se la hainele ei obișnuite, simți nevoia să le arunce la gunoi.

– Purtarea acestor bijuterii nu este un semn că ești căsătorită? întrebă ea.

– Nu întotdeauna. Un semn ca acesta este mai sigur, răspunse Lala, plecând capul pentru a-i arăta un semn roșu în frunte, unde părul se despărțea în două.

– Nu știam că ești căsătorită, exclamă tânăra surprinsă.

– De unsprezece ani.

– E imposibil! Nu ești mult mai mare decât mine.

– Am douăzeci și patru de ani. Am fost promisă soțului meu de la trei ani și m-am măritat la treisprezece.

Abby o privi cu tristețe. Ce fel de viață avea o femeie care era promisă unui bărbat pe care nu-l cunoștea și care se mărita cu el la o vârstă atât de fragedă? Fiind străină de această țară, era mai bine să evite orice comentariu, așa că nu spuse nimic.

– Ai copii, Lala? întrebă ea.

– Doi băieți. Soacra mea stă cu ei în timpul zilei. Tu nu ești încă promisă?

Abby zâmbi.

– Nici măcar n-am un prieten.

– Ești îngrijorată din această pricină?

– Până acum, nu. Am primit o slujbă minunată la doamna Bateman

Numai Giles Farrow mai putea să fie un ghimpe în coasta ei, dar nu putea să-i spună Lalei așa ceva. Oricum, refuza să se gândească la el.

– Poate o să-ți găsești dragostea în curând, spuse Lala. În acest sari, vei atrage foarte multe priviri bărbătești.

Abby începu să râdă.

– Mai ales dacă mă împiedic în rochie! Mai bine mă duc jos să fac puțină practică.

Făcând o plecăciune, Lala își strânse trusa de croitorie și alunecă din cameră, cu o mișcare pe care Abby se strădui s-o imite în următoarea jumătate de oră.

Când coborî scările, reușise mai mult sau mai puțin să se descurce, așa că păși cu încredere în salon. Acesta era gol, așa că respiră ușurată. Nu era îngrijorată de ce va spune doamna Bateman despre ținuta ei, ci de ce va spune nepotul acesteia. Plină de îngrijorare, se îndreptă spre fereastră, privind afară. Deodată, auzi un sunet și se întoarse ca să-l vadă pe bărbatul de care se temea..

Giles purta pantaloni negri și o jachetă deschisă la culoare, din mătase. În aer plutea un miros subtil de loțiune de ras, iar Abby era mai conștientă ca oricând de prezența lui. De vină era și privirea lui atentă și amuzată.

– Așadar, omida s-a tranformat în fluture!

Abby încercă să zâmbească.

– Mă simt mai degrabă ca Cenușăreasa.

– Dar, spre deosebire de Cenușăreasa, nu va trebui să te desparți de rochia de bal, fără îndoială. Sunt sigur că-ți rămâne ție, adăugă el, făcând un gest spre mătasea care-i punea în valoare curbele. Un cadou de la mătușa mea, presupun?

Obrajii ei se colorară.

– Câtă isteţime din partea ta să ghiceşti.

– Nu e vorba despre isteţime, domnişoară West. S-a întâmplat de foarte multe ori. Mătuşa mea culege rătăciţi mai repede decât un câine purici. Îi răsfaţă cât poate de mult, iar ei muşcă mâna care i-a hrănit.

Toate bunele ei intenţii de a nu-şi pierde cumpătul dispărură în faţa acestui atac neaşteptat.

– Pentru că nu faci decât să mă insulţi de fiecare dată când vorbeşti cu mine, domnule Farrow, ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai păstra conversaţiile la minimum.

– Te deranjează adevărul? întrebă el.

– Nu adevărul. Dar nu-mi place să fiu judecată după defectele altora.

Încruntarea lui îi spuse că a reuşit să-l irite, dar se sprijini de spătarul unui scaun, cu o mână în buzunarul jachetei.

– Nu cred în cumpărarea afecţiunii şi a ataşamentului.

– Nici eu, spuse Abby. Oricum, adevărata afecţiune şi loialitate nu poate fi cumpărată, vine de la sine.

– Aşa se întâmplă în cazul tău?

– N-o cunosc pe mătuşa ta de destul de mult timp ca să simt aceste sentimente, replică Abby cu hotărâre. Aşa că nu încerca să mă păcăleşti. Ştiu că nu mă crezi când spun că n-am avut nici un plan când am avut grijă de mătuşa ta în Agra, dar aş fi făcut la fel pentru oricine care avea nevoie de ajutor – chiar şi pentru tine.

Sprâncenele lui se ridicară.

– Câtă drăgălăşenie! O să-mi aduc aminte când voi avea nevoie de ajutor.

Îi întoarse spatele, dar el deja se îndreptase spre mătuşa lui, care apăruse în prag. În rochia lungă şi neagră de mătase, arăta mult mai elegantă decât de obicei, cu toate că, ridicând puţin rochia, arătă că purta obişnuiţii ei pantofi negri.

– Confortul vine înaintea modei, explică ea și, lăsând rochia să cadă, o privi pe tânăra femeie.

– Ești foarte frumoasă, draga mea! exclamă ea, apoi se întoarse spre nepotul ei. Nu crezi, Giles?

– N-aș descri-o pe domnișoara West ca fiind frumoasă.

– Ce nepoliticos din partea ta! Dar cum ai descri-o?

Roșie la față, Abby așteptă replica lui. Colțurile gurii i se ridicaseră într-un zâmbet ironic, în timp ce o privea cu atenție, dar, când vorbi, se adresă mătușii lui.

– Aș descri-o ca pe o lumânare mică și roz, spuse el. Din acelea care se pun pe altarul lui Budda.

– Ce părere ai despre acest compliment? o întrebă doamna Bateman pe Abby.

– Cred că domnul Farrow speră ca, la fel ca o lumânare, o să mă topesc!

– Așa e, Giles? întrebă mătușa lui, neîncrezătoare.

– Nu m-am gândit la domnișoara West.

Vocea lui era atât de indiferentă, încât Abby își dori să-l lovească. Nici un bărbat nu reușise s-o înfurie atât de tare.

– Mai bine am pleca, continuă el cu calm, conducându-le spre mașină.

Capitolul 6

Familia Chandris locuia în cel mai nou cartier al orașului, construit pe malul oceanului. Mașina lui Giles Farrow alunecă ușor pe drumul accidentat. La următoarea întoarcere, Abby zări zidul înalt de pe o parte a străzii, dincolo de care se puteau vedea Turnurile Tăcerii. Giles Farrow îi povesti că acolo membrii cultului lui Zoroastru își duc morții, care sunt apoi devorați de vulturi, în mai puțin de o oră.

Abby nu-și putu ascunde un tremur, pe care doamna Bateman îl văzu.

– Știu că ți se pare un obicei barbar, spuse ea liniștită, dar membrii acestui cult respectă elementele naturii, incluzând focul și pământul. De aceea, nu pot să întineze pământul cu corpurile lor așa cum fac creștinii și nici nu-i pot arde, ca hindușii.

– Dar de ce trebuia să-și aducă vulturii în centrul orașului? protestă Abby.

– E vorba despre puterea banilor, interveni Giles. Ei sunt cei care au întemeiat comerțul și industria orașului. Nu sunt decât o

sută cincisprezece mii în toată India, un număr foarte mic pentru populația Indiei. Cu toate acestea, conduc cele mai importante afaceri și sunt extrem de bogați.

– În acest caz, și-ar putea permite să-și mute casa aceasta a morții în altă zonă.

– Sunt sigură că ai dreptate, domnișoară West. Dar tradiția moare greu, iar Turnurile Tăcerii vor rămâne aici încă multă vreme.

Abby nu răspunse, ci își concentră atenția spre drumul pe care mergeau. Treceau deja pe lângă blocuri de beton, de construcție modernă, care nu se potriveau cu arhitectura veche a restului orașului.

La capătul străzii, limuzina se opri în fața unei bloc mare, nou construit, iar ocupanții ei coborâră în aerul umed de mare, apoi pătrunseră prin ușile de sticlă într-o lume care nu cunoscuse vreodată sărăcia.

– Familia Chandris a construit acest bloc, explică doamna Bateman și ocupă ultimele două etaje.

– Înseamnă că au o familie numeroasă, exclamă Abby.

– Toți copiii lor s-au căsătorit și nu mai locuiesc aici!

– Credeam că unii copii rămân să locuiască la părinții lor.

– Nu e cazul familiilor bogate, mai ales dacă au îmbrățișat tradiția europeană. Unitatea familiei care poate fi descoperită în sate nu ține de marea dragoste pentru membrii familiei, ci este mai degrabă rezultatul împrejurărilor. Pentru cei săraci, e mai ușor să locuiască împreună. Dar familia Chandris nu are decât doi fii și ambii trăiesc la New York.

Întrebându-se cum un cuplu de vârstă medie poate ocupa două etaje într-o astfel de clădire, tânăra intră în lift, care îi duse spre etajele de sus.

– Aceasta e locuința lor de vară, explică scriitoarea în timp ce păși pe o terasă imensă, completată cu o piscină și o grădină luxuriantă. În timpul musonului locuiesc la etajul de dedesubt, care este închis.

– O casă de vară și una de iarnă, zâmbi Abby. Sunt sigură că au și o baie pentru el și una pentru ea!

– Nu numai pentru ei, ci și pentru musafiri! veni răspunsul amuzat, iar doamna Bateman și nepotul ei se îndreptară spre un grup de persoane care se despărțiră, lăsându-i să ajungă la cuplul din mijlocul lor.

Domnul Chandris era un bărbat robust, cu părul alb și piele închisă la culoare, iar soția lui era o femeie grațioasă, tot cu părul alb, dar cu piele mai deschisă. Ea purta un sari alb foarte simplu, care punea în valoare diamantele care-i străluceau la gât. Amândoi vorbeau o engleză perfectă, dar aveau acel accent cântat pe care Abby îl observase la majoritatea indienilor. Imediat, Abby fu condusă la bufet de un tânăr brunet care o privea cu admirație și care îi oferi o băutură.

Era contabil, se numea Jay și lucra în una dintre numeroasele firme ale domnului Chandris. Oricum, făcea parte din familie și-i cunoștea pe cea mai mare parte din invitați. Îi arătă personalitățile orașului și două actrițe care, din punctul de vedere al lui Abby, erau surprinzător de urâte și de-a dreptul supraponderale.

Invitații erau în număr de o sută, dar spațiul era atât de mare, încât nu dădea deloc impresia de aglomerație. Din când în când, chelneri îmbrăcați în ținută tradițională de mătase aduceau noi porții de curry și băuturi pentru toate gusturile.

Abby își privi însoțitorul care avea un pahar de suc de fructe.

– N-ai băut niciodată vin? întrebă ea.

– La Londra obișnuiam să beau. Mi-am făcut studiile la Universitatea din Londra, dar acum locuiesc împreună cu unchiul meu, care este foarte credincios.

– Tu nu ești?

– Nu încă, dar sunt pe drumul cel bun.

Îi zâmbi iar ea răspunse la zâmbet, gândindu-se că bărbatul arăta foarte bine în tunica albă și pantalonii negri, strâmți. Nu purta nimic pe cap, cu toate că majoritatea bărbaților din încăpere aveau niște berete mici și albe pe cap. Observându-i privirea, îi povesti că acestea erau semnul aparteneței la partidul de guvernământ. Toate femeile indiene purtau sari, iar unele veșminte erau atât de bogat brodate, încât îți luau privirea. Abby, care se simțea diferită în sariul ei mai puțin ornamentat, regreta că nu purta haine obișnuite, dar spunându-i acest lucru însoțitorului ei, acesta o asigură că arăta minunat.

– Pentru noi este un mare compliment să vedem o femeie sosită din Vest că poartă sari. Iar tu arăți atât de bine.

– La început m-am simțit atât de neîndemânatică, mărturisi ea.

– Nu te cred, ești de o eleganță naturală.

Un european, după aceste cuvinte, ar fi continuat cu un compliment, dar bărbații indieni erau mult mai rezervați, tratând femeile cu foarte mare respect. Pentru această civilizație, femeia era centrul familiei, iar bărbații se devotau în totalitate soțiilor lor, chiar dacă acestea erau alese de părinții lor. Unul dintre ghizii lor din Delhi îi mărturisise că un bărbat o iubește pe acea femeie care face traiul fericit în casa lor. De aceea, chiar dacă era student la drept la Universitatea din Delhi, era perfect de acord să ia de soție o femeie aleasă de familia lui, pe care o va cunoaște în ziua nunții.

Abby se întreba dacă bărbatul de lângă ea avea aceeași părere, dar i se părea nepoliticios să-l întrebe acum, la atât de puțin timp de când îl cunoscuse.

– Mai vrei ceva de băut? întrebă Jay.

– Nu acum, mulțumesc.

El se întoarse să-și ia încă un suc de fructe și, pe lângă el, tânăra femeie putu să vadă ușile înalte de lângă lift care se deschiseră, făcând loc unui grup destul de numeros. Majoritatea erau indieni, dar cei doi europeni din mijlocul lor îi atraseră atenția. Nu era vorba despre bărbat – de vârstă medie și chel – ci despre femeie, care era una dintre cele mai frumoase femei pe care Abby le văzuse vreodată. Era înaltă și subțire, cu păr negru și lung, iar trăsăturile feței aveau puritatea balerinelor de origine rusă. Rochia aurie, foarte simplă, îi scotea frumusețea în relief.

Culoarea rochiei era aceeași cu a ochilor lui Giles Farrow, observă Abby, aruncând o privire spre el. Bărbatul stătea de vorbă cu domnul Chandris, dar, la vederea cuplului care se apropia, fața lui își pierdu culoarea. Deveni rigid, iar maxilarul i se încordă vizibil.

Imediat, Abby privi la cei doi care intraseră. Femeia se oprise pentru o clipă din mers, apoi se îndreptase spre gazde. Ajunsă lângă ei, le aruncă un zâmbet, apoi se întoarse spre Giles. Bărbatul își recăpătase controlul, cu toate că pumnii îi erau încă strânși.

Fără să-i spună cineva, tânăra știu că aceasta era fosta lui logodnică; fata care îl părăsise pentru că nu voia să trăiască în India. Se întoarse spre Jay, care observase și el scena.

– Cine sunt cei doi? întrebă ea.

– Tony Laughton și soția lui. El e un milionar care are foarte multe afaceri cu unchiul meu. Soția lui e foarte frumoasă, nu-i așa?

– Da, foarte, răspunse ea gânditoare. Care e prenumele ei?

– Victoria. I se potrivește, pentru că e englezoaică.

– Victoria, murmură Abby, sigură acum că era Vicky despre care povestise doamna Bateman.

Aruncă o privire spre Giles, care zâmbea relaxat, cu o mână în buzunar. Fără să vrea, îl felicită pentru stăpânirea de sine de care dădea dovadă. Oare știuse că fosta lui logodnică va veni în această seară? Amintindu-și figura lui împietrită la vederea ei, își spuse că nu. Da, apariția ei fusese un șoc, dar unul pe care reușise să-l ascundă.

În timp ce Abby privea grupul, acestuia i se alătură și doamna Bateman, care, căutând-o din priviri, îi făcu semn să se apropie. Scuzându-se, se îndreptă spre ei.

– Aș vrea să cunoști familia Laughton, îi spuse scriitoarea. Vicky este o veche prietenă de familie.

– Aproape un membru al ei, o corectă bruneta zâmbind, deși ochii îi rămaseră reci.

Privirea ei rece arăta că fusese deranjată de prezentare, iar doamna Bateman, cu toate că nu păru să observe, își strânse degetele care se odihneau pe brațul lui Abby.

– Ei, bine, continuă ea cu veselie, ca aproape un membru al familiei, aș vrea să ți-o prezint pe tânăra drăguță care a venit în ajutorul meu în Agra, când eram bolnavă.

Femeia o privi, fără să zâmbească.

– Așadar, tu ești Bunul Samaritean? întrebă ea cu o voce tărăgănată. Iar acum lucrezi pentru mătușa Matty. Cât noroc pe tine!

Abby nu știa ce să răspundă. Simțea ostilitatea femeii, dar nu știa care era cauza acesteia. Răspunsul veni imediat, pentru că Vicky Laughton se întoarse spre Giles.

– Păzește-te, Giles. Cred că mătușa Matty vrea s-o facă pe peținoarea!

– Mă păzesc întotdeauna, răspunse el calm.

– Vrei să spui că sunt singura care a trecut de apărarea ta?

Uluită de cruzimea femeii, Abby făcu un pas să se îndepărteze. Dar tot auzi răspunsul bărbatului, care veni cu aceeași siguranță.

– N-aveam nevoie de apărare atunci, ci doar după.

– Acum mă faci să mă simt vinovată.

Vicky vorbise mai încet, dar Abby auzi cuvintele ei.

– M-ai iertat? întrebă femeia cu blândețe.

– Te-am iertat de atunci. Nu poți să condamni un copil care a greșit– dacă acest copil n-a fost învățat ce e bine.

Exclamația lui Vicky Laughton era un semn de iritare și de exasperare și, cu o mișcare grațioasă, se îndepărtă. Giles se apropie de Abby.

– Sper că te simți bine la petrecere, domnișoară West.

– Foarte bine. Este prima oară când intru într-o casă indiană.

Răspunsul ei păru să-l amuze.

– Nu e tocmai o casă indiană, mai degrabă o casă a unui bogătaș cosmopolit.

Tânăra aruncă o privire spre covoarele multicolore și lămpile de sticlă.

– Ești sigur că nu? protestă ea.

– O casă indiană e mai mult decât covoare de cașmir și mozaicuri multicolore. Casa mea e mai indiană, dacă pot să spun așa, decât aceasta. Probabil pentru că maharajahul, proprietarul ei, n-a fost niciodată influențat de Europa.

– Mai puțin în cazul instalației din baie. În această privință, e aproape o casă americană.

– Consideri instalațiile moderne o necesitate?

– Tu nu?

– Da, dar nu sunt chiar atât de importante. Am petrecut prea mult timp în orașe indiene în care nu existau astfel de instalații ca să cred că nu se poate trăi fără ele.

– Sunt sigură că se poate trăi și fără, recunoscu ea. Dar e vorba despre calitatea vieții. Sunt anumite lucruri pe care le consider esențiale.

– Eram sigur, mormăi el, că nu ești diferită de femeile de vârsta ta.

Imediat își dădu seama că se gândea la Vicky. Pentru că n-ar fi trebuit să știe povestea logodnei lui eșuate, îl privi cu pretinsă nevinovăție.

– Nu spun că nu m-aș putea descurca; în anumite circumstanțe aș reuși.

– În care anume? întrebă el.

Să-i spună că ar face-o din dragoste pentru un bărbat, însemna să se dea de gol și să dea impresia că se străduiește să-și creeze o imagine favorabilă, așa că rămase tăcută.

– Ești foarte ușor de citit, domnișoară West, continuă Giles. În mintea ta romantică, te vezi împărțind tot felul de necazuri cu bărbatul iubit. Dar, dacă s-ar pune problema s-o faci, ai găsi civilizația prea atrăgătoare ca să renunți la ea.

– N-aș vrea să renunț permanent la civilizație. Dar nici tu n-ai face-o. Trăiești destul de bine, nu înțeleg de ce-i învinovățești pe cei care vor același lucru?

– Pentru că am propriile mele priorități. Sunt multe alte lucruri mai importante pentru mine decât instalația de la baie.

– Și pentru alții, domnule Farrow. Din vremuri imemoriale, bărbații au plecat în zone sălbatice, răspândind religia, educația celor mai puțin norocoși decât ei. Ce faci nu e atât de extraordinar.

– Nu-mi plac oamenii care încep să-i judece pe alții cu prima ocazie.

– Vrei să spui că îți displac cei care țin la părerea proprie suficient de mult ca s-o apere în fața oricui!

– Dacă ții neapărat, da.

– Tu nu-ți aperi părerile la care ții?

El dădu din cap.

– Ba da, dar nu-i condamn pe cei care nu sunt de aceeași părere cu mine. În ce mă privește, nu-mi pasă ce fac ceilalți!

– În acest caz, nu mă miră că nimănui – în afara mătușii tale – nu-i pasă de ce faci!

Ochii lui străluciră de furie, ca ai unui tigru în întuneric. Abby se temu că va exploda, dar uitase de câtă stăpânire de sine putea să dea dovadă.

– Nu mă interesează dacă oamenii au o părere bună despre bine sau nu. Atâta vreme cât sunt plăcut de puținii oameni pe care îi respect, sunt mulțumit. Părerea ta despre mine nu contează.

Ochii ei se umplură de lacrimi și, nedorind să vadă cât a rănit-o, plecă de lângă el, ieșind pe terasă. Rămase privind în gol.

– Domnișoară West?

Giles Farrow venise lângă ea și o opri când vru să se strecoare pe lângă el.

– Te rog să mă ierți pentru ce am spus. E de neiertat pentru mine să-ți spun asemenea cuvinte.

– Ai fost întotdeauna nepoliticos cu mine, spuse ea cu o voce tremurătoare.

– Dar nu la fel de nepoliticos ca acum, continuă el, vizibil supărat. Singura mea scuză este că… am niște probleme și sunt foarte nervos. Te rog să-mi accepți scuzele.

– Foarte bine.

Abia acum îi putu arunca o privire. Nu mai era la fel de palid ca în clipa în care o văzuse pe Victoria Laughton, dar nu-și recăpătase culorile naturale. Paloarea îl făcea să arate mai tânăr și mai vulnerabil.

– Îmi pare rău că trebuie să stau în casa sta, adăugă ea. O să încerc să nu-ți stau în cale.

– Nu e nevoie.

– Vreau s-o fac.

Giles deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi.

– Cum dorești, murmură el, apoi se îndepărtă.

Abby rămase pe loc, dorindu-și ca Giles Farrow să nu aibă abilitatea s-o facă în același timp să-l displacă și să-l compătimească. Cearta lor apăruse din senin, ca o furtună de vară și dispăruse la fel de repede. Cu toate acestea, simțea încă durerea provocată de cuvintele lui. Acest lucru o speria, pentru că nu voia să știe că un bărbat ca el avea puterea s-o facă să sufere. N-are de ce s-o intereseze ce face cu viața lui și nici ce părere are despre ea. După ce vor pleca din Bombey, nu va avea nici un motiv să-l vadă din nou. Când își va vizita mătușa în Anglia, va avea grijă să nu se afle prin preajmă, iar dacă vizitele vor deveni prea dese, va demisiona.

Întorcându-se, îl zări stând lângă fereastră. Era cu un cap mai înalt decât bărbații din cameră. Dar nu acesta era motivul pentru care atrăgea atenția. Ceea ce ieșea în evidență era aerul lui autoritar, al unui om obișnuit să comande.

Refuzând să se mai gândească la el, plecă în căutarea doamnei Bateman.

– Te-ar deranja dacă am pleca acum? o întrebă aceasta.

– Deloc. Sunt gata când sunteți și dumneavoastră.

– O să coborâm și o să-l rugăm pe portar să ne caute un taxi.

– Nu credeți că domnul Farrow se va întreba unde ați dispărut?

– O să am grijă să-i fie dat un mesaj, când va fi prea târziu să mai poată veni după noi.

– Ați pus ceva la cale, zâmbi Abby.

– Întotdeauna o fac, veni răspunsul, iar brațul scriitoarei se strecură pe sub cel al tinerei, pornind împreună spre ieșire.

Abia când taxiul porni în viteză spre casă, doamna Bateman aminti de Vicky.

– Presupun că ți-ai dat seama cine era, nu-i așa?

– Da. Giles știa că va veni și ea?

– Nu. Nici nu cred că știa că e în India. Ar fi trebuit să-i vezi figura când a zărit-o.

– De fapt, chiar l-am văzut. Părea foarte surprins.

– Mai degrabă zdruncinat. Dar mă bucur că s-a întâmplat. I-am spus chiar ieri că trebuie să înceteze să alerge după trecut și să recunoască faptul că Vicky nu l-a iubit niciodată.

– S-ar putea să descopere că încă o iubește, o avertiză Abby.

– Dacă așa stau lucrurile, va putea să rezolve ceva. Vicky s-a plictisit de soțul ei și e gata să-l părăsească.

– Așa a spus ea? întrebă tânăra, uimită că scriitoarea a putut avea o conversație atât de intimă cu Vicky.

– Desigur că nu. Dar o cunosc prea bine și pot să spun la ce se gândește chiar înainte să-și dea seama c-o face. Ține minte, Abby, femeia aceasta a venit în India să-i arate lui Giles că e gata să se întoarcă la el.

– Poate că el o să accepte oferta.

– E de-a dreptul nebun dacă face una ca asta. Nu s-au potrivit niciodată, dar el o iubea prea tare ca să vadă. Sper că anii petrecuți departe de ea l-au făcut să vadă mai bine.

Tânăra rămase tăcută, iar după un timp doamna Bateman continuă:

– Crezi că n-ar trebui să mă amestec în viața lui Giles, nu-i așa?

– Da, recunoscu Abby. Dragostea pentru cineva nu-ți dă dreptul să-i spui ce să facă.

– Nici prin cap nu-mi trece să fac asta– ar fi cea mai bună metodă să-l determin să meargă în direcția opusă. Tot ce pot să fac e să-i pun în fața ochilor o femeie fermecătoare și să sper că-și va aduce aminte că e bărbat.

Tânăra tresări, iar femeia de lângă ea dădu mulțumită din cap.

– Da, draga mea. Ai fi soția ideală pentru Giles.

– Dar nu puteți… e îngrozitor… N-aș fi acceptat să lucrez pentru dumneavoastră dacă aș fi știut că aveți această idee!

– Din nefericire, nepotul meu nu și-a dat seama.

– Nu sunt prea sigură. Cred că bănuiește ceva. Probabil că de aceea mă displace atât de mult. Ați mai făcut așa ceva?

– De multe ori, răspunse femeia cu sinceritate. Dar am ratat de fiecare dată.

– O să ratați și de această dată, observă Abby cu asprime. Nu cred că mai pot să stau cu dumneavoastră.

– Ba poți. Te rog să mă ierți că sunt o bătrână visătoare, dar îl iubesc pe Giles și am ajuns să țin foarte mult și la tine. Nu ți-aș fi spus toate acestea, dar întâlnirea cu Vicky m-a tulburat foarte tare. Te rog să uiți tot ce am spus și să nu iei o hotărâre pripită.

– Dar nu mai pot să lucrez pentru dumneavoastră. De fiecare dată când o să-l văd pe domnul Farrow, o să fiu jenată.

– Prostii! Spui despre tine că ești o femeie modernă, nu-i așa? Dacă nu ești atrasă de el, n-ai de ce să te simți jenată.

– Aveți dreptate, spuse Abby cu răceală. Îl găsesc pe nepotul dumneavoastră nesuferit și vă asigur că și el gândește același lucru despre mine.

– În acest caz, n-aveți nici unul dintre voi de ce să vă îngrijorați, orice aș face eu, răspunse scriitoarea.

Tânăra nu se putu împiedica să nu râdă văzând cum întorsese femeia situația în favoarea ei.

– Sunteți incorigibilă, zâmbi ea. O să rămân cu dumneavoastră numai dacă promiteți să nu faceți ceva care să mă jeneze. Va trebui să mă tratați ca pe o angajată, nu ca pe o eventuală nepoată.

– Dacă așa vrei, veni repede răspunsul, așa vei fi tratată.

O oră mai târziu, întinsă în patul ei, Abby nu reușea să uite discuția avută. Știind că doamna Bateman o văzuse ca o potențială soție pentru Giles, constata că era foarte ușor să se vadă și ea la fel. Imaginea din mintea ei era îngrijorător de plăcută. Măcar dacă personalitatea lui Giles s-ar fi potrivit cu fizicul lui mai mult decât plăcut! Poate că, dacă n-ar fi cunoscut-o pe Vicky Laughton… N-avea nici un rost să se întrebe, pentru că nu văzuse decât partea enervantă a caracterului lui.

Zgomotul unei mașini o anunță că bărbatul se întorsese acasă. Știindu-l atât de aproape, se neliniști din nou. Oare era capabilă să mai stea aici? O să-l poată vedea fără să-și aducă aminte acuzațiile lui, că vrea să profite de averea doamnei Bateman? Se întrebă dacă Giles o vedea ca pe un pericol, o femeie care intenționează să-l seducă. Gândul era atât de amuzant, încât începu să râdă.

Dacă asta gândea el, va fi încântată să-i dovedească opusul. Ultimul lucru pe care și l-ar dori e un bărbat care i-a permis unei femei să-i amărască întreaga viață.

Cu acest gând, adormi.

Capitolul 7

Toată săptămâna următoare, Abby îl evită pe Giles Farrow cu ostentație. În puținele situații când cinau împreună, stătea la masă fără să spună vreun cuvânt și pleca imediat după masă. Căpătase un la șaselea simț care îi spune când proprietarul casei este prin preajmă sau urmează să vină, iar când mașina lui intra în parcare, ea era deja la jumătatea scărilor care duceau la camera ei, rămânând acolo până la următoarea masă sau până când era chemată de mătușa lui.

La început, Giles încercase s-o antreneze în conversație, ca și cum ar fi vrut să-și răscumpere lipsa de politețe de la petrecere, dar văzând că e inutil, o lăsase în pace. În serile în care nu era acasă, Abby se plimba prin camerele de la parter, admirând tablourile și obiectele de artă. Cel mai mult îi plăceau miniaturile din biroul maharajahului.

Acesta nu era folosit, pentru că doamna Bateman prefera să stea afară, la umbra copacilor, iar seara să lucreze în salon. Dar Abby îndrăgise foarte mult această cameră cu pernuțe moi, covor multicolor și pereți acoperiți cu miniaturi. Dorea să facă o

reproducere după una dintre ele, așa că își cumpără vopsea și pensule. În această seară, spre marea ei plăcere, Giles Farrow cina în oraș. După masă se refugie în birou, unde își instală micul atelier. Alesese deja miniatura preferată, pe care o luă cu grijă de pe perete. Încă de mică era foarte pricepută la reprodus tablouri, iar uneori să întreba dacă n-ar fi fost o carieră potrivită cea de restaurator.

Se aplecă asupra pânzei și începu să lucreze, total absorbită de ceea ce făcea. În mai puțin de o oră, terminase deja desenul în creion. Alegând o pensulă, o înmuie în vopsea. Era momentul ei preferat, cel al așezării culorilor, așa că suspină fericită, savurând senzația. Abia atunci, ridicând privirea, îl zări pe Giles Farrow.

Simțind că inima începe să-i bată ca unui hoț prins în flagrant, lăsă pensula pe suport și se ridică repede în picioare.

– Nu trebuie să pleci din cauza mea, spuse el cu blândețe.

– Oricum, era timpul să mă opresc.

– Pot să văd ce faci?

Nu putea să refuze fără să fie considerată nepoliticoasă, așa că dădu din cap.

– Nu pot să ridic pânza, e încă udă.

Ocolind masa, Giles se apropie, privind întâi miniatura, apoi reproducerea.

– Nu știam că ești o artistă.

– Nu sunt decât o copiatoare.

– Da, dar una excelentă, spuse el, aplecându-se s-o vadă de aproape. Ai prins fiecare detaliu. De când lucrezi la ea?

– Am început după masă.

– Pare o fotografie. Dacă reușești s-o pictezi la fel de bine, va fi o reproducere perfectă.

Abby nu răspunse, iar el se ridică, îndreptându-se spre fereastră.

– Ai vândut vreuna dintre reproducerile făcute? întrebă el.

– În general le dăruiesc.

El se întoarse s-o privească, iar în ochi îi sclipea o lumină ironică.

– Vrei să i-o faci cadou mătușii mele?

– Nu. Nu cred că doamna Bateman ar aprecia-o; nu atunci când își permite să cumpere originalul.

Mânia care o cuprinsese o făcu să continue, chiar dacă știa că mai târziu va regreta.

– Ultima reproducere pe care am făcut-o a fost după tabloul lui Gainsborough „Băiatul albastru". Era favoritul unei bătrâne pe care o ajut la cumpărături. Se ducea la muzeu o dată pe lună să se uite la el, dar mai apoi s-a îmbolnăvit. A cumpărat o reproducere pe hârtie, dar nu era de-ajuns, așa că i-am făcut una în ulei. Desigur că a fost ceva deliberat din partea mea, pentru că știam că, după moartea ei, o să primesc averea ei. Încă nu i-am spus că nu poate să-mi lase moștenire pensia ei, ar fi prea supărată să afle acest lucru, pentru că nu mai are ce să-mi lase altceva.

Cu vocea tremurând, Abby își încheie tirada, regretându-și deja cuvintele. N-avea de ce să-i dea explicații lui Giles Farrow. De ce să-i pese că avea o părere proastă despre ea?

– De ce mi-ai spus toate astea, domnișoară West? întrebă el, ca și cum ar fi auzit-o. Nu-mi vine să cred că-ți pasă ce cred despre tine.

– Nici nu-mi pasă. Dar, pentru că părerea ta e atât de proastă, am crezut că e cazul să vezi care e adevărul.

– Aș putea să nu te cred.

Nu-i venise această idee, iar el citi imediat uimirea pe figura ei.

– Nu te îngrijora, domnișoară West. Te cred. Nimeni n-ar fi putut inventa o poveste atât de sentimentală.

Furia o împinse să ajungă la el din doi pași.

– Trebuie să jignești pe toată lumea? strigă ea. Ești atât de dur, încât o piatră pare moale pe lângă tine.

– Prea dur pentru tine? Nu crezi că mă poți înmuia?

– Nu mi-aș pierde timpul cu tine! Ești cel mai îngrozitor bărbat pe care l-am cunoscut!

Vru să treacă pe lângă el, dar mâna lui i se încleștă pe umăr și o întoarse cu fața spre el.

– Ai grijă cum vorbești cu mine. Ești încă oaspete în casa mea.

– Nu-mi aduce aminte! Dacă n-aș place-o atât de mult pe mătușa ta, aș pleca de aici chiar în această seară.

– Vrei să spui c-ai renunțat la gândul de a te vârî sub pielea mea?

Sângele i se urcă imediat în obraz, iar lucirea amuzată a ochilor lui îi spuse că observase și se bucura de jena ei.

– Așadar, ai știut ce spera mătușa mea când te-a angajat! Nu eram sigur, dar acum am aflat.

Abby își simți gâtul uscat.

– N-am aflat decât în seara petrecerii. Dacă aș fi știut de la început, pentru nimic în lume n-aș fi acceptat să lucrez pentru mătușa ta. Poate că-mi place să fac opere de caritate, dar nu accept să fiu sacrificată pe altarul egoismului și al rigidității!

Înfuriat, bărbatul șuieră printre dinți:

– Nu știi nimic despre mine. Nimic!

– Știu că ești atât de ros de părerea de rău pentru propria persoană din cauză că o femeie s-a purtat stupid. Acum ești sigur că toate femeile ar face același lucru.

– Cele mai multe dintre ele, da. Principala lor preocupare e să pună mâna pe cel mai bogat bărbat.

– Nu e adevărat!

– Nu? În acest caz, de ce ești aici? Sau vrei să te cred că ești încântată de ideea de a trăi nouă luni la țară, cu o femeie de șaptezeci de ani!

– Chiar sunt, strigă Abby. Să trăiesc într-o mănăstire ar fi de o mie de ori mai plăcut decât să stau cu tine!

– Așa să fie?

Cu o iuțeală uimitoare, gura lui îi luă în stăpânire buzele. Tânăra încercă să se elibereze, dar era ca o vrabie care încerca să scape de un uliu. El se apropie mai mult, trăgând-o în brațele lui, forțându-i buzele să se întredeschidă.

Nici un bărbat nu o sărutase în acest mod, nici o mână nu se mișcase cu atâta intimitate pe sânii și pe corpul ei. În ciuda mâniei care ardea în ea, Abby simți o dorință arzătoare născându-se în ea. Înspăimântată că Giles își va da seama ce se întâmplă, începu să-l lovească, dar el o țintui de perete, blocându-i orice mișcare.

Era uluită că sub exteriorul acesta rece se ascundea o pasiune atât de violentă și dându-și seama de acest lucru, realiză că nu trebuie să mai reziste. Rezistența ei era cea care îl făcea să-și dorească s-o pedepsească, așa că rămase nemișcată.

Abia acum bărbatul se îndreptă, privind-o în ochi. Pupilele lui erau dilatate, astfel încât nu se mai vedea decât un inel auriu în jurul lor. Îi susținu privirea, care îi aducea aminte de o eclipsă de soare pe care o văzuse mai de mult. Fascinată, nu-și putu desprinde privirea din ochii lui, urmărind cum pupilele se micșorează, lăsându-i ochii de culoarea chihlimbarului pe care îi remarcase în aeroport.

Niciodată n-ar fi bănuit că, la mii de kilometri depărtare, va fi în brațele lui, simțindu-și buzele rănite de sărutul pasional și tremurând din tot corpul. Constată cu surpindere că toată teama

de el dispăruse, la fel cum dispăruse și mânia lui. Cu toate că dorința rămăsese, bărbatul era capabil s-o controleze, așa că își relaxă strânsoarea, deși o privea încă în ochi.

– Îmi pare rău, Abby. Ce am făcut e de neiertat.

– E și vina mea, spuse ea cu voce răgușită. Te-am provocat prea tare.

– Hai să spunem că e vina amândurora.

Brațele lui îi dădură drumul, iar ea făcu un pas, clătinându-se ușor. El o prinse repede.

– Te-am rănit? întrebă el neliniștit. Ești atât de mică și eu…

– Mă simt bine, îl întrerupse ea. Numai că n-am fost niciodată sărutată așa.

El începu să râdă, fără urmă de ironie.

– Ești atât de inocentă, Abby. Dacă te face să te simți mai bine, poți să-mi dai o palmă.

– N-am mai fi la egalitate și n-ar fi corect.

Reușind să meargă fără să se clatine, plecă de lângă el și se îndreptă spre masă, cu intenția să-și ia reproducerea.

– Las-o aici, spuse el. O să am grijă să nu fie atinsă de nimeni. Mâine îți poți continua lucrul la ea.

– Mulțumesc.

– Dar cred c-ar fi mai bine să lucrezi în timpul zilei. Va fi mai puțin obositor pentru ochi.

– În timpul zilei sunt cu mătușa ta, îi aminti ea.

– Îți place să lucrezi pentru ea?

– N-am început să lucrăm cu adevărat. Acum sunt mai mult o însoțitoare.

– În Anglia o să te afunzi până la gât în lucru, spuse el, apoi își trecu degetele prin păr, încercând să-l aranjeze. Părea răvășit, ca și când ea și-ar fi afundat degetele în el, dar nu-și aducea aminte s-o fi făcut. Jenată, întoarse privirea.

– Abby, murmură el. Vreau să-mi cer din nou iertare pentru…

– Nu e nevoie, îl întrerupse ea. Sau îți e teamă că-i voi spune mătușii tale ce s-a întâmplat?

– Cred c-ar fi încântată dacă i-ai spune.

Îmbujorată, Abby îi aruncă o privire severă. El zâmbea amuzat și părea aproape drăguț.

– Ai și tu partea ta de vină pentru ce s-a întâmplat. În ultimul timp n-ai făcut decât să mă provoci.

– Dimpotrivă, protestă ea. Am încercat din răsputeri să nu-ți stau în drum.

– N-am știut că te poți remarca atât de tare prin absență.

– N-am vrut să fac asta.

– Poate că nu, dar ai reușit.

– În acest caz, ar trebui să dai vina pe conștiința ta vinovată, spuse ea cu hotărâre. Pentru că știai că te-ai purtat urât cu mine, ai fost conștient că te evitam.

Giles zâmbi.

– Te rog să nu mă mai eviți. Nu e cazul.

– Foarte bine. Noapte bună, domnule Farrow.

– Mai bine îmi spui Giles, e mai civilizat.

***

Plimbându-se prin dormitor – simțea că nu va reuși să adoarmă, pentru că era prea agitată – Abby se gândi la scena care avusese loc, întrebându-se dacă nu visase. Numai că buzele ei, rănite de sărutul lui brutal, îi confirmară că fusese realitate. Știa că va deveni mai conștientă de prezența lui ca până acum. Era înspăimântată de această perspectivă și își dorea să poată păstra o atitudine neutră față de el. Nu voia să-l mai displacă, dar nici nu voia să-l placă. Ar deveni foarte periculos.

Refuzând să se întrebe care ar fi pericolul, se apropie de fereastră, să tragă draperiile. În grădină zări o formă întunecată și îl recunoscu pe Giles, care se plimba agale. Așadar, nici el nu putea să doarmă. Îi văzu fața, strălucind în lumina brichetei, în timp ce-și aprindea o țigară, apoi întunericul îl învălui. Cu un suspin, tânăra trase draperiile și se duse la culcare.

La prima oră a dimineții deschise ochii, iar prima persoană care îi veni în minte fu Giles Farrow. Oare de ce o sărutase? Fusese furios, într-adevăr, dar după ce se calmase nu mai era ironic, ci o privise ca și cum o vedea pentru prima oară.

Prea neliniștită ca să mai rămână în pat, făcu un duș și se îmbrăcă, coborând apoi în grădină. O briză ușoară răcorea atmosfera, iar aerul mirosea a mare. Respiră adânc, cuprinsă de o bucurie neașteptată. Făcu o piruetă pe iarbă – o siluetă diafană, bucurându-se de prospețimea dimineții.

La opt stătea pe terasă, luându-și micul dejun. Marmelada și pâinea prăjită erau delicioase, cu toate că untul indian era aproape de nemâncat. Din fericire, erau foarte multe fructe proaspete: banane, mere, mango.

Când își termina a treia ceașcă de cafea, pe terasă apăru Giles Farrow. Nu mai apăruse niciodată la micul dejun, iar tânăra se întrebă care era motivul apariției lui.

– Te-ai trezit devreme, observă el.

– Încă nu m-am obișnuit cu această vreme minunată și mi se pare o irosire să dorm mai mult.

– Obișnuiești să dansezi pe iarbă ca să întâmpini noua zi?

Ceașca i se clătină periculos în mână, dar răspunse cu tot calmul posibil:

– Dacă sunt fericită, dansez– uneori chiar și cânt.

– Ai vreun motiv anume să fii fericită în această dimineață?

– Poate acela că suntem prieteni, spuse ea cu gravitate. Nu în adevăratul sens al cuvântului, dar cel puțin nu mai suntem dușmani.

– Acest lucru te-a făcut atât de fericită încât ai început să dansezi?

– Da. Nu-i deloc plăcut să stai într-o casă în care nu ești dorită, adăugă ea cu un suspin.

Bărbatul o privi în tăcere.

– Nu mi-am dat seama că ai găsit comportamentul meu atât de deranjant, spuse el într-un târziu, continuând s-o privească scrutător. Întotdeauna mi-ai dat impresia că nu-ți pasă ce cred despre tine. Pentru cineva care pare atât de transparent, îți ascunzi sentimentele foarte bine.

– Nu mi se pare un comentariu foarte logic, domnule Farrow.

– Giles, îi reaminti el.

Îmbujorându-se ușor, dădu din cap.

– Dacă sunt transparentă, cum pot să-mi ascund sentimentele? Cred că trebuie să-ți reanalizezi imaginea pe care o ai despre mine. Ori nu sunt transparentă– și în acest caz nu poți să vezi prin mine și să-mi ghicești motivele– ori sunt și poți să știi întotdeauna ce simt!

Pe neașteptate, el începu să râdă. Figura lui deveni caldă, iar ochii începură să-i strălucească. Ca întotdeauna, Abby fu fascinată de modificările produse în culoarea ochilor lui. Conștientă că îl privea fix, își împinse scaunul, încercând să se ridice.

– Te rog să nu pleci, spuse el. Dacă îți aduci aminte, seara trecută am declarat armistițiu.

Abby se așeză la loc, simțindu-și palmele transpirate. Să-l vadă pe Giles Farrow purtându-se cu prietenie era neașteptat și nu știa cum să reacționeze. Se întrebă ce să spună, dar nu-i venea în minte

nimic inteligent. El nu părea deranjat de tăcerea ei și începuse să decojească un măr. Avea mâini frumoase, cu degete lungi și unghii ovale. Abby își aminti atingerea lor pe piele și, înspăimântată, întrebă repede, spunând primul lucru care-i venise în minte:

– Ți-ai dorit dintotdeauna să lucrezi în ingineria nucleară?

El nu păru surprins de întrebarea ei.

– La început am visat să fiu mecanic de tren, zâmbi el, începând să taie mărul în bucăți.

– Și după ce ai trecut de acest vis?

– Am hotărât să-mi urmez tatăl. El a lucrat în același domeniu. De acolo a plecat interesul meu pentru fizica nucleară.

– Acum ai devenit unul dintre specialiștii de frunte în branșă. Cred că ești mândru de tine.

– Cred că da, răspunse el după o clipă de gândire. Numai că ajungi răsfățat. Toată lumea ascultă indicațiile tale și aștepți ca același lucru să se întâmple și în viața privată.

Tânăra se întrebă dacă se gândea la logodna lui nereușită, regretând decizia luată. Dar nu îndrăzni să-l întrebe, iar cuvintele lui o împiedicară să mai întrebe ceva.

– Vorbește-mi despre tine, Abby, îi ceru el.

– Nu e mare lucru de spus. Tata a murit când eram încă mică, iar mama a lucrat din greu să ne crească. Am părăsit școala destul de repede și mi-am luat o slujbă, încercând s-o ajut, dar nu era deloc ușor. Din fericire, surorile mele au fost descoperite la un concurs de frumusețe și de atunci lucrurile s-au îmbunătățit.

– Acum sunt fotomodele, nu-i așa? Cred că mătușa mea a spus ceva despre ele.

– Fotomodele celebre, spuse Abby. Cred că le-ai văzut, fără să știi cine sunt. Sunt gemenele din reclama de whisky de anul trecut.

Expresia lui îi arătă că o imagine se formase în fața ochilor lui.

– Sunt surorile tale? întrebă el uluit.

– Eu sunt rățușca cea urâtă în acea familie, încercă ea să zâmbească.

Giles se întinse după un alt măr, iar ea fu dezamăgită că nu mai adăugase nimic. Se abținu să nu suspine și se bucură de apariția doamnei Bateman.

– Hai, Abby, e timpul pentru cumpărături, anunță ea.

– Lăsați-mă mai bine să transcriu măcar câteva casete, o rugă ea. Vacanța mea s-a prelungit prea mult.

– Uită-te la ea cum mă roagă să-i dau de lucru! zâmbi doamna Bateman, privindu-și nepotul. E incredibilă, nu-i așa? Dar m-am hotărât. Vreau să fac niște cumpărături și refuz să mă duc singură.

– Mă duc să-mi iau geanta și ne întâlnim la mașină.

Zâmbindu-i lui Giles, Abby se îndepărtă în grabă. Se bucura de apariția doamnei Bateman. Cu toate că starea de ostilitate dintre ei luase sfârșit, nu era pregătită să lase prietenia să-i ia locul. Pentru că prietenia cu Giles se putea transforma în ceva mult mai periculos pentru liniștea ei sufletească decât fosta dușmănie.

***

Doamna Bateman își făcea cumpărăturile cu mare entuziasm, așa că în curând mașina era încărcată cu diverse sacoșe și cutii. Pe la unsprezece și jumătate, Abby era pregătită să plece acasă, dar scriitoarea nu-și făcuse decât jumătate din cumpărături, părând hotărâtă să cumpere câte un cadou pentru fiecare cunoștință.

– Mi-ar plăcea să-ți iau și ție un cadouaș, îi propuse ea lui Abby, dar aceasta, știind cât de scumpe erau de obicei cadourile femeii, refuză cu fermitate.

Pe la unu și jumătate ajunseră la hotelul în care doamn Bateman hotărâse să ia masa de prânz.

– Ai văzut atât de puține din Bombay, explică ea, conducându-și însoțitoarea într-un hol uriaș din marmură, decorat cu auriu și alb.

În Anglia, tânăra avusese ocazia să viziteze cele mai luxoase hoteluri, livrând unor clienți bogați cărți deosebit de valoroase, dar nu văzuse nici un hotel atât de aglomerat. Și ce diversitate de oameni! Arabi, chinezi, englezi, americani, ușor de recunoscut după îmbrăcăminte.

Doamna Bateman o conduse de-a lungul holului, făcând la dreapta spre un șir de magazine de lux. Abia făcuseră câțiva pași, când o femeie ieși dintr-un magazin, aproape lovindu-se de ele.

– Bună, Vicky, răsună vocea lipsită de entuziasm a scriitoarei. Nu mă așteptam să te văd aici. Giles mi-a spus că plecați să vizitați Sanctuarul Păsărilor.

– Jack s-a dus singur. Nu eram în stare să stau ore întregi tăcută ca un șoarece, fixând cu privirea un cârd de păsări.

Vicky își privi ceasul cu diamante de la încheietură, ca și cum ar fi fost foarte grăbită, iar doamna Bateman dădu scurt din cap, îndepărtându-se. Abby o urmă, fără să-și poată șterge din minte imaginea tinerei femei pe care tocmai o revăzuse. Cât de fermecătoare arăta, îmbrăcată în rochia de culoare roz, care-i scotea în evidență părul închis la culoare și ochii exotici. Se simțise la fel de cenușie ca un porumbel, dorindu-și să facă și ea capetele bărbaților să se întoarcă. Dar nu toate capetele bărbaților. Doar unul…

– Am ajuns.

Însoțitoarea ei se oprise în fața unei uși de lemn pe care scria Camera Dragonului. După cum se aștepta, era un restaurant chinezesc, plin până la refuz, cu toate că găsiră destul de repede o masă, când doamna Bateman își rosti numele.

Abby era surprinsă că vor mânca mâncare chinezească în India, dar înțelese de ce în prima clipă în care gustă din felurile de mâncare comandate, pentru că erau delicioase.

– Pentru aceste feluri nu se potrivește vinul, spuse scriitoarea. Ce părere ai despre niște șampanie?

Abby râse.

– Nu e tot vin?

– Ba da, dar vin spumos, deci merge. Dar dacă vrei vin…

– Aș prefera ceai chinezesc.

– Vrei să nu-mi risipești banii? veni întrebarea pe un ton rece. N-ai de ce, draga mea. Am mult mai mulți bani decât aș putea cheltui în două vieți. Dacă Giles nu se grăbește să-mi facă niște nepoți pe care să-i răsfăț, în curând îmi voi construi o casă placată cu aur pentru pisici.

Abby începu să râdă, încercând să nu se gândească la copiii lui Giles. Dar era foarte ușor să și-i imagineze: sănătoși, înalți, cu păr castaniu ca al lui și ochi de chihlimbar. Se concentră asupra mâncării, supărată pe ea însăși că se lasă copleșită de imaginea acestui bărbat.

După masă, scriitoarea rămase să se odihnească, iar tânăra femeie plecă să exploreze hotelul. Acesta cuprindea douăsprezece restaurante, multe magazine și zone de agrement. Fu foarte impresionată de restaurantul indian numit Tandoori. Unul dintre chelnerii de aici, văzând-o că privește curioasă, îi făcu un tur al restaurantului.

– Sper că veți lua masa la noi într-o zi, spuse bărbatul. Preparăm un pui Tandoori excelent.

– Am mâncat la Londra.

– Nu cred că a fost la fel de bun ca acesta. Trebuie pregătit în cuptor de cărămidă. Vino să-l vezi pe al nostru.

O conduse spre bucătăria restaurantului, în care era extrem de cald, dar și foarte curat.

– Uite, zâmbi bărbatul, arătându-i un cuptor construit din cărămidă și încălzit cu cărbune. Unul dintre bucătari deschise ușa cuptorului, lăsând să se vadă puii rumeniți.

– Miroase delicios, suspină Abby. Data viitoare când trec pe aici, o să comand cu siguranță.

Satisfăcut de faptul că a mai câștigat un client, chelnerul o conduse înapoi în sala de mese. Aproape de ieșire, tânăra zări un bărbat și o femeie care stăteau la o masă. Erau prea absorbiți unul de celălalt ca să mai observe ceva, dar și în lumina slabă era ușor de recunoscut rochia roz și silueta inconfundabilă a bărbatului. De aceea Vicky n-a plecat din Bombay! Mânia și dezgustul o copleșiră. Cum putea Giles să fie atât de stupid s-o vrea înapoi pe femeia care l-a dezamăgit cu ani în urmă și care, acceptând să-l vadă acum, își trăda soțul? Grăbi pașii, întorcând capul când ajunse lângă ei. Dar n-ar fi trebuit să-și facă probleme: nici unul dintre ei n-o observă. Hotărâtă, se întoarse la doamna Bateman.

– Nu mă așteptam să te întorci atât de repede, spuse femeia. Sper că nu te-ai grăbit din cauza mea.

Abby clătină din cap.

– Am văzut tot ce era de văzut.

Cât era de adevărat! își spuse ea cu tristețe, dorindu-și să-și smulgă din minte imaginea lui Giles și a iubitei lui. De ce voise Vicky să-l vadă din nou? Oare doar ca să-și dovedească puterea asupra lui, ori se întâlniseră din întâmplare, ca doi buni prieteni, care au fost de mult iubiți? Abby n-o prea vedea pe această femeie prietenă cu un bărbat atât de chipeș.

– Ești foarte tăcută, observă scriitoarea. S-a întâmplat ceva?

– Mă cam doare capul, minți tânăra, urmându-și însoțitoarea spre mașină.

Fără să vadă nimic, fixă strada. De ce mi-ar păsa că l-am văzut pe Giles Farrow cu Victoria Laughton? se întrebă ea, cuprinsă de disperare. E viața lui, poate să facă ce vrea cu ea, mie nu-mi pasă! Numai că aceasta era o minciună, iar ea știa prea bine. Îi păsa. Cu toată forța ei, își dorea să fie în locul lui Vicky. Voia ca Giles Farrow s-o privească la fel, cu pasiune. Suspină fără să-și dea seama, iar femeia îi luă mâna.

– Ești sigură că te simți bine, draga mea? Sper că nu te-am pus să mănânci prea mult…

– Nu-i decât o mică indigestie, răspunse Abby, profitând de scuza oferită.

– O să cer să ți se prepare o limonadă din lămâi proaspete. E un leac foarte bun împotriva indigestiei.

Mașina acceleră, îndreptându-se spre Malibar Hill și, în mai puțin de un sfert de oră, se opri în curte.

– Dacă n-aveți nevoie de mine, spuse Abby repede, aș vrea să mă întind în pat.

– Desigur. Stai în cameră cât crezi de cuviință, răspunse doamna Bateman. Oricum, mai am destule însemnări de făcut.

Recunoscătoare, tânăra se grăbi spre camera ei. Trebuia să rămână singură; să se gândească la ce descoperise de curând. Poate că n-are dreptate… Dar era inutil, știa prea bine. Fie că-i plăcea, fie că nu, adevărul era acesta: era îndrăgostită de Giles Farrow.

Cum se putuse întâmpla? Unde? Cu puțin timp în urmă, nici măcar nu-l plăcea! E numai atracție fizică, își spuse ea. Nu poate să

fie mai mult, nu îl cunoaște destul de bine pentru așa ceva. Oricum, Giles are puterea s-o facă să sufere. Dacă n-ar fi fost așa, n-ar fi fost distrusă la vederea lui cu fosta logodnică, frumoasa Victoria Laughton.

– Cum poate s-o lase să-l păcălească din nou? mormăi Abby, trântind ușa în spatele ei. Dar bărbații îndrăgostiți – ca și femeile – sunt atât de ușor de păcălit! Giles nu se dovedea a fi altfel.

Coborând la cină, fu uluită să constate că acesta lua cina acasă. Părea atât de frumos în ținuta lui lejeră! Arăta mai tânăr, iar ei îi era foarte greu să-l vadă ca pe intelectualul cu atâtea responsabilități.

– Pari foarte serioasă, observă el, văzând-o coborând.

Ea ridică din umeri fără să răspundă și, după ce o privi cu atenție, îi aduse un pahar de băutură.

– Nu vreau nimic, mulțumesc.

– Încearcă. Nu-i decât suc de fructe.

Ezitând, luă paharul și gustă din el. Cu coada ochiului, îl văzu privind-o, dorindu-și să nu fie atât de afectată de apropierea lui. Se îndreptă spre doamna Bateman, de teamă ca tremurul mâinilor să nu-i trădeze neliniștea.

– Tocmai îi spuneam lui Giles că vreau să fac o mică excursie, spuse aceasta.

Abby o privea fără nici o expresie, neputând să-și ia gândul de la bărbatul din spatele ei.

– La Aurangabad, continuă femeia. Nu-i decât o oră de zbor de aici.

Cu un efort, tânăra încercă să-și aducă aminte ce citise despre oraș.

– Nu e faimos pentru peșterile lui? murmură ea.

– Nu e faimos decât pentru peșterile lui, veni răspunsul amuzat. Aurangabad nu-i nimic mai mult decât un orășel cu două hoteluri pentru turiștii care vin să vadă peștera și templele de piatră.

Tânăra femeie aprobă cu o mișcare din cap, aducându-și aminte despre ce era vorba. Templele de la Ajanta, descoperite în 1819 într-o vale lângă oraș, erau un exemplu minunat de artă timpurie, fiind pictate cu două sute de ani înainte de Hristos.

– Dacă îți convine, spuse doamna Bateman, mi-ar plăcea să mergem acolo poimâine. Giles va face rost de bilete.

– Nu știu dacă voi reuși, interveni el. Știi în ce hal este serviciul intern.

– Nu mă îndoiesc că vei reuși, zâmbi mătușa lui. Guvernul ar face orice i-ai cere.

– Ai o părere prea bună despre mine, zâmbi el.

– Știu că am dreptate, răspunse scriitoarea. E timpul să-ți dai și tu seama.

Mătușa și nepotul se priviră cu atenție, ca și cum ar fi încrucișat niște săbii nevăzute, iar Abby avu sentimentul că doamna Bateman știa că nepotul ei luase masa cu fosta logodnică.

– De ce nu vii și tu cu noi? propuse femeia.

– Nu sunt sigur că pot.

– Din cauza muncii?

– Dar din ce altă cauză? Să văd ce pot să fac. Ar fi o idee bună să plec din Bombay pentru câteva zile.

Ca să-și ascundă fața, Abby se întoarse, punând paharul pe masă. Dar Giles i se alătură imediat, punându-și paharul lângă al ei și blocându-i trecerea.

– De ce nu m-ai salutat când m-ai văzut în restaurant, în această după-amiază? întrebă el.

Dacă își dorise s-o surprindă, reușise, pentru că rămase nemișcată, fără să spună un cuvânt.

– Știu că m-ai văzut, adăugă bărbatul.

– Nu știam că m-ai văzut.

– Nu sunt orb, zâmbi el. M-ai ignorat pentru că nu erai de acord că sunt cu Vicky?

– Nu e treaba mea să te judec.

– De parcă așa ceva a oprit vreodată o femeie! adăugă el, aplecându-se spre ea. Spune-mi, de aceea nu te-ai oprit?

– Desigur că nu. Nu știam că vrei să mă opresc.

El rămase aproape, dar sprâncenele lui coborâseră, umbrindu-i ochii.

– I-ai spus mătușii mele că m-ai văzut?

– Nu. N-am vrut s-o dezamăgesc.

Bărbatul se încruntă.

– Îți alegi foarte bine cuvintele.

– Mi-ar plăcea să spun același lucru despre cum îți alegi tu femeile.

Îi păru rău că spusese asta, temându-se că se dăduse de gol. Dar n-avea de ce să-și facă probleme. Giles era prea deranjat de comentariul ei ca să-și dea seama că avea și un sens ascuns.

– N-ar trebui s-o judeci pe Vicky, spuse el încet. Dragostea nu e ca în povești, unde fiecare face tot ce trebuie și trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți. În viața reală se fac greșeli care se plătesc.

– Vorbești și despre tine? întrebă Abby cu răceală.

– Te interesează răspunsul?

– Nu neapărat. Emoțiile tale te privesc.

– Credeam că suntem prieteni, iar prietenii nu se judecă unii pe alții fără să știe care e adevărul.

– Nu crezi că suntem chiar prieteni, spuse tânăra, întorcându-se spre cealaltă parte a mesei. Sunt sigură că nu te interesează ce cred despre tine și doamna Laughton.

– Ce tot șoptiți acolo? strigă doamna Bateman, din cealaltă parte a camerei.

– Vorbim despre situația politică, răspunse repede nepotul ei.

– N-o s-o rezolvați niciodată.

– Toate problemele pot fi rezolvate dacă vrei cu adevărat.

Ochii lui Giles erau plini de umor, dar Abby se îndreptă spre un fotoliu, așezându-se departe de el. Era surprinsă că bărbatul era curios să afle de ce îl evitase în oraș, dar își spuse că acesta voia să știe dacă i-a spus mătușii lui. Hotărâtă, își ținu privirea în pământ, încercând să ignore faptul că Giles se așezase acum lângă ea. Spera că nu va veni cu ele la Aurangabad. Ideea de a petrece câteva zile împreună era prea dureroasă și se întreba dacă ar putea afla într-un fel ce a hotărât.

– La ce te gândești? întrebă el cu blândețe.

– Mă gândeam de ce vrei să mergi la Aurangabad, răspunse ea imediat. Sunt sigură că l-ai mai văzut.

– Da, dar merită o nouă vizită. Oricum, vreau să plec din oraș și sunt sigur că mintea ta cea ocupată a găsit o mulțime de motive.

– Doar unul. Fuga de ispită.

Privirea lui era îndrăzneață.

– De unde știi că ispita nu vine cu mine?

Abby simți că se îmbujorează, iar el începu să râdă.

– Dacă vrei să ne luptăm, Abby, nu folosi cuvintele, spuse Giles.

– Ce altceva să folosesc?

Privirea lui se plimbă cu încetineală pe părul ei, apoi de-a lungul corpului, până la picioare.

– Ai un arsenal de arme mult mai subtile, Abby West, dar ești prea inocentă să știi cum să le folosești.

– Prefer să păstrez această inocență, răspunse ea cu răceală.

– E păcat. Fructul copt trebuie mâncat, nu lăsat să putrezească pe ram.

Nu avea ce să răspundă la aceste cuvinte, așa că-și recunoscu înfrângerea cu un suspin. Giles avea dreptate: nu-l putea bate într-un duel verbal. Era prea sofisticat pentru ea. Iar în această seară, din motive știute doar de el, îi dădea o lecție și în același timp flirta cu ea. Nici măcar pentru o clipă nu crezu c-ar putea s-o găsească atrăgătoare. Poate că în acest fel voia să-i arate că sentimentele pot copleși pe oricine.

Un servitor anunță că masa e gata, iar Abby sări în picioare, ajungând prima la ușă.

– Cred că ți-e foame, observă Giles cu amuzament.

– Aș putea să mănânc un cal, răspunse ea.

– E mai bine decât să mănânci un bărbat, zâmbi el, dând brațul mătușii lui.

Capitolul 8

Giles nu plecă la serviciu a doua zi, străduindu-se să aranjeze călătoria la Aurangabad în prima parte a dimineții, iar în a doua discutând cu mătușa lui despre niște investiții.

Nedorind să asculte aceste probleme de familie, Abby se opri lângă piscină. Nu intră în apă, având o jenă ciudată să apară în fața lui în costum de baie. Rămase în rochie, iar când se făcu prea cald, se mută la umbră.

Doamna Bateman încă refuzase s-o lase să transcrie casetele care cuprindeau cea mai nouă carte a ei, dar Abby luase caietele în care scriitoarea își nota ideile și citea, încercând să descifreze. Era ocupată cu descifrarea unui cuvânt, când o umbră căzu asupra ei și nu fu nevoită să ridice privirea ca să știe că era Giles.

– De ce nu faci o baie? întrebă el, așezându-se lângă ea.

Tânăra își păstră privirea în caiet, dar nu putu să nu observe picioarele lui lungi, bronzate.

– Sau vrei să mergi la plajă? continuă el. La Juhu e foarte frumos.

– De ce ești atât de prietenos?

– N-am declarat pace în urmă cu ceva timp? Sau vrei să fim din nou dușmani? întrebă el, suspinând. Sunt surprins că ești atât de îngustă la minte, Abby.

– Îngustă la minte? Eu?

– De când m-ai văzut cu Vicky, te-ai supărat și ești foarte severă de atunci.

– Sunt o fată de modă veche și nu sunt de acord cu adulterul.

– Vicky și cu mine am fost logodiți, spuse el liniștit. Ar fi o prostie să ne prefacem că nu ne cunoaștem. De atfel, e foarte bine să fii capabil să privești în urmă fără regret.

– Nu toată lumea gândește la fel. Domnul Laughton nu cred c-ar privi foarte bine întâlnirea voastră. Eu n-aș face-o.

– Nu-mi spune că ai fi geloasă pe propriul soț?

– Desigur c-aș fi dacă l-aș vedea stând cu o femeie pe care a vrut s-o ia de soție. Mai ales dacă n-a fost el cel care a rupt logodna.

– Bine, bine, zâmbi Giles, e bine de știut că ești capabilă de gelozie. Asta înseamnă că ai sentimente mai profunde decât credeam.

– Nu te privesc sentimentele mele, răspunse ea cu răceală, apoi vru să se ridice repede, dar brațele lui o înconjurară, nelăsând-o să plece.

– Tot timpul faci aluzii, apoi fugi, spuse el încet. Dar de data asta nu te las.

Dându-și seama că e inutil se încerce să scape, se lăsă pe spate.

– Lasă-mă să plec, Giles. Sunt singură că profunzimea sentimentelor mele nu te interesează.

– Ba da. Ești o făptură atât de alunecoasă, încât n-am crezut că voi observa dacă ești sau nu prin preajmă. Dar, oricât ți se pare de

amuzant, observ. Nu ești o furtună violentă, Abby – pe care o vezi venind și de care te aperi. Ești o burniță care te udă până la piele înainte să-ți dai seama.

– Ce drăguț, zâmbi ea, încercând să-și păstreze umorul. Sunt încântată să fiu comparată cu burnița!

– Ar trebui să fii. Nu-i nimic mai plăcut decât să te plimbi printr-o ploaie liniștită.

– Poți să răcești.

– Da, dar ce moarte frumoasă!

Înainte ca ea să poată răspunde, Giles se ridică și se îndreptă spre marginea piscinei. Stătu acolo o clipă, privind apa, gol, cu excepția slipului. În timp ce îl privea, făcu o săritură, intrând în apă pentru ca să apară în cealaltă parte a bazinului. Făcu o mică pauza, apoi înotă înapoi.

– Nu fi lașă, Abby, strigă el. Vino să înoți.

Știa că, dacă va refuza, va fi un semn al jenei ei, așa că-și deschise nasturii de la rochie, pe care o lăsă pe marginea piscinei. Chiar dacă era mică și fragilă, corpul ei era rotunjit, atrăgător. Privirea lui Giles o ardea, cercetându-i fiecare parte a corpului. Ajunse la marginea piscinei și sări în apă, în picioare. Nu știa să se scufunde, dar nici nu voia să intre încet, tremurând. Scuturându-și apa de pe față, ieși la suprafață, îndreptându-se spre el.

– Pentru o înotătoare pricepută, nu prea știi să intri în apă, exclamă el. Nu știi să faci sărituri?

– Nu.

– Nu vrei să înveți?

Era o ofertă neașteptată și acceptă înainte să-și dea seama ce face. Imediat, el ieși din apă, întinzându-i mâna.

– Acum stai aproape de marginea piscinei, cu picioarele apropiate. Te apleci ușor în față și îți relaxezi corpul.

Timp de o oră, stătu lângă ea, învățând-o cu răbdare, punând-o să repete de multe ori, până când devenise un automatism pentru ea. Abby îl crezuse un bărbat nerăbdător, iar acum era plăcut surprinsă să constate că, chiar dacă făcea greșeli, era foarte răbdător cu ea. Era neobosit și ar fi continuat lecțiile dacă mătușa lui n-ar fi apărut, cerându-i să se oprească.

– Biata copilă respiră ca un greieraș, protestă ea, iar nepotul ei se întoarse spre eleva lui, privind-o cu atenție.

Abby deveni conștientă de respirația ei grăbită, de ridicarea și coborârea pieptului și încercă să-și cotroleze respirația.

– Ar fi trebuit să mă oprești mai devreme, spuse el cerându-și scuze, apoi puse mâna în jurul umerilor ei.

Tânăra se încordă, iar el îi dădu drumul imediat, expresia prietenoasă de pe figura lui dispărând. Știind că fusese o copilărie din partea ei și regretând lipsa de control de care dăduse dovadă, se întoarse la scaunul pe care-și lăsase rochia și o ridica în clipa în care Giles ajunse lângă ea.

– Folosește asta, spuse bărbatul, punându-i pe umeri un halat de baie. Ai grijă, fruct mic, adăugă el încet, altfel vei cădea de pe ram fără să-ți dai seama!

Roșie în obraji, își strânse halatul în jurul corpului, își luă rochia și plecă repede spre casă.

Nu se grăbi cu îmbrăcatul și coborâtul la parter, dar n-avea de ce să-și facă probleme, pentru că Giles plecase și nu se întoarse decât mult mai târziu, după-amiază. Purta un costum formal din țesătură ușoară, iar Abby se întrebă, plină de gelozie, dacă nu se

întâlnise din nou cu Vicky Laughton. Din sclipirea din ochii lui înțelese că gelozia ei era vizibilă, dar nu spuse nimic, zâmbind doar cu ironie.

– Zborul nostru a fost confirmat pentru mâine, îi spuse mătușii lui, dar îmi e teamă că e foarte devreme. Avionul pleacă la șapte și jumătate, iar asta înseamnă că trebuie să plecăm de aici pe la cinci și jumătate.

– Atât de devreme? întrebă Abby.

– Drumul până la aeroport e destul de lung și trebuie să fim acolo cu o oră înainte de plecare. Dacă ajungem cu o oră mai târziu, biletele noastre sunt date celor de pe lista de așteptare.

– Ce fel de haine trebuie să-mi iau? mai întrebă tânăra.

– Rochii de bumbac și pantofi confortabili. Mergem spre sud, iar acolo este foarte cald.

Bărbatul își trecu un deget pe sub gulerul cămășii, surprinzând-o prin acest gest, deoarece nu părea să-i fie foarte cald. Privind cu atenție, văzu că obrajii îi erau mai roșii decât de obicei, iar pe buza de sus era vizibile broboane de transpirație. Își dori să întindă mâna și să-l atingă, să-și pună capul la pieptul lui. Era un simțământ nou, trădător, care o făcu să se sperie și să plece din cameră, murmurând ceva despre o carte pe care vrea s-o caute.

Dar și în bibliotecă, departe de el, nu era mai liniștită. Abia acum înțelegea multe din lucrurile pe care le spuneau surorile ei, acestea îndrăgostindu-se cu regularitate. Spre deosebire de ele, Abby nu mai trăise această experiență. Dar asta nu putea să însemne că nu se va mai îndrăgosti din nou. Giles fusese primul care o trezise la viață, dar părea o prostie să-și închipuie că era și ultimul. Într-o zi, un alt bărbat va apărea în viața ei, unul care va putea să-i răspundă la sentimente cu aceeași pasiune.

Pași grăbiți răsunară pe hol și, luând prima carte care-i veni în mână, o strânse la piept. La timp, pentru că bărbatul din gândurile ei intră în cameră.

– Dacă vrei să te întorci la mătușa mea, să știi că ești în siguranță. Eu plec, spuse el.

Capul ei se ridică brusc.

– Nu fugeam de tine.

– Așa să fie?

Înainte să-și dea seama ce avea de gând, se îndreptă spre ea și-i luă cartea din mână.

– „Viața politică, socială și economică a Indiei". E o carte de vacanță, comentă el. Numai bună pentru după-amiază.

Îi smulse cartea din mână, punând-o la loc pe raft. El chicoti.

– Cel puțin ești sinceră, Abby. Alege altceva.

– Bine, recunoscu ea. Am venit aici să scap de tine. Dar nu-ți dai seama de ce? Nu mă simt bine în compania ta. Mă simt jenată și rușinată.

– Dar nu e vina mea, protestă el.

– Tot timpul râzi de mine, spuse ea, forțându-se să-l privească. Nu mă mai umili, Giles. E o cruzime din partea ta, nu o dovadă de istețime.

– Cruzime? repetă el, zâmbetul părăsindu-i fața. N-am vrut să fiu crud– nu de când am început să te înțeleg. Dar încep să-mi dau seama că a fost o prostie din partea mea.

– Ce vrei să spui? întrebă Abby.

După o pauză lungă, el răspunse:

– N-o să-ți răspund la această întrebare, Abby. Prefer să aștept până când vei putea să-ți dai singură răspunsul.

Încă încerca să ghicească sensul cuvintelor lui, când Giles se întoarse cu spatele, ieșind în grabă din cameră.

Nu-l mai văzu până a doua zi, când ajunse în hol exact la cinci și jumătate. El era deja acolo, supraveghind punerea bagajelor în mașină.

Nu se luminase încă, dar era cald ca în toiul zilei, fără măcar o adiere de vânt.

– Mătușa e deja în mașină, spuse Giles, iar Abby urcă, așezându-se lângă scriitoare. El se așeză în față, lângă șofer.

Era o plăcere să mergi cu mașina la această oră. Nu erau decât foarte puține mașini, iar nelipsiții trecători și bicicliști lipseau cu desăvârșire. Cu toată viteza, dură destul de mult până ajunseră la aeroport, iar când ajunseră, era deja foarte aglomerat. În timp ce Abby și doamna Bateman rămaseră într-o parte, Giles plecă să ia bilete și să ducă bagajele, cu maximum de eficiență. Văzându-l cum se descurca, o oază de calm într-o mare de neliniște, naționalitatea lui era evidentă, pentru că era britanic până în măduva oaselor.

La șapte și jumătate urcară în avionul cu două motoare, pregătiți pentru o oră de zbor în cele mai bune condiții meteorologice. La capătul drumului, aterizară în mijlocul a ceea că părea să fie un deșert, în care se înălța doar stingherul aeroport.

Luară de la aeroport o mașină, care îi duse pe un drum plin de praf. Căutând orașul Aurangabad, Aby fu surprinsă să descopere două hoteluri moderne, la câteva sute de metri unul de altul. Trecură pe lângă primul, intrând în parcarea celui de-al doilea, unde fură salutați de un bărbat în livrea.

– Unde e orașul? întrebă tânăra.

– La câteva mile depărtare, pe acest drum, răspunse doamna Bateman. Când am fost ultima oară aici, aceste hoteluri nu erau construite, așa că am fost nevoită să stau în niște clădiri destul de primitive.

– Acum e foarte confortabil pentru turiști, adăugă Giles, cu apă cu gheață în sala de mese și șervețele pentru demachiat în baie.

– Și ce e în neregulă dacă ni se oferă un anumit confort? spuse Abby, înțelegând din zâmbetul lui că o tachina din nou.

În ciuda pustietății de care era înconjurat, hotelul era plăcut, cu mobilă confortabilă, decor fermecător și personal amabil. După un mic dejun gustos, plecară la o mică plimbare, în piața aglomerată.

Se întoarseră la hotel pentru masa de prânz, iar după aceasta de îndreptară spre munții în care fuseseră descoperite cele treizeci și patru de temple, câteva din ele hinduse, dar cea mai mare parte budiste.

Cam două mii de tone de piatră fuseseră scoase cu mâinile, când se lucrase cu atâta sârguință în măruntaiele muntelui. Lui Abby i se părea incredibil că aceste construcții fuseseră construite de sus în jos, iar admirația ei crescu la vederea interioarelor și fațadelor bogat decorate. Pentru motive cunoscute doar de ei, cosntructorii imitaseră lemnul. De-a lungul anilor, multe din animalele mitologice sculptate și coloanele înalte se prăbușiseră. Dar restul rămăseseră ca o mărturie a trecerii timpului, care îi făcea pe privitori să fie copleșiți.

Doamna Bateman era o admiratoare neobosită, urcând și coborând cu multă energie scările care duceau la temple. Abby obosise după doar un sfert din temple vizitate, așa că se așeză pe trepte, privind spre soare.

– Nu ești impresionată de tot ce vezi?

Vocea lui Giles o făcu să deschidă ochii și-l văzu c-o privește cu amuzament. Avea mâinile în buzunare, iar cămașa sport era deschisă la gât. În lucirea soarelui, părul lui avea reflexe de mahon, iar această culoare îl făcea să pară mai sălbatic decât de obicei.

– Pentru mine, templele seamănă foarte mult unul cu celălalt, răspunse ea. Aș putea să mă uit la picturi ore întregi, dar sculpturile acestea nu mă impresionează foarte tare. Crezi că e o copilărie din parte mea, nu-i așa?

– Mi s-ar părea o copilărie să te prefaci că-ți place ceva. Lucrul pe care am învățat să-l aștept de la tine, în scurtul timp de când ne cunoaștem, e sinceritatea.

– Chiar dacă pare o nepolitețe?

El zâmbi.

– În această după-amiază minunată, nici măcar lipsa ta de politețe nu mi s-ar mai părea ceva neplăcut.

Erau cuvinte pe care și le va aminti nu mult mai târziu dar, pentru că nu era clarvăzătoare, le acceptă fără să răspundă. Se ridică, știind că o aștepta să-l urmeze în următorul templu. Chiar dacă declarase că nu e impresionată de sculpturi, următorul altar era atât de frumos decorat cu animale și zeități, încât fu copleșită, înțelegând imensul efort făcut de artiștii anonimi, care reușiseră să prelucreze piatra neagră, foarte dură.

– Oare cum au știut lucrătorii ce au de făcut? întrebă ea. E destul de greu să-ți dai seama ce trebuie făcut în fața unul bloc de piatră, dar când trebuie să-l sculptezi de sus în jos…

– Cred că au săpat un șanț în jurul fiecărui bloc de piatră, apoi au coborât și au lucrat de jos.

– Da, un șanț grozav, de cel puțin o sută de picioare adâncime.

– Din acest motiv pare atât de incredibil. Și mai credem acum că avem meșteșugari buni, clătină el din cap. Măreția acestei construcții depășește orice închipuire.

Abby înțelegea foarte bine punctul lui de vedere și-l împărtășea, iar acest lucru o făcea să se simtă aproape de el. Îi arăta și cât de

puțin știa despre ce simțea și ce credea Giles. Se întreba cum fusese când era adolescent sau copil. Oare era la fel de greu de înțeles ca acum?

– La ce concluzie ai ajuns? întrebă el brusc.

– În ce privință?

– A mea. În ultimele minute m-ai privit de parcă voiai să-mi pui un diagnostic.

Expresia folosită de el o făcu să zâmbească.

– Mă întrebam cum erai în copilărie și dacă ai fost întotdeauna atât de plin de tine.

– Așa mă vezi? zâmbi el, dar nu așteptă răspunsul, ci continuă. Eram o combinație dificilă: deștept, timid și foarte hotărât. Eram foarte legat de tatăl meu: un bărbat excepțional, inginer și poet. Îmi doream să fiu ca el.

– Și tu scriai poezii?

– Încă mai scriu, răspunse el, privind-o cu atenție. Într-o zi, o să-ți arăt câteva dintre poeziile mele.

– Într-o zi?

– Nu ești pregătită acum pentru așa ceva.

Deranjată de cuvintele lui, care îi arătau că o vedea ca pe o persoană încă imatură emoțional, se îndepărtă de el. Din punctul lui de vedere, nu era decât secretara mătușii lui, o tânără naivă pe care o judecase greșit la prima întâlnire și față de care voia acum să se revanșeze– cu toate că felul lui de a-și lua revanșa n-o făcea să se simtă prea bine. Fusese o prostie din partea ei să-și imagineze că venise la Aurangabad pentru că-i făcea plăcere compania ei. Venise pentru că voia să scape din Bombay; să pună ceva distanță între el și Vicky Launghton. Acest gând o făcu să se bucure, pentru că însemna că bărbatul se străduia să nu cedeze sentimentelor pentru soția altui bărbat.

– Ce părere ai despre ceva rece de băut? întrebă Giles și, fără să-i aștepte răspunsul, o luă de mână, conducând-o spre mașina parcată sub un grup de copaci.

– Nu-mi spune că e un restaurant prin preajmă!

– Nici nu e, zâmbi el și, deschizând portbagajul, scoase un termos și două pahare. Cu gesturi precise, turnă sucul de fructe cu gheață în pahare, oferindu-i unul.

– Ești întodeauna pregătit pentru astfel de ocazii? întrebă ea, pe un ton admirativ.

– Sunt un călător experimentat.

– Da, nu cred că te ia ceva prin surprindere.

– O spui de parcă ar fi ceva îngrijorător, comentă el.

– Poate fi, răspunse ea cu seriozitate. E greu să te ridici la înălțimea perfecțiunii.

– Mă bucur că mă vezi ca un bărbat perfect!

Ce îngrozitor ar fi să-și dea seama că s-a îndrăgostit de el!

– Unde e doamna Bateman? întrebă ea brusc.

– Face fotografii unuia dintre altare. Șoferul e cu ea, așa că e în siguranță.

– Ai mare grijă de ea, nu-i așa?

– Da. E o femeie foarte voluntară, dar e bătrână. Mă bucur c-ai fost cu ea când s-a îmbolnăvit.

Complimentul încălzi inima lui Abby.

– Să înțeleg că nu-ți mai e teamă c-o să profit de ea?

Giles se încruntă.

– Nu-mi aminti de lucrurile pe care ți le-am spus. Îmi vine să-mi dau palme.

Tânăra zâmbi, apoi gustă din paharul cu suc. Bărbatul făcu la fel, iar expresia de pe figura lui era atât de enigmatică, încât Abby ar fi dat orice să afle ce gândește.

– Cred că-i clipa să-ți dau un bănuț pentru gândurile tale, spuse ea.

– Încercam să mă văd din punctul tău de vedere, mărturisi el. Trebuie să recunosc: nu mi-a plăcut deloc ce-am văzut.

– N-ai de unde să știi ce simt, protestă ea.

– Nu? Dar pot să ghicesc… Ai spus deja că sunt singuratic și neprietenos. Ai mai spus că sunt perfect și mă aștept ca toată lumea să fie perfectă, ceea ce înseamnă că mă crezi încrezut și lipsit de înțelegere.

– Oh, nu! Ești prea dur cu tine. Nu te văd deloc așa cum spui.

– În acest caz, cum mă vezi?

– O să-ți spun într-o zi, zâmbi ea. Acest joc poate fi jucat în doi, Giles.

Pentru o clipă, păru surprins, apoi începu să râdă.

– Pentru o persoană atât de mică, ești toată numai promptitudine, Abby West!

Pe neașteptate, o prinse de mână și încă o ținea când apăru mătușa lui, ștergându-și fața cu o batistă mare. Recunoscătoare, acceptă băutura oferită de nepotul ei.

– Nu-mi trebuie decât o baie și un pat, anunță ea, urcându-se în mașină. Voi doi, trebuie să vă descurcați și fără mine.

Abby deschise gura să spună că și ea va rămâne în cameră, dar se răzgândi. Dacă va continua să evite să stea singură cu Giles, acesta îi va ghici motivele.

– Mi-e teamă că nu prea am ce să-ți ofer, Abby, spuse el. Viața de noapte din Aurangabad e la fel de plictisitoare ca cea din timpul zilei!

– După atâta mers, voi fi mai mult decât mulțumită să stau jos! zâmbi ea.

– Bine. Voi fi la bar la opt. Vino acolo când ești gata.

Căutând prin hainele din dulap, după ce își făcuse duș, Abby își dori să fi împachetat și altceva decât rochiile de bumbac pe care i le recomandase Giles. Cu toate acestea, chiar dacă ar fi adus ceva mai elegant, ar fi ezitat să-l poarte. Era foarte hotărâtă să nu-i dea impresia lui Giles că vrea să-l atragă. Ce bine ar fi fost dacă doamna Bateman nu i-ar fi vorbit de planurile ei și mai ales dacă Giles nu le-ar fi ghicit și el!

Alese cea mai frumoasă rochie și o îmbrăcă repede. Își perie părul care, ars de soarele Indiei, era mai auriu ca niciodată și-i mângâia umerii. Era, după părerea ei, unul dintre atuurile ei. Cu pași hotărâți, coborî scările și intră în barul restaurantului.

Îl văzu pe Giles înainte ca acesta s-o observe, iar inima ei zvâcni dureros. Și o femeie care îl vedea pentru prima oară ar fi fost impresionată; figura lui cu trăsături hotărâte și ochii extraordinari îți atrăgeau atenția. Zărind-o, se ridică și veni spre ea, apoi o conduse spre masă. Fără s-o întrebe ce vrea, îi oferi un pahar de suc de fructe, pe care îi propuse să-l ia la masă în restaurant.

– Un grup foarte mare de japonezi va coborî la masă în câteva minute și aș vrea să comandăm înainte, explică el.

Avea dreptate, așa că îl urmă în sala de mese. Mâncarea era excelentă, iar Giles insistă să mănânce în liniște. Abby era suprinzător de mulțumită să-l asculte. Era obosită după plimbările de după-amiază și se bucura să fie cu el; să-l privească și să rețină fiecare detaliu al figurii lui, pentru ca în timpul în care era departe de el, să se bucure de amintirea acestor clipe.

Ajunseseră la cafea, iar Giles își turna a doua ceașcă în clipa în care îl văzu că se crispează. Întorcându-se încet, îi urmări privirea

uluită și o văzu pe Vicky Laughton, urmată de soțul ei, intrând în sala restaurantului. Cuplul îi văzu imediat și se îndreptă spre ei.

– N-aveam nici cea mai mică idee că sunteți aici! spuse Anthony Laughton. Vicky și cu mine ne-am hotărât din senin să venim – de fapt, a fost ideea lui Vicky, iar eu, ca un soț ascultător, am fost de acord!

– Așa și trebuia, zâmbi soția lui. Mai ales după ce m-ai lăsat singură în Bombay, iar tu ai plecat să cauți păsări.

– M-am uitat doar… Și erau păsări cu pene!

– Ar fi fost mai interesant dacă ar fi fost alt fel de păsări, veni răspunsul femeii, iar Abby văzu privirea rănită din ochii lui Anthony Laughton.

– Mătușa Mattie nu e aici? îl întrebă Vicky pe Giles. Sau am întrerupt ceva special?

Abby își simți obrajii arzând, dar bărbatul răspunse cu mult calm.

– Mătușa cinează în camera ei. Dacă aș fi vrut să merg cu Abby la o cină privată, m-aș fi asigurat că e atât de privată încât să nu afle nimeni.

Vicky râse ascuțit.

– Ce supărăcios ai devenit! Traiul în India nu te-a făcut mai bun.

– Nu putem fi toți la fel! interveni soțul ei.

– Giles și cu mine am fost mereu de acord cu acest lucru, spuse femeia, iar ochii ei străluceau.

Se întoarse spre Abby, privind-o cu ostilitate.

– Cred că ai văzut destul de mult din India, domnișoară West.

– Nu mai mult decât un turist obișnuit, răspunse tânăra femeie. Se pare că urmăm cu toții un traseu stabilit.

– Nu e cazul soției mele, zâmbi Anthony. Ea își face singură itinerarul. Venirea aici nu era parte din plan.

– O să te bucuri că ai venit după ce o să vezi peșterile, spuse soția lui, apoi îi privi din nou pe Giles. Nu vreți să mergem împreună mâine?

– Am fost deja la Ellora, răspunse acesta. Mâine ne ducem la Ajanta.

– În acest caz, putem să ne schimbăm planurile și să mergem și noi acolo. Ne întâlnim la bar după cină?

– De ce nu? zâmbi Giles, ridicându-se pe jumătate când Vicky își urmă soțul spre o masă aflată destul de departe.

Abby îl privi pe bărbatul din fața ei, așteptând să facă un comentariu despre întâlnirea aceasta, dar el continuă să-și bea cafeaua în liniște. Fu nevoită să vorbească ea.

– Știai că vor veni aici?

– E o întrebare sau o acuzație? Ți-am mai spus că nu-mi place să fiu judecat.

– Nu te judecam!

– Ești sigură?

Se îmbujoră.

– Eu… mă gândeam…

– Știu exact de gândeai. Trebuie să-ți amintesc faptul că fosta mea logodnică este cu soțul ei. Sau n-ai observat acest amănunt?

Buzele lui Abby tremurară. Nu era pregătită pentru această izbucnire a lui, cu toate că știa că nu era decât vina ei. Ochii lui aruncau flăcări și își împinse scaunul, ridicându-se. Imediat se ridică și ea, urmându-l.

– Dacă nu te deranjează, mă duc în camera mea, spuse Abby când ajunseră lângă bar. Pot să-ți aștepți și singur prietenii.

– O, nu, nu pleci nicăieri.

Cu hotărâre, o prinse de mână, trăgând-o înăuntru.

Știind că se aștepta să se opună, se lăsă condusă în bar, așezându-se pe un scaun lângă el. Se simți triumfătoare văzând privirea lui nedumerită.

– Nu pot să te înțeleg, spuse el, mai mult pentru sine. Știu că n-am început foarte bine– și nu e decât vina mea– te înțeleg că mă vezi ca pe un nesuferit. Dar nu ți-am dat nici un motiv să mă crezi cel mai mare nemernic din lume!

– Nu te văd așa. Doar că avem standarde diferite… Nu spun că ale mele sunt mai acceptabile decât ale tale.

– Dar crezi că sunt, nu-i așa?

– Fiecare crede că morala lui e cea mai bună.

– N-ai fost niciodată îndrăgostită de bărbatul nepotrivit? Sau ești una dintre acele persoane fericite care se îndrăgostesc la comandă?

– N-am fost niciodată îndrăgostită, spuse ea cu fermitate. Din ce am văzut că se întâmplă celor care sunt, sper că nu mi se va întâmpla vreodată.

– Dacă o să te porți tot așa, nici n-o să se întâmple!

Buzele ei tremurară, dar refuză să-l lase să vadă cât de tare o dureau cuvintele lui.

– Nu ești numai inocentă și naivă, continuă el, ci și rigidă și îngustă la minte. Nu cred că ești un fruct care așteaptă să se coacă, ci unul care a început să se ofilească pe ram.

Cu un gest brusc, sări de pe scaun. Era mai mult decât putea să suporte și nu reuși să-și ascundă lacrimile care-i umpluseră ochii.

– Mă duc în cameră, suspină ea, te rog să nu încerci să mă împiedici!

Ajunsă în cameră, se aruncă pe pat, izbucnind în hohote de plâns. Mult mai târziu, se ridică și-și șterse ochii.

– Nu ești decât o mică „Domnișoară Nimeni" își spuse în oglindă. De ce te-ar mira că Giles te vede așa? Ce drept ai să comentezi comportamentul lui? Nu e treaba ta dacă o vrea pe Vicky Laughton!

Se ridică și se dezbrăcă, luându-și pijamaua. Știa că nu poate să adoarmă, așa că se așeză lângă fereastră, sperând că aerul proaspăt al serii o va liniști.

Dar figura frumoasă a lui Vicky era încă în fața ochilor ei: provocatoare, senzuală. În ochii ei era o privire care o convinsese pe Abby că venise la Aurangabad special pentru Giles. Și Anthony Laughton știa. Dar, dacă bănuia ce simte soția lui pentru bărbatul care-i fusese logodnic, de ce o lăsase singură în Bombay, știind că Giles e acolo? Oare intenționase să-i dea șansa să decidă ce vrea să facă în viitor? Cu toate acestea, nu era doar decizia lui Vicky, trebuia să decidă și Giles.

Disperată, Abby stinse lumina și se așeză în pat. Întunericul o copleși, dar nu era mai adânc decât cel din inima ei. Stătu multă vreme nemișcată, privind în tavan. Într-un târziu, alunecă încet într-un somn neliniștit.

Capitolul 9

Numai gândul că dacă nu vrea să meargă în excursia la Ajanta, doamna Bateman va fi foarte supărată, o împiedică pe Abby să se prefacă bolnavă a doua zi. Într-adevăr, avea o durere îngrozitoare de cap, dar știa că această scuză nu era suficientă. Așa că se înarmă cu aspirină și ceai tare și coborî.

Figura ei era calmă, ca de obicei, dar la vederea ei Giles se încruntă. Acesta lua deja micul dejun cu mătușa lui. Părea obosit și deprimat, dar Abby nu știa dacă dormise rău din cauză că iubita lui era în apropiere, sau din cauza conștiinței vinovate.

Nici nu-mi pasă, își spuse ea cu fermitate. Giles Farrow poate să facă orice poftește cu viața lui. Dacă n-are bunul simț să-și dea seama că va suferi din nou dacă o lasă pe Vicky Laughton în viața lui, atunci o merită!

Doamna Bateman era singura din grupul lor care arăta la fel de sigură pe ea ca de obicei în clipa în care plecară din hotel. Cu pantofii ei cu talpă joasă și pălăria de soare, părea imaginea călătoarei britanice. Abby se simțea mică lângă ea, iar lângă

Giles, chiar minusculă. Bărbatul nu spuse nimic și le așteptă să se urce în mașină, înainte să-și ocupe locul de lângă șofer.

– Avem o călătorie lungă în fața noastră, Abby, spuse doamna Bateman. Mai bine de șaizeci de mile.

Se dovedi că avusese dreptate. În afară de starea proastă a drumului, erau permanent incomodați de persoane care mergeau pe jos și care îi încetineau intenționat ca să arunce o privire în interiorul mașinii. Trecură prin multe sate, unele alcătuite doar din colibe de pământ, altele mai mari, cu magazine și restaurante din care, dacă nu te preocupa problema igienei, puteai lua diverse bunătăți.

Abby se întreba ce se întâmpla cu aceste sate în sezonul ploios și își întoarse privirea de la case, cu un fior. Imediat, se simți vinovată că închide ochii în fața degradării umane, știind că nu trebuie să ignore sau să uite că foarte mulți din oamenii de pe acest continent trăiesc la limita înfometării.

După două ore de mers, ajunseră la Ajanta. Era o râpă adâncă în care fuseseră săpate douăzeci de peșteri. Fuseseră descoperite întâi în 1819, când un grup de ofițeri englezi care erau la vânătoare de tigri urmăriseră un animal care dispăruse în fața ochilor lor. Unul dintre vânători, căpitanul John Smith, urmărise tigrul și, urcând pe munte, decoperise niște trepte săpate în piatră. Dând la o parte plantele ca să vadă unde duc aceste scări, descoperise intrarea unei peșteri, blocată de ierburile crescute.

Cercetările ulterioare duseseră la descoperirea unei întregi serii de peșteri: altare budiste construite cu mai mult de două mii de ani în urmă. Spre deosebire de cele din Ellora, acestea erau săpate în inima muntelui, iar pereții stâncii erau decorați cu picturi elaborate, foarte colorate. Din nefericire, expuse la aer, multe

dintre ele se degradaseră, înainte ca Departamentul Indian de Arheologie să le poată proteja. Cele care rămăseseră erau dovezi de artă veche, unice în toată lumea.

Când începură turul peșterilor, tânăra femeie își dădu seama că Giles fusese aici de foarte multe ori.. Știa cele mai frumoase peșteri, ca și povestea fiecărei picturi și le dădea amănunte foarte interesante. Abby se simțea de parcă privea picturi persane mărite, pentru că multe dintre ele aveau aceleași culori vii și preocupare pentru detalii. Dar, spre deosebire de picturile persane, în care figurile umane apăreau ca lipsite de expresie, acestea abundau de emoții.

Mersul de la o peșteră la alta era obositor, nu numai pentru că erau foarte multe scări de urcat, dar erau și foarte mulți oameni, atât de mulți încât uneori trebuia să aștepte ca un grup de turiști să părăsească peștera, înainte să poată intra. Pe la amiază, doamna Bateman se recunoscu învinsă și anunță că vrea să ia o pauză.

– Dar nu trebuie să vă opriți din explorat. Eu o să stau la umbră și o să vă aștept.

– Cred că o pauză ne prinde bine și nouă, spuse Giles, sprijinindu-se de zidul care fusese construit pe lângă scări, ca o protecție necesară.

Abby veni lângă el, având grijă să stea la distanță și privi peste zid. Jos, la capătul scărilor, fusese construită o grădină în care micii cerșetori așteptau venirea turiștilor.

Cu un suspin, se așeză pe o treaptă, privind la intrarea în peșteră. Aceasta era prevăzută cu uși înalte de lemn, pentru a o proteja de vandali. De-a lungul zidului erau nișe mici, săpate în piatră, atât de mici încât abia dacă încăpea un om în ele. În acestea, în urmă cu sute de ani, călugări budiști îngenunchiau pentru a se ruga, unii dintre ei rămânând în aceeași poziție zile la rând. Era o

devoțiune religioasă la care ea n-ar fi putut aspira, deoarece numai gândul îi dădea amețeli și senzația de claustrofobie. Își întoarse privirea spre șirul de oameni care se mișca încet de-a lungul drumului. Nu erau numai turiști europeni, ci și indieni, constată ea cu surprindere. Apoi își dădu seama că pentru unii dintre aceștia călătoria trebuie să fi avut valoarea unui pelerinaj. O figură cunoscută îi atrase atenția în marea de oameni și, cu un șoc, o recunoscu pe Vicky Laughton. Așadar, femeia îl convinsese pe soțul ei să vină la Ajanta! Auzi exclamația lui Giles și știu că o zărise.

– Vicky și soțul ei sunt aici, spuse el pe un ton liniștit mătușii lui. Au ajuns la Aurangabad aseară.

– Nu mă miră, făcu doamna Bateman o grimasă. Știind că a mers șase mii de mile să te vadă din nou, o mică vizită din Bombay n-o oprește pe ea.

– Încep să văd de unde își ia Abby ideile greșite, veni răspunsul atât de rece, încât scriitoarea o privi uimită pe tânăra femeie.

– Ai încercat și tu să-l faci să raționeze?

Abby se îmbujoră. Auzind întrebarea femeii, își dădu seama cât de impertinentă fusese să-și spună părerea unui bărbat pe care abia îl cunoscuse. Nu era de mirare că fusese atât de furios!

– Așadar, ne întâlnim din nou!

Vocea lui Vicky ajunse la ei, iar ea coborî cu grație cele câteva trepte care îi despărțeau. Într-o rochie ușoară de mătase, cu sandale asortate cu toc jos, părea neafectată de căldură. În schimb, soțul ei era roșu și transpirat, arătându-și vârsta. Era clar de ce îl prefera pe Giles!

Abby își întoarse privirea spre râpă, încercând să pară absorbită de peisaj, dar era dureros de conștientă de vocea lui Vicky și de râsul lui Giles. Ar fi dorit să fie la un milion de mile distanță, iar când Giles i se adresă, tresări vizibil.

– Cred că e cazul să plecăm din nou la drum, Abby.

Se ridică, observând cu durere mâna lui Vicky care se odihnea pe brațul fostului ei logodnic.

– Sunt sigură că domnișoara West ar prefera să meargă cu mătușa Mattie, interveni Vicky. Știu că Tony ar vrea. Nu-i place să meargă repede.

– N-am nici o intenție să merg repede, declară Giles. E mult mai bine să stăm împreună. Dar dacă tu și soțul tău aveți alte preferințe…

– Sigur că nu, zâmbi femeia. Sunt sigură că ești un ghid mult mai bun decât Tony.

Păstrându-și mâna în continuare pe brațul lui, porniră împreună. Abby, văzând încruntarea de pe figura scriitoarei, știu că aceasta era supărată pe nepotul ei că se lăsase adus în această situație. Dar ce rost mai avea să încerce să intervină între ei? Dacă Vicky se hotărâse să-și părăsească soțul și să se întoarcă la fostul logodnic, numai el putea decide dacă va reuși sau nu. Oricum, din modul în care se purta, era greu de presupus că femeia va da greș.

Involuntar, Abby îl privi pe Anthony Laughton. Mergea pe lângă ele, dar cu privirea ațintită asupra soției lui, o privire de câine bătut. Ar fi vrut să-l trezească. Oare nu știa că, dacă vrea să păstreze lângă el o femeie cu temperamentul lui Vicky, trebuie să se arate puternic, vulnerabilitatea lui fiind interpretată ca slăbiciune?

– Se pare că te-ai pricopsit cu mine, domnișoară West, spuse el, observând că Vicky și Giles se îndepărtaseră.

– Sunt sigură că ești la fel de priceput ca Giles, zâmbi Abby, observând cărțile pe care bărbatul le ducea sub braț.

– Compensez lipsa de cunoștințe cu mult entuziasm! Vrei să-ți spun câte ceva despre peșterile în care intrăm?

Dădu din cap, văzând prin aceasta un mod de a conversa mai puțin, dar în curând fu foarte interesată de ce avea de spus.

– Următoarea peșteră are o statuie remarcabilă a lui Budda, îi spuse Anthony Laughton, conducând-o spre spatele unei peșteri, spre o statuie.

– Ce e diferit în cazul ei? Am văzut sute la fel.

– Diferența e expresia feței. Concentrează-te și vei vedea că am dreptate.

Abby se apropie mai mult de statuie. Însoțitorul ei se îndepărtase, iar ea era singură. Privi fața statuii, apoi făcu trei pași spre stânga, s-o vadă din profil. Cu coada ochiului, văzu un material deschis la culoare și niște brațe lungi, goale, care înconjurau o formă întunecată. Ezită pentru o secundă, apoi se retrase repede. Numai că imaginea lui Vicky în brațele lui Giles îi rămăsese întipărită pe retină.

Neputând să mai suporte apropierea lor, se îndreptă spre ieșire, făcându-și loc printre oameni, fără să-i vadă. Numai cu noroc ajunse în fața lui Anthony și a doamnei Bateman.

– L-ai văzut pe Giles? o întrebă scriitoarea.

Neputând să vorbească, făcu un semn negativ din cap, apoi se întoarse, prefăcându-se că admiră o pictură. Auzi din nou voci și își dădu seama că foștii logodnici se întorseseră.

– De ce ați dispărut și ne-ați lăsat singuri? își întrebă Giles mătușa. Am spus că vreau să rămânem împreună.

– În mulțimea asta? Abia dacă pot să-mi păstrez hainele pe mine!

– În acest caz, propun să ne oprim, spuse el. Ai mers destul.

– Sunt de acord, veni răspunsul supărat. Du-te înainte cu Abby, iar eu mă întorc la mașină.

– De ce să nu mergem cu toții în mașina noastră? propuse Vicky. Avem aer condiționat.

Gândul de a sta atât de aproape de Giles și de femeia pe care acesta o iubea i se păru insuportabil lui Abby.

– Mi-ar plăcea să mai stau, să le vorbesc artiștilor care lucrează aici, spuse ea, arătând spre un șevalet pe care stătea un tablou neterminat, cu toate că artistul nu se vedea pe nicăieri.

– Nu cred că vin cât timp sunt atât de mulți turiști, o informă Giles. Lucrează dimineața, nu mai mult de câteva ore, pentru că ochii le obosesc foarte tare din cauza întunericului. Dacă vrei să-i vezi la lucru, pot să-ți aranjez o întâlnire mâine.

– Aș vrea să stau acum, insistă Abby. Pot să găsesc pe cineva care să mă aducă la hotel.

Toată lumea porni spre ieșire cu excepția lui Giles, care se apropie de ea.

– Ce e în neregulă, Abby? Te deranjează ceva?

– Nu.

– Ba da, spuse el supărat. Cred că-ți închipui că am vorbit cu Vicky să ne vedem aici…

– Am renunțat să mă mai gândesc la tine și la doamna Laughton. Ce faci, e treaba ta.

– Într-o zi, o să te scutur foarte tare, spuse el cu hotărâre, cu toate că un observator, ca Vicky, care privea în direcția lor, ar fi presupus că face un comentariu obișnuit.

Abby îl privi plecând, dorindu-și să fi plecat împreună cu el. Dar era prea târziu să se răzgândească și își continuă explorarea.

Încetul cu încetul, frumusețea locurilor reuși s-o calmeze, făcând-o să-și dea seama cât de mărunte erau problemele ei față de

cele ale lucrătorilor care construiseră aceste minunății. Cu toate acestea, cei care construiseră altarele erau preoți, care își iubeau doar religia și renunțau la femei.

Deprimată la gândul viitorului ei lipsit de iubire, se sprijini de una dintre nișele săpate în zid. Poate că masa o va face să se simtă mai bine. Dar își aduse aminte imediat că pachetul ei de mâncare era în mașină. Asta însemna că trebuia să coboare până jos, la baza râpei, unde era un bar.

Cu toate acestea, era prea obosită să mai urce înapoi, așa că se așeză în interiorul nișei, să se odihnească puțin. Peretele de stâncă era răcoritor. Își folosi haina ca pe o pernă. Putea să închidă ochii; energia i se va întoarce repede.

O crampă puternică o trezi. Speriată de întuneric, întâi nu-și dădu seama unde este. Abia când se ridică și se lovi de peretele de stâncă recunoscu interiorul nișei. O trecu un fior. Nu mai era nimeni în peșteră. Probabil că dormise câteva ore. Privindu-și ceasul, văzu că era șapte. Nu era de mirare că era singură! Mai aruncă o privire în jur, dar nu se vedea nimeni, nici măcar o lumină. Era singură într-o peșteră, în adâncul muntelui, fără nimeni în jur decât fantomele trecutului.

Inima îi bătea cu putere; respiră adânc, încercând să nu intre în panică. Cu toate că locul era tăcut ca un mormânt, nu era un mormânt; cu toate că părea în inima junglei, nu era decât la câteva mile de un sat. Dar aceste gânduri n-o liniștiră. Încercă să-și spună că mâine vor veni din nou turiștii. Numai că ziua de mâine era departe și trebuia să treacă de o noapte.

Își puse haina, pentru că aerul se răcise. Pășind cu grijă, se îndreptă spre intrarea în peșteră. Ușa era închisă și, timp de o clipă

îngrozitoare, crezu că e încuiată. Dar ușa se deschise, cu un scârțâit prelung, iar ea se găsi afară, în aerul curat al serii. Respirând cu nesaț, începu să coboare treptele.

Știa că, în lumina amurgului, îi va lua mai mult de o oră să ajungă jos. De două ori pierdu drumul, ajungând o dată într-o fundătură, a doua oară în dreptul unei alte uși.

Ce prostie din partea ei să adoarmă! Oare să fi fost pentru că-și dorise să găsească un loc de refugiu, unde Giles nu exista?

Spunându-și cu supărare că n-are rost să-și pună întrebări la care nu poate găsi răspuns, ajunse la o porțiune periculoasă a treptelor. Luna în creștere fu acoperită de un nor, iar de departe se auzi chemarea unui animal. Plină de nervozitate, se întrebă ce animal putea să fie. Cei care descoperiseră peșterile erau vânători de tigri. Oare mai erau tigri în India?

Ceva trecu pe lângă ea, iar tânăra încremeni, încercând să vadă despre ce era vorba. Nu putu să zărească nimic, dar grăbi pasul.

Era la jumătatea drumului când se petrecu accidentul.

Neatentă la drum, pentru că i se părea că devenise mai accesibil, nu se prinse bine de marginea zidului. Piciorul îi alunecă pe iarba udă și căzu, rotogolindu-se peste trei trepte, cu picioarele sub ea.

Pentru câteva secunde, rămase nemișcată, apoi, certându-se pentru neglijență, se ridică. Cel puțin încercă s-o facă, pentru că în clipa în care încercă să se sprijine pe piciorul stâng, durerea o săgetă.

Țipând, căzu în genunchi. Numai când durerea încetă reuși să se îndrepte. Puse o mână pe glezna dureroasă. Nu părea ruptă. Încercă să-și miște degetele. Durerea era puternică, dar suportabilă. Poate că, dacă se odihnește suficient, o să reușească să se ridice. Încercă să pună din nou piciorul pe pământ, dar durerea fu de neîndurat. Își dădu seama că nu va mai putea merge.

Se pare că nu va putea pleca de aici, cel puțin până dimineață, când se redeschideau peșterile. Un gând neașteptat îi dădu speranțe. Peșterile erau protejate de Departamentul Indian de Arheologie, deci trebuie să existe un paznic. Ridicând capul, începu să strige. Vocea ei nu era suficient de puternică și numai dacă paznicul era prin apropiere o putea auzi. Singura ei speranță era să continue să meargă, oricât de greu i-ar fi.

Atentă să nu-și lovească glezna, se târî pe următoarea treaptă. Oricât de mult dura, era mai bine decât să stea nemișcată.

O oră mai târziu, nu făcuse decât câțiva pași. Cea mai mică mișcare neatentă îi provoca o durere atât de puternică, încât aproape leșină de două ori, iar acum îi era frică să se mai miște.

Drumul până la baza râpei era foarte lung, dar acolo erau parcate mașinile și se găseau standurile cu suveniruri. Oare paznicii standurilor se duceau cu toții acasă? Decise că nu, din ceea ce văzuse la Bombay. Era posibil ca acolo jos să fie oameni, care dormeau lângă standuri.

Încurajată de acest gând, porni mai departe. După un pas, se opri, amintindu-și de indianul pe care Giles îl îndepărtase dimineață de lângă ea. Fusese ceva în ochii acestuia care o înspăimântase, iar ideea de a merge să ceară ajutor se schimbă în cea de a sta ascunsă în una dintre nișe până dimineață.

Târându-se spre una dintre ele, se strecură înăuntru. Încetul cu încetul, tremuratul care o cuprinsese încetă. În acest loc, un călugăr budist trăise, rugându-se în timpul zilei și dormind noaptea. Gândul acesta o mai calmă.

Timpul trecea greu. Brațele și picioarele îi amorțiseră. Era din ce în ce mai greu să-și păstreze calmul.

Imaginea lui Giles îi apăru în fața ochilor și, sprijinindu-și capul pe brațe, începu să plângă.

Ceva îi atrase deodată atenția și ascultă, nefiind singură dacă nu și-a imaginat. Dar sunetul veni din nou: era numele ei.

Nevenindu-i să creadă, strigă:

– Sunt aici!

– Continuă să strigi! veni răspunsul și, cu toate că era slabă, recunoscu vocea lui Giles.

Văzu o lumină care strălucea pe drumul șerpuit, dispărând la curbe. Când o văzu din nou, era mult mai aproape. Ascultând ordinul lui Giles, strigă din când în când, până în clipa în care, ca din senin, acesta îngenunche lângă ea, prinzând-o de umeri.

– Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu tine? strigă el, furios. Ai înnebunit, să stai așa? Ar fi trebuit să ai destulă minte să te plimbi, cu temperatura asta atât de scăzută!

– Nu pot să mă mișc, suspină ea. Sunt rănită.

Strânsoarea lui deveni mai puternică.

– Cât e de grav?

– Nu e foarte grav, șopti ea, simțind abia acum șocul întâmplării. Mi-am… răsucit glezna. Am căzut de pe o treaptă și…

Blestemând printre dinți, bărbatul o ridică în brațe.

– N-am timp să mă uit la ea aici. Pune-ți brațul în jurul gâtului meu și ține lanterna cu cealaltă mână. E cel mai bun mod de a ajunge jos fără un alt accident.

Îl ascultă, strângând din dinți când mișcarea îi trimise săgeți de durere în picior. Simțindu-i încordarea, el nu spuse nimic până când nu ajunseră la capătul scărilor.

– Cum ai rămas în urmă? întrebă el.

– M-am așezat să mă odihnesc. Am vrut doar să închid ochii pentru un minut, dar…

– Nebuno!

Atacul lui era atât de neașteptat, încât uită de nefericirea ei, pradă furiei:

– Cum îndrăznești să spui una ca asta! Crezi că am vrut să fiu încuiată în peșteră? Că am vrut să cad și să mă lovesc? Ești un porc, Giles Farrow, un porc fără inimă, nesimțitor, căruia nu-i pasă de nimeni!

– Mi-a păsat destul de mult să petrec ultimele patru ore căutându-te pe drumul spre hotel. Am crezut că un turist te-a adus la hotel și te-ai certat cu el.

– Certat cu el? Ce vrei să spui?

– Că un bărbat ți-a făcut avansuri și ai fugit de el.

Se imagină scăpând dintr-o mașină, cu un bărbat gras, transpirat, care o urmărea, iar imaginea era atât de amuzantă încât începu să râdă.

– Ce e atât de nostim? mormăi Giles.

Încercă să-i răspundă, dar nu putu; râsul era atât de puternic, încât devenise aproape isteric.

– Încetează! îi ordonă bărbatul, scuturând-o.

Mișcarea îi trimise un nou fulger de durere în gleznă și țipă. El o prinse mai bine în brațe, apoi își coborî capul până când obrazul i se odihni pe părul ei.

– Iartă-mă, Abby, n-am vrut să te rănesc. Dar dacă ai ști cât am fost de îngrijorat… Cum mi-am imaginat că zaci undeva, rănită…

Se strânse mai aproape de el, îngropându-și fața la umărul lui. Era vag conștientă când ajunseră la mașină, unde el o puse cu grijă, acoperind-o cu pătura. Tremurul ei se oprise, înlocuit de extenuare. Simți mișcarea mașinii, dar era prea obosită să deschidă ochii. Nu-i deschise decât când mâinile lui Giles o prinseră din nou de umeri.

– Am ajuns, spuse el scurt și, fără s-o lase să se miște, o ridică din mașină.

Când se apropiară de ușile de sticlă, văzu lumea adunată în hol și deveni conștientă cât era de răvășită și cât de ciudat trebuie să fi arătat, purtată în brațe.

– Te rog să mă pui jos, șopti ea. Dacă pot să mă țin de tine, o să reușesc să urc.

Fără să-i asculte cererea, el intră în hotel, fiind imediat înconjurați de fețe curioase și de voci care puneau întrebări. Giles își făcu loc prin mulțime spre recepție și ceru cheia de la camera ei.

– Doctorul a ajuns deja, domnule Farrow, spuse recepționerul. Să-i spun să urce?

– Da.

– De unde ai știut că am nevoie de un doctor? întrebă Abby.

– Mi-a fost teamă că o să ai nevoie de pompele funebre, răspunse el, iar tânăra fu conștientă de furia din vocea lui. Ținând-o în brațe, se întoarse spre scări, zărindu-le pe Vicky și pe doamna Bateman care veneau spre ei.

– Draga mea copilă! exclamă scriitoarea, îngrijorată. Mulțumesc lui Dumnezeu că ești vie! Ce s-a întâmplat?

– Am alunecat și mi-am scrântit glezna. A fost vina mea.

– Dar de ce erai singură?

– O să ai destul timp să vorbești cu ea mâine, spuse Giles. Acum trebuie să fie consultată de medic.

– Nu te mai agita atât, Giles!

Vocea lui Vicky era limpede ca un clopoțel, dar ceva din tonul ei îl făcu pe Giles s-o privească.

– N-a făcut altceva decât să se rătăcească, adăugă femeia. Nu era într-un pericol real.

– Numai din cauza frigului, răspunse el cu calm. Și ar fi putut destul de bine să cadă peste zid și să moară.

– Dar nu s-a întâmplat asta, așa că de ce atâta agitație? întrebă femeia, privind-o pe Abby cu dispreț. O să fii o adevărată minune când o să ajungi la Bombay. „Turistă pierdută printre altare". Dacă poți să spui că ai văzut câteva fantome budiste care bântuiau prin jur, poți să ajungi chiar în ziare.

Abby era atât de uluită de atac, încât nu știa ce să spună. Tocmai hotărâse că tăcerea e cel mai bun răspuns, când vorbi Giles. Vocea lui era liniștită, dar pentru că era în brațele lui, era conștientă de încordarea lui și știu ce efort face ca să nu se vadă.

– Dacă Abby voia să producă agitație, nu avea decât să nu mai țină secret logodna noastră.

– Ce? întrebă Vicky.

– Logodna noastră. Ar fi fost o adevărată minune, nu-i așa? adăugă el, coborându-și capul spre Abby. Ți-am spus de câteva zile că e o prostie din partea noastră să ne prefacem în continuare, dar ești atât de timidă.

– Știam eu! interveni doamna Bateman, strălucind de încântare. Știam că sunteți făcuți unul pentru altul.

– Ar trebui să începi să scrii cărți de dragoste, nu romane polițiste, spuse Vicky cu supărare, apoi se întoarse spre Giles. Nu te cred. Minți.

– De ce aș minți?

– Pentru că nu mi-ai spus un cuvânt despre asta.

– Ești ultima persoană căreia i-aș spune, răspunse el, ridicând-o pe Abby mai bine în brațe. Acum, dacă mă scuzi, aș vrea s-o duc pe Abby în cameră.

Abia în lift reuși tânăra femeie să-și revină din mutenie.

– Știu că erai supărat pe doamna Laughton pentru ce a spus despre mine, dar a fost o nebunie să-i răspunzi așa. Tot ce ai reușit a fost să mă faci să arăt mult mai prost.

– O să vorbim mai târziu despre asta.

– O să vorbim acum, spuse ea, supărată. De ce trebuie să te prefaci că suntem logodiți?

– Nu mi-a plăcut că te-a atacat și am vrut s-o rănesc.

– Folosindu-mă pe mine– sau nu contează dacă mă rănești pe mine în locul ei?

– N-am vrut să te rănesc, răspunse el repede și, înainte ca ea să răspundă, ușile liftului se deschiseră, și îl văzură pe doctorul care aștepta în fața ușii.

Nu pot să stea de vorbă singuri, iar asta e bine, își spuse ea, întinzându-se în pat pentru consultație. În starea de spirit de acum, era sigură că va spune lucruri pe care mai târziu le va regreta.

– Vă las acum, spuse Giles. O să fiu jos, dacă doctorul are nevoie de mine– sau tu.

– Ești ultima persoană de care am nevoie, răspunse ea hotărâtă. Te rog să pleci.

Ușa se închise după el, iar doctorul o privi uimit.

– Vă doare, nu-i așa? întrebă el, ca și cum ar fi căutat un motiv pentru reacția ei.

– Nu piciorul, răspunse ea, întrebându-se ce-ar spune dacă i-ar cere un medicament pentru o inimă rănită.

Capitolul 10

Sedativul pe care îl primise o împiedică pe Abby să se mai chinuie cu întrebările și când se trezi dimineața, cu glezna dureroasă, dar o durere suportabilă, era într-o stare de spirit mai bună ca să încerce să descopere motivul pentru care Giles spusese că sunt logodiți.

Singurul motiv rezonabil era teama că va cădea din nou în mrejele lui Vicky. Se temea că, dacă știa că e liber, va fi mult mai vulnerabil. Bine, dorea să-l vadă rezistând ispitei, dar nu-și imaginase c-o va folosi pe ea ca pe o armă.

Auzi o bătaie la ușă și, crezând că e cineva de la hotel, răspunse:

– Intră!

Era Giles, încă palid, dar cu expresia lui obișnuită.

– Arăți mai bine, spuse el, așezându-se la capătul patului, cu o mână în buzunarul hainei. După ce iei micul dejun, te duc la spital pentru o radiografie.

– Nu e nici un os rupt, răspunse ea. Te rog să nu te agiți.

– Poate că e o fractură ușoară; e mai bine să fii precaut decât să-ți pară rău.

– Nu se aplică doar la glezna mea.

El îi aruncă o privire lungă, oftând.

– Cred că te referi la ce i-am spus lui Vicky.

– Credeai că n-o să vorbesc despre asta?

Se ridică în pat, apoi, conștientă de transparența cămășii de noapte, își trase pătura în jurul ei.

– Nu putem să continuăm cu această logodnă, Giles. Dacă nu-i spui doamnei Laughton că a fost o glumă, îi spun eu.

– De ce crezi că a fost o glumă?

– Dacă vrei, poți să-i spui adevărul, răspunse Abby, ignorând cuvintele lui. Să-i spui că singurul mod în care poți să-i reziști este să te ascunzi după fusta altei femei! Nu te obosi să negi, continuă ea, văzându-l că vrea să vorbească, pentru că v-am văzut ieri într-una dintre peșteri – și ai mare noroc, putea să te vadă și soțul ei.

– Așadar, tu erai, spuse Giles liniștit. De aceea ești atât de supărată pe mine?

– Chiar dacă nu v-aș fi văzut sărutându-vă, tot m-aș fi supărat din cauza acestei așa-zise logodne. Crezi că nu știu că mă folosești drept acoperire?

Vocea îi tremura, dar reuși să-și păstreze calmul. Giles se dusese la fereastră și nu mai vedea decât profilul lui frumos. Văzu că-și trecea mâna prin păr, ceea ce însemna că nu era deloc atât de calm pe cât dorea să pară. Dându-și seama de acest lucru, se mai îmbună, înțelegând ce greu trebuie să fie pentru un bărbat ca el să dorească soția altuia. Dar de ce trebuia s-o folosească pe ea?

– Te-am rănit atât de adânc? întrebă el într-un târziu. Găsești atât de neplăcută ideea de a fi logodită cu mine?

– E neplăcut să fii folosită!

– Dar nu să fii logodită cu mine. Nu te deranjează asta?

Temându-se să nu se dea de gol, spuse cu voce calmă:

– Desigur, mă deranjează să mă prefac. Dar pot să-mi dau seama că marea majoritate a femeilor ar fi flatate.

Bărbatul se întorsese lângă patul ei, unde stătea în picioare, cu brațele încrucișate pe piept.

– Să înțeleg că tu nu?

– Eu, nu. Mă bucur că încerci să te împotrivești sentimentelor pentru doamna Laughton, dar eu… nu vreau să fiu arma pe care o folosești.

– Așa că rupi logodna și mă trimiți la lupi – sau să spun la vulpoaică?

Abby nu zâmbi.

– Sunt sigură că ești destul de deștept ca să ai grijă de tine.

– Nu atât de deștept pe cât crezi. Dacă stau să mă gândesc, chiar destul de prost.

Se apropie de pat, iar ea, știind cât de răvășită trebuia să arate, își strânse pătura cu o mână și cu cealălaltă încercă să-și aranjeze părul.

– Aș vrea să pleci și să mă lași singură, spuse ea cu iritare.

– N-ai de ce să fii jenată. Dacă toate femeile ar arăta atât de bine la prima oră, toate companiile de înfrumusețare ar da faliment.

– Mulțumesc, spuse ea, prea supărată să se bucure de compliment. Dar să nu crezi că flatările o să mă convingă să fac ce vrei.

– Nici nu mă gândeam la așa ceva.

Îl privi cu atenție, dar expresia lui era serioasă. Și-ar fi dorit din toată inima ca logodna lor să fie una adevărată și ca, într-o zi, Giles s-o iubească. Dar astfel de gânduri erau vise. Era un bărbat de succes, care o considera naivă.

– Cred că-ți par foarte tânără, spuse ea cu ironie. De aceea crezi că poți să mă folosești cum vrei.

– N-aș spune asta.

Privirea lui trecu de la figura ei pe curba umerilor, iar ea se acoperi cu un gest rapid.

– Știi prea bine ce vreau să spun, protestă ea. Nu te preface că nu înțelegi.

– Dar tu nu știi ce vreau să spun, răspunse bărbatul. De ce n-ai încredere în tine, Abby? Ești tânără și inocentă, dar ai o frumusețe liniștită care devine foarte puternică din clipa în care ești conștient de ea.

În momentul acela, nu-și mai putu controla furia.

– Dacă nu încetezi să te joci, Giles, o să cobor chiar acum și o să-i spun prietenei tale că ai mințit-o aseară!

– Vrei să spui că nu te duci oricum? întrebă el, prefăcându-se surprins.

Văzând că era supărată, se aplecă deasupra ei și, acoperind-o cu pătura, o strânse în brațe.

– Știam că pot să contez pe tine, spuse el cu voce joasă. Continuă cu logodna încă un pic. Înseamnă foarte mult pentru mine.

Bucuroasă că nu știe ce-ar înseamna pentru ea, suspină, promițându-i că va continua. Amintindu-i că se va întoarce peste o oră s-o ia la spital, o lăsă să aștepte micul dejun.

Centrul medical din Aurangabad era o clădire impunătoare din beton, mult prea bogat ornamentată pentru un oraș mic. Dar era ceva ce văzuse în foarte multe cazuri.

– Ești plină de prejudecăți, spuse Giles.

– De unde știi la ce mă gândesc?

– Ai o figură expresivă.

– Vrei să faci un comentariu legat de gândurile mele?

Giles se opri la mijlocul drumului, privind-o cu atenție.

– Găsești că indienii se concentrează prea mult pe cantitate și nu pe calitate.

– Cam așa ceva. Cu toate că, într-o țară atât de mare, cred că și cantitatea e importantă.

– Au și calitate; în astronomie și știință sunt excelenți.

– Îți plac indienii, nu-i așa?

– Îmi plac oamenii, răspunse el. Nu înțeleg cum se poate gândi omul să cucerească spațiul, când n-a învățat încă să înceteze să împartă pământul în segmente.

Abby era de acord cu tot ce spunea el și se întrebă cum e posibil ca un bărbat atât de complex să fie îndrăgostit de o femeie atât de superficială ca Vicky. Motivul pentru care aceasta era îndrăgostită de el, era evident. La gândul acesta, tânăra se îmbujoră.

– Ești foarte drăguță când roșești, spuse el. Cu toate că ești la fel de drăguță și când n-o faci.

– Giles, vrei să nu mai joci teatru? Nu te vede nimeni aici.

– Un bărbat care face complimente joacă teatru?

– Tu, da.

– De ce eu?

– Pentru că nu sunt genul tău.

El păru supărat.

– Pari bucuroasă că nu ești.

– Sunt, răspunse ea cu răceală. Am ajuns să ne întâlnim din întâmplare, dar în mod normal nu ne-am fi întâlnit niciodată.

– Dar, pentru că am făcut-o, nu crezi că ar fi cazul să ne bucurăm cât mai mult? Sau trebuie să-ți amintesc tot timpul că suntem prieteni – ca să nu mai spun și logodnici temporari?

– Nu putem să fim prieteni, iar logodna noastră n-ar păcăli pe nimeni care te cunoaște. Un bărbat care a iubit-o pe Vicky Laughton nu mă poate place pe mine. Acum nu mă mai ține pe scări, spuse ea supărată și du-mă înăuntru.

O ascultă în tăcere, iar ea se bucură la venirea unei asistente medicale.

Radiografia arătă că nu erau oase rupte, dar fu sfătuită să se odihnească o săptămână, iar Giles hotărî că pot să se întoarcă la Bombay.

Reușiră să facă rost de bilete pentru zborul de după-amiază. Abia când coborî în hol cu ajutorul unei asistente, pentru că refuzase să-l cheme pe Giles, o întâlni pe Vicky, pentru prima oară după anunțul logodnei.

– Ce surpriză a fost logodna voastră, spuse aceasta. N-aș fi ghicit că sunteți actori atât de buni.

– Voiam să păstrăm secretul, explică Abby.

– Ce ciudat. Cele mai multe cupluri logodite se grăbesc să răspândească vestea. Toate fetele pe care le cunosc ar da orice să poată face anunțul că s-au logodit cu Giles Farrow.

– Nu sunt ca restul fetelor, doamnă Laughton. Poate că de aceea Giles mă iubește.

Culoarea apărută în obrajii lui Vicky îi arătă lui Abby că replica ei o lovise.

– Nu cred că te iubește, răspunse femeia. Giles se simte vinovat pentru că-și închipuie că-mi distruge căsătoria. Dar, din clipa în care își dă seama că oricum o să-l părăsesc pe Anthony, o să renunțe să se mai opună. Ne iubim și avem dreptul la fericire.

– Ce s-a întâmplat cu marea ta dragoste când te-a cerut de soție?

Ochii albaști ai femeii se întunecară de regret.

– N-am putut suporta gândul că va trebui să călătoresc din oraș în oraș. M-am purtat ca o idioată și ne-am rănit pe amândoi. Mi-am dat seama aproape imediat după căsătoria cu Anthony că a fost o greșeală îngrozitoare.

– Nu mă interesează greșelile tale, spuse Abby, dorindu-și să-i șteargă zâmbetul rece și încrezător de pe figură. Singura persoană interesată e Giles și, din moment ce acum mă iubește pe mine…

– E o prostie să crezi asta. Din clipa în care sunt liberă, Giles va veni la mine– chiar dacă veți fi deja căsătoriți. Gândește-te la acest lucru data viitoare când te ține în brațe!

Femeia se răsuci pe călcâie, îndepărtându-se repede, dar Giles, care tocmai coborâse, reuși s-o vadă..

– Despre ce vorbeai cu Vicky? întrebă el.

– Despre tine. Intenționează să divorțeze și să se mărite cu tine.

– Înțeleg, spuse el privind-o cu atenție. E clar că te-a deranjat.

– Doar pentru că mi-a arătat că n-are nici un rost să ne mai prefacem, și-a dat seama că încercăm s-o păcălim.

– În acest caz, nu-ți rămâne decât să te măriți cu mine și să-i arăți că n-are dreptate.

Abby îl privi uluită. Tentația de a spune da fu o reacție de moment, dar care îi arăta în ce pericol se găsea. Ce fel de fericire ar aștepta-o, căsătorită cu un bărbat care iubește o altă femeie?

– Ei, bine, Abby? repetă Giles. De ce nu te măriți cu mine?

– Ești atât de laș încât să te ascunzi de doamna Laughton în spatele meu?

– Mi-ai mai spus acest lucru, spuse el, încercând să-și păstreze calmul. Dar trebuie să-ți aduc aminte că n-aș putea să mă ascund în spatele tău, ești atât de mică!

– Știi foarte bine ce vreau să spun.

– Sinceritatea ta nu-mi dă voie să mă înșel. Ești atât de dornică să mă ajuți, încât m-ai arunca la lei cu mare plăcere!

– Seara trecută erau lupi, răspunse tânăra femeie. Semăna mai mult cu genul doamnei Laughton. E o vulpoaică. Dacă n-ai puterea să i te împotrivești…

– Nu suntem cu toții la fel de încăpățânați ca tine, ridică el din umeri, luând-o în brațe și ducând-o la mașina care aștepta.

Și la aeroport, continuă s-o poarte în brațe. La protestele ei, răspunse că n-are răbdare să meargă pe lângă ea atât de încet. Răspunsul era satisfăcător, dar nu era tocmai ce aștepta ea.

Ce proastă sunt, își spuse tânăra. Mă așteptam să-mi spună că-i face plăcere să mă țină în brațe?

Asigurându-se că stătea bine, Giles își ocupă scaunul, în fața ei, cufundându-se imediat în lectura unei cărți. Abby îl urmărea cu coada ochiului și fu observată când el ridică privirea, surprinzând-o. Ochii lui luciră, dar imediat își îndreptă atenția spre cartea de pe genunchi.

Era o adevărată ușurare să ajungă la Bombay, dar speranțele lui Abby că va petrece o săptămână de relaxare fură spulberate, pentru că ea și Giles primiră un adevărat val de invitații de la prietenii lui, dornici să-i felicite pentru logodnă.

– Nu știam că ai spus tuturor, îl certă ea într-o seară, când se întorceau de la o petrecere dată de un om de știință indian în cinstea lor. Nu te simți vinovat că-i înșeli pe prietenii tăi?

– Ba da, dacă vrei să aduci vorba despre asta. Dar putem privi lucrurile și altfel: nu putem s-o păcălim pe Vicky decât dacă ne purtăm ca niște logodnici fericiți.

– Tu chiar așa te porți, mormăi Abby, aducându-și aminte cum își păstrase brațul în jurul ei în timp ce făcuseră turul casei, precum și strângerile afectuoase ale mâinii. Toate acestea se vor adăuga muntelui de amintiri despre el, pe care le va prețui întreaga viață. Era speriată că va ajunge să trăiască din aceste amintiri.

– Să înțeleg din suspinul tău că e atât de greu să te prefaci că ești o femeie fericită, proaspăt logodită?

– Dacă tu ești logodnicul, da, răspunse ea.

– Biata Abby, o ironiză Giles, dar vocea lui era plină de mânie. Mi-e teamă că-ți va fi și mai greu în următoarele minute.

Înainte ca tânăra femeie să-i ghicească intențiile, bărbatul o luă în brațe, sărutând-o cu pasiune. Era puternic, iar Abby știa că nu-i poate rezista. Chiar dacă pasiunea sărutului crescu în intensitate, se strădui să rămână inertă, cu toate că era un mare efort de voință. Nu-și dorea decât să-l țină în brațe, să-și strecoare degetele în părul lui, să-l strângă cu putere. Dar nu voia să-i dea această satisfacție. Își va folosi toată voința ca să nu-i dea această satisfacție.

Giles ridică privirea spre fața ei, fără să-i dea drumul.

– De ce te prefaci un sloi de gheață, Abby?

– Nu mă prefac.

– Ba da. Ești o persoană cu o inimă prea mare ca să n-ai reacții emoționale.

– Nu te-ai gândit că poate e vina ta?

Bărbatul răspunse după o pauză:

– Nu, nu m-am gândit. Ești o femeie normală și, pentru că nu cred că mă consideri neatrăgător fizic, trebuie să fie un alt motiv pentru care ești atât de rece cu mine.

Încolțită, nu văzu altă modalitate de a scăpa decât prin atac.

– Nu te consider neplăcut, Giles, dar nici atrăgător. Ești frumos, iar uneori chiar amuzant și știu că ești prețuit în profesia ta. Dar trebuie mai mult decât atât ca să te găsesc atrăgător, fizic vorbind. Îmi pare rău dacă acest lucru mă face să fiu diferită de celelalte femei pe care le-ai întâlnit. Dar nu sunt o păpușă pe care să o mângâi doar atunci când ai chef. Data viitoare când mai simți această nevoie, cred că mai bine ai face un duș rece!

Fără să răspundă, bărbatul ieși din mașină, dar ea reușise deja să se ridice și se urce primele trepte. În grabă, se împiedică și ar fi căzut dacă el n-ar fi susținut-o. Tăcut, o ridică în brațe și o duse în hol.

– N-o să-ți propun să te duc în dormitor, de teamă să nu mă las pradă instinctelor, spuse el. Așa că te las să te descurci singură în timp ce eu fac dușul acela rece.

Era la jumătatea scărilor, când realiză ironia situației și începu să râdă. În această seară rănise mândria lui Giles, dar era mai bine decât să-l lase să vadă ce simte pentru el. O să-i facă bine să vadă că nu poate avea tot ce-și dorește. Își aminti de Vicky, femeia care îi rezistase înaintea ei.

Numai că acum Vicky nu mai voia să-i reziste. De fapt, lipsa ei de rezistență îl speriase atât de tare, încât se prefăcuse logodit. Ca de fiecare dată când își amintea acest lucru, tânăra era uluită de comportamentul lui. Era de acord cu divorțul, așa că de ce mai rezista acum, când femeia iubită putea fi a lui? Sau poate că nu voia să reacționeze la cel mai mic semn al lui Vicky. Numai că, mai devreme sau mai târziu, va alerga spre ea.

Încă o săptămână se scurse încet. Bandajul de pe glezna lui Abby fu scos, iar accidentul nu avea nici o urmare neplăcută, în afară de pretinsa logodnă, care continua. Îi spusese doamnei Bateman adevărul, refuzând s-o mintă.

– Ce păcat că vă prefaceți, spuse scriitoarea într-o după-amiază, când stăteau în grădină așteptând sosirea doamnei Chandris. Nu e nici o speranță să se întâmple în realitate?

– Nu. Până la urmă, Giles va ceda. Doamna Laughton e genul de femeie care obține ce-și dorește.

– Și ce fel de femeie ești tu, care nu luptă pentru bărbatul iubit?

Abby o privi pe femeia din fața ei, dar știa că nu poate s-o mintă. Încercă să se eschiveze.

– Încerc să fac tot ce pot să-l ajut pe Giles, dar el e cel care hotărăște.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, draga mea. Ești îndrăgostită de nepotul meu și ar trebui să lupți pentru el.

Tânăra încercă să zâmbească.

– Credeți că e atât de ușor? Să cucerești pe cineva e foarte greu.

– Nu e cazul – când e vorba despre bărbați. Seamănă foarte mult cu peștii, trebuie să știi ce momeală să folosești.

Și-o imagina pe Vicky ca pe o momeală apetisantă, când apăru doamna Chandris, smulgând-o din gândurile ei neplăcute.

Următoarea jumătate de oră stătură de vorbă, bând ceai și mâncând prăjituri. Abia într-un târziu începură să vorbească despre Vicky Laughton.

– Am înțeles că soțul ei se întoarce în America, lăsând-o aici. Se pare că vrea să urmeze un curs.

– Nu-mi dau seama ce fel de curs ar putea urma, spuse doamna Bateman. Nu pare tipul de femeie potrivit pentru așa ceva.

– Din ce spune soțul ei, e fascinată de învățăturile unui guru local. Știi că au niște personalități uimitoare. Adună în jurul lor cei mai neobișnuiți oameni.

– Poate că ai dreptate. Dar, dacă vrei să devii discipolul cuiva, trebuie să-ți pierzi propriul ego, iar Vicky nu pare pregătită.

Doamna Chandris zâmbi.

– Poate că vrea să se schimbe. Știi că mintea umană e unică. Autoanaliza poate duce la rezultate uimitoare.

– Nu cred că ea contemplă ceva mai complex decât un fel de mâncare! răspunse scriitoarea.

Femeia începu să râdă și schimbă subiectul, dar, după plecarea ei, Abby se întoarse spre doamna Bateman, dornică să-i pună o întrebare care nu-i dădea pace.

– Oare ce se va întâmpla cu Giles după plecarea noastră? Știu că sperați să stăm până la plecarea doamnei Laughton, dar acum, când vrea să urmeze acest curs, cred că va rămâne în India câteva luni.

– În acest caz, rămânem și noi. Giles e mulțumit să ne vadă aici, iar una dintre laturile bune ale profesiei mele e că pot să scriu oriunde. Ți-am spus că am scris o carte în timpul unei expediții pe un munte? Eram mai tânără, dar…

– Nu mai bateți câmpii, o întrerupse Abby.

– Bat câmpii?

– Știți ce vreau să spun. Când plecăm din India? Nu vreau să continuu această poveste cu logodna. Sunt bucuroasă să-l ajut pe Giles, dar… nu cred că mai rezist.

– Dacă Vicky reușește să-l prindă din nou, spuse scriitoarea cu blândețe, îl va face foarte nefericit.

– Nu știu de ce spuneți așa ceva. O iubește și…

– Nu cred acest lucru.

Abby voia s-o creadă, dar știa că e o prostie din partea ei să se lase amăgită.

– O iubește, doamnă Bateman. Altfel, n-ar fi trebuit să se folosească de mine. Sunt sătulă de aceste lucruri. Dacă vreți să mai stați, eu voi fi nevoită să plec.

– Chiar dacă va trebui să renunți la slujba ta?

– Îmi e teamă că da.

Abby era întristată de această perspectivă, dar nu avea ce să facă; oricât de mult ar fi dorit să rămână lângă această femeie pe care o îndrăgise, pentru liniștea ei sufletească trebuia să fie cât mai departe de Giles Farrow.

– Foarte bine, Abby, suspină scriitoarea. Dă un telefon la compania aeriană și fă o rezervare pentru amândouă la zborul de luni. Sper că nu te deranjează să mai stai patru zile?

Ea clătină din cap, apoi intră în casă, dorind să rezerve biletele înainte de sosirea stăpânului casei.

De când anunțase această falsă logodnă, Giles luase cina acasă. Chiar dacă avea ceva de lucru, venea cu actele în salon. Era ca și cum ar fi vrut să continue să se prefacă și acasă. Cu toate că doamna Bateman interpreta reacțiile lui ca un semn al atracției față de tânăra care purta inelul lui de logodnă, pentru Abby nu era decât un semn al slăbiciunii. Îi era teamă că va rămâne singur și se va gândi la femeia de care era îndrăgostit.

Când se întoarse în grădină, după ce făcuse rezervările telefonic, privi în jur cu nostalgie. Petrecuse multe momente fericite aici, mai ales în ultimele săptămâni. Giles venea acasă la amiază și înotau împreună. Jucându-se cu apa, uitase de multe ori că acest bărbat era îndrăgostit de altă femeie. În ultimul timp, își aducea aminte atât de rar, încât devenise conștientă de pericolul în care se afla și pe care nu-l putea evita decât fugind.

– Vreau să mai cumpăr ceva, spuse doamna Bateman. Tu ce faci?

– Valiza mea abia se mai închide. Vă rog să nu mă faceți să merg din nou la cumpărături, știți că nu pot rezista tentației.

Abby se gândea la acest lucru în timp ce făcea duș și se schimba pentru masa de seară. Într-adevăr, reușea să reziste fugind de Giles. Se așeză pe scaun în fața oglinzii, privindu-și reflexia. Dragostea neîmpărtășită nu părea să-i facă rău, pentru că arăta minunat. Aproape frumoasă, își spuse ea, apoi zâmbi, imaginându-și ce părere ar fi avut Giles despre replica ei.

– Nu arăt chiar atât de rău, spuse ea, rotindu-se în oglindă. Își strânse mai tare bretelele sutienului care se asorta cu lenjeria de mătase. Curbele corpului ei nu mai erau atât de copilărești, ci pline și voluptuoase.

Auzi o bătaie grăbită în ușă și, înainte să răspundă, Giles intră în cameră, trântind ușa după el. Speriată, se ridică, încercând să-și ia rochia, dar el era în fața ei, atât de aproape, încât își dădu seama că e mai bine să se așeze la loc.

– Cum îndrăznești să faci rezervări pentru Anglia? întrebă el furios. Nu știi că te vreau încă aici?

Abby vru să răspundă, dar era uluită de paloarea feței lui. Nu-l mai văzuse niciodată atât de furios. Își umezi buzele, încercând să răspundă.

– Nu pot să stau aici la nesfârșit. Știai că vom pleca în curând.

– Nu atât de curând. Spune-mi de ce.

– Nu ai înțeles deja? M-am săturat să mă prefac și să-ți ascult prietenii vorbind tot felul de prostii despre viitorul nostru luminos.

– Ce fel de prostii?

– Despre căsătorie, copii și altele asemănătoare.

Temându-se că va începe să plângă și dorind să pună o distanță cât mai mare între ei, trase un sertar al dulapului, căutând cu disperare ceva de îmbrăcat. Nu găsi decât o cămășuță scurtă de noapte, din mătase de culoarea piersicii și o trase repede pe ea. Mai sigură, se ridică, încercând să se depărteze de el, dar bărbatul refuză să se miște.

– Îmi pare rău că nu-ți plac discuțiile despre căsătorie și copii, spuse el. Credeam că ești genul de femeie care le vrea pe amândouă.

– Le vreau, dar nu în aceste condiții.

– Ce e în neregulă cu aceste condiții? Mărită-te cu mine și nu mai trebuie să ne prefacem.

– Nu.

– De ce nu? Nu ești îndrăgostită de altcineva.

– Dar asta nu înseamnă că vreau să mă mărit cu tine, răspunse ea, încercând să-și facă loc pe lângă el. Giles, te rog. Ieși din cameră și lasă-mă să mă îmbrac.

– Prefer să rămâi dezbrăcată, spuse el cu voce răgușită, prinzând-o de umeri. Nu pot să te las să pleci, Abby. Nu vreau!

Tânăra vru să-l împingă. Rezistența ei îl înfurie și, prinzându-i mâinile, i le răsuci la spate. Încercă să-l lovească și reuși, dar el o luă pe sus, ducând-o spre pat. O aruncă de sus și, fără să-i dea timp să reacționeze, o prinse sub greutatea propriului corp.

Inima ei tresări, apoi începu să bată mai repede. Nu-i era frică; era copleșită de o dorință arzătoare, trădătoare.

– Lasă-mă să plec, Giles, șopti ea, uimită cât de calmă îi era vocea.

– Nu încă, vreau să-ți vorbesc.

– În acest caz, lasă-mă să mă ridic.

– O să fugi.

Tânăra nu putea să nege că asta avea de gând.

– Te urăsc! strigă ea.

– Nu ți-am dat nici nu motiv. Am fost un logodnic exemplar.

– Da, un iubit fals, îl ironiză ea.

– Nici fals, dar nici iubit, răspunse el cu o violență neașteptată, punând stăpânire pe buzele ei.

Copleșit de dorință, corpul ei se ridică în întâmpinarea lui. Mătasea subțire nu era o barieră între corpurile lor, iar Abby îi simți bătaia puternică a inimii și tensiunea mușchilor.

– Nu te las să pleci, murmură el și, strecurându-și degetele în părul ei, o forță să-l privească în ochi. M-ai chinuit și ironizat din prima clipă în care te-am văzut, iar acum vei plăti pentru asta.

– Nu! exclamă ea, încercând să se zbată, dar fără succes. Giles, te rog să mă lași să plec! O să-ți pară rău!

– O să-mi pară rău dacă te las. Poate că ar fi trebuit să te fac a mea mai de mult. Am încercat să mă înțeleg cu tine, să te cuceresc, dar nimic nu pare să meargă. Poate că e timpul să folosesc forța.

– Ești nebun! strigă ea și, reușind să-și elibereze mâinile, îl împinse cu putere. Lasă-mă!

– Niciodată. Ești a mea.

Respirația lui îi încălzea pielea, iar capul cu păr întunecat coborî din nou.

De data asta buzele lui se odihniră între sânii ei, apoi porniră pe curba lor, lăsând în urmă sărutări ușoare ca o pană. O dorință arzătoare o cuprinse și, cu toate că încercă să reziste, bătălia era deja pierdută. Cum poți lupta cu ceva ce-ți dorești atât de mult?

Era la fel de inutil ca încercarea lui Giles de a rezista dragostei pentru Vicky. Amintirea femeii era de obicei suficientă pentru a-i da putere să reziste, dar acum nu mai avea nici o putere. Cu un geamăt, încetă să lupte, lăsându-se copleșită de plăcerea apropierii lui, refuzând să creadă că va regreta când își va reveni.

Simțindu-i cedarea, Giles își relaxă strânsoarea, dar numai pentru a o aduce mai aproape de el. În loc să o sărute, își lipi obrazul de al ei.

– Te iubesc, Abby. Cum de nu ți-ai dat seama?

Fu copleșită de fericire, dar se trezi repede.

– Nu trebuie să mă minți, Giles.

– De ce te-aș minți? Crezi că mă prefac ca să te conving să faci dragoste cu mine? Atât de nemernic crezi că sunt?

– Nu fi atât de dur cu tine, șopti ea, mângâindu-i părul și bucurându-se de atingerea lui. Ai fost rănit și ai nevoie de dragoste.

– Da, am fost rănit, spuse el, apoi, spre marea ei uimire, începu să râdă. Oh, Abby, prostuțo! Încă nu știi că tu ești cea care m-a rănit. Vicky n-a mai avut puterea să facă acest lucru din clipa în care m-a părăsit.

– Dar mătușa ta…

– E scriitoare și-i place să exagereze, o întrerupse el. Vicky m-a rănit la început, dar am realizat curând că nu mi-a rănit decât mândria și că nu e femeia pe care mi-o doream.

– Și eu sunt aceea? întrebă ea cu răceală, știind că nu-l va crede dacă va răspunde da. Spre marea ei bucurie, bărbatul clătină din cap.

– Nu! râse el. Nu semeni nici pe departe cu femeia pe care visam s-o găsesc!

Se ridică în pat, luând-o în brațe.

– Nu ești femeia ideală pentru mine, continuă el amuzat. Am dorit întotdeauna o femeie înaltă, brunetă, liniștită ziua și focoasă noaptea!

– Și eu?

– Tu ești focoasă tot timpul!

Abby începu să râdă, nevenindu-i să creadă ce auzea. Ca și cum și-ar fi dat seama, bărbatul o privi în ochi.

– Nu m-am îndrăgostit de tine la prima vedere. Mă iritai și eram neliniștit din cauza modului în care te-ai apropiat de mătușa mea. Nu-mi venea să cred că există cineva atât de bun la suflet încât să aibă grijă de o necunoscută. Dar mi-am dat seama curând că erai exact așa cum păreai: o persoană care se gândește mai întâi la ceilalți și apoi la ea. De atunci, am fost pierdut.

– Ți-ai ascuns sentimentele foarte bine, murmură ea, supărată. În seara când ai văzut-o pe Vicky, la petrecere, păreai dezorientat.

– Eram, dar nu pentru că o iubeam, ci din cauza surprizei.

– De ce ai luat masa cu ea, a doua zi?

– Pentru că mi-a dat telefon și m-a invitat la masă. Eram curios să știu ce voia de la mine. De fapt, adăugă el încet, aveam idee ce vrea.

– Dar sărutul din peșteră? Tot ea te-a invitat?

– Draga mea, cu riscul de a părea nepoliticos, trebuie să recunosc: ai dreptate. S-a aruncat în brațele mele, înainte s-o pot opri. Dacă n-ai fi plecat atât de repede, ai fi văzut și că am împins-o.

Abby oftă, aducându-și aminte câtă suferință îi provocase această scenă.

– Am fost o proastă, nu-i așa? murmură ea.

– Eu am fost și mai prost, zâmbi el. Ar fi trebuit să-ți spun ce simt pentru tine în seara în care a început povestea cu logodna.

– Nu cred că te-aș fi crezut. Și acum mi-e greu. Sunt atât de diferită de Vicky Laughton!

– Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta! Întâlnirea cu tine a fost cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla, cu toate că a durat un timp până mi-am dat seama. Numai că acum…

Oftă, încercând să găsească un mod de a o face să înțeleagă.

– Dacă îți spun că n-am mai iubit pe nimeni atât de mult, știu că nu m-ai crede, știind că voiam să o iau de soție pe Vicky. Dar trebuie să mă crezi, pentru că e adevărat. Ai fost o revelație pentru mine. Sinceritatea ta, bunătatea ta… Oh, am spus deja prea multe cuvinte.

O prinse în brațe, sărutând-o cu pasiune, iar Abby i se dărui din toată inima. Îl trase spre ea, căzând înapoi pe pat. Sărutul arzător le aprinse simțurile, iar mângâierile lui o făcură să-și piardă respirația. Se lipi de el, dorind să-l absoarbă în propria ființă.

– Abby, nu!

De această dată, Giles fu cel care se retrase, ridicându-se cu hotărâre.

– Când vom fi împreună pentru prima oară, spuse bărbatul, vreau să aleg eu locul și momentul. Un loc liniștit, adăugă el, unde să nu fim întrerupți mult timp.

– Cât de mult? șopti ea.

– O lună. Un prieten are o casă în Kashmir, pe care ar fi încântat să ne-o împrumute – dacă poți suporta gândul să fii doar cu mine atât de mult timp…

– Vreau să fiu cu tine tot restul vieții, spuse Abby simplu, luându-i mâna și așezând-o deasupra inimii ei care bătea cu putere.

– Iubita mea, acesta este un sentiment cu care sunt total de acord.

Sfârșit